

กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลง เพื่อสื่อสารความรู้เรื่องสถิติ

นายจตุพร สุวรรณสุขุม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทสาขาสถิติมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสถิติศาสตร์

คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

CREATIVE PROCESS OF A MUSICAL THEATRE TO COMMUNICATE STATISTICAL
KNOWLEDGE

Mr. Jatuporn Suwansukhum

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Art Program in Communication Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลง เพื่อสื่อสารความรู้เรื่อง
สถิติ

โดย

นายจตุพร สุวรรณสุขุม

สาขาวิชา

นิเทศศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธุ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

.....คณบดีคณะนิเทศศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ชาติประเสริฐ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ธีรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธุ์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(อาจารย์ ดร. วราภรณ์ รัตนาธิชิต)

จตุพร สุวรรณสุขุม: กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลง เพื่อสื่อสารความรู้เรื่องสถิติ (CREATIVE PROCESS OF A MUSICAL THEATRE TO COMMUNICATE STATISTICAL KNOWLEDGE) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักอ. ดร. จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์ ,240หน้า .

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นการศึกษาทดลองเปลี่ยนช่องทางการสื่อสารจากรูปแบบเดิมๆสู่สื่อที่เป็นละครเพลง เพื่อลดการสร้างทัศนคติเชิงลบแก่ผู้เรียนวิชาสถิติ โดยช่องทางการสอนแบบใหม่จะสามารถลดอคติที่มีต่อวิชาสถิติและสามารถทำให้ผู้เรียนสามารถเปิดใจรับความรู้ที่แฝงมากับความสนุกสนานของละคร

โดยวัตถุประสงค์ข้อแรกคือเพื่อเข้าใจกระบวนการผลิตละครเวทีแบบมิวสิคัล สำหรับใช้เป็นช่องทางในการสื่อสารโดยวัตถุประสงค์ข้อนี้ผู้วิจัยได้ลงมือสร้างละครเพลง Normal Curve, I love You ขึ้นมาเพื่อที่จะทราบกระบวนการทำงาน โดยแยกตามลำดับการสร้างงานดังนี้คือ ขั้นตอนการแสดงตั้งแต่การคิดขอบเขตของเนื้อหาทางสถิติ การประยุกต์เนื้อหาดังกล่าวมาเป็นตัวบท และการเปลี่ยนแปลงตัวบทไปสู่เพลง และเพลงที่แต่งขึ้นสามารถสื่อสารให้เกิดการเรียนรู้จดจำ และเปลี่ยนทัศนคติต่อวิชาสถิติได้มากน้อยเพียงไรโดยผู้วิจัยได้พรรณนากระบวนการต่างๆที่ทำให้เกิดเป็นละครเวทีขึ้นมา สำหรับวัตถุประสงค์ข้อที่สองคือเพื่อวัดผลความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติที่มีต่อวิชาสถิติหลังจากการเปลี่ยนช่องทางในการสื่อสารเป็นรูปแบบมิวสิคัลและเพื่อวัดผลประสิทธิภาพในการเพิ่มความเข้าใจค่าพื้นฐานต่างๆทางสถิติที่เกิดจากการสื่อสารจากช่องทางการใช้สื่อการสอนในรูปแบบละครมิวสิคัล หลังจากแสดงทั้งหมด 5 รอบการแสดง ผู้วิจัยได้คำนวณหาค่าเฉลี่ยของทัศนคติทั้งก่อนและหลังชมละครเพื่อหาการเปลี่ยนแปลงไปของค่าทัศนคติที่เกิดขึ้น โดยเมื่อนำค่าเฉลี่ยทั้งสองส่วนมาเปรียบเทียบดูจะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยทัศนคติหลังชมการแสดงเพิ่มขึ้นอย่างมีระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยค่าที่วัดก่อนการแสดงคือ 20.244 แต่เมื่อวัดค่าหลังการแสดง ค่าเฉลี่ยกลับเพิ่มขึ้นเป็น 26.640 และในส่วนของความเข้าใจ ผู้วิจัยได้ประมวลผลก่อนและหลังการแสดง และได้ค่า T-test มีค่า -21.688 ค่า Sig มีค่า 0.000 ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าละครเพลง สามารถเพิ่มประสิทธิภาพความเข้าใจค่าสถิติพื้นฐาน ทำให้ผู้ชมมีความเข้าใจเนื้อหามากขึ้นที่ ระดับ นัยสำคัญ 0.05

สาขาวิชา นิเทศศาสตร์ลายมือชื่อ นิสิต

ปีการศึกษา 2555ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

5484660828 : MAJOR COMMUNICATION ARTS

KEYWORDS : Musical/Edutainment/Applied Drama/Statistical knowledge/Communicate

JATUPORN SUWANSUKHUM:CREATIVE PROCESS OF A MUSICAL THEATRE TO
COMMUNICATE STATISTICAL KNOWLEDGE. ADVISOR JIRAYUDH
SINTHUPHAN,Ph.D.,240pp

This thesis is a study of the communication channel. Experimentally, I apply the musical-play approach instead of the traditional lecture so as to reduce some negative attitudes toward statistics. I, the researcher, hope that creating a new teaching model will make the learners simply enjoy the musical and statistics contents, simultaneously.

First of all, the objective of this research is to understand the process of a stage musical which is a channel of communication. I had to determine the scope of statistics. when I had got all necessary contents, I lyricized them together with melodizing part. Significantly, all music and lyrics are so catchy that it is very easy to learn and memorize. Hopefully, the learners will change their attitudes toward statistics to be very positive. For the two other objectives, first is to measure the changes of attitudes toward statistics after applying the musical approach to the channels of communication, and the last is to measure the efficiency of the increasing understanding of the basic statistics of the communication channel in the form of musical theater. After all five performances, I calculated for the averages of attitudes, both before and after the performance, to look at the changes of attitudes. By comparing the two averages with each other, the attitude mean of statistics after the show has increased significantly at the 0.05 level. Interestingly, the measured value before the show was 20.244 and the average was up to 26.640 after the performances have all done. Furthermore, the understanding of the statistics contents which I evaluated before and after the performances had the T-test at -21.688. Therefore, the musical play could possibly add the effectiveness on learning the fundamental statistics resulting in the 0.05-significant level

Field of Study : ..Communication Arts.....Student's Signature.....

Academic Year : 2012.....Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจาก“ทุน 90 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” กองทุน
รัชดาภิเษกสมโภช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยต้องขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

งานวิจัยชิ้นนี้ถือเป็นการต่อยอดความฝันอีกขั้นของผู้วิจัย ซึ่งในครั้งนี้นี้ความฝันคงไม่อาจเป็นจริง
ได้หากขาดบุคคลต่างๆที่คอยสนับสนุนให้ผู้วิจัยสามารถทำการสร้างสรรค์ละครออกมาได้สำเร็จ ผู้วิจัย
รู้สึกขอบคุณท่านอาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธ์ และรศ.ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์และอาจารย์ ดร.วราภรณ์
ฉัตรชาติชาติ ที่คอยให้แนวทางในการทำงาน เปิดโลกทัศน์ให้เห็นความสามารถที่แฝงเร้นในละคร จนทำ
ให้ผู้วิจัยสามารถพัฒนาศักยภาพทางด้านนี้มาเป็นเครื่องมืออันทรงพลังในการสร้างช่องทางการสื่อสารที่
แปลกใหม่ในการพัฒนาระบบการเรียนการสอนนำจับ

ผู้วิจัยต้องขอขอบคุณทุกประสบการณ์ในชีวิตทั้งดีและร้ายที่ถือเป็นวัตถุดิบสำคัญในการ
สร้างสรรค์งานวิจัยชิ้นนี้ และช่วยต่อยอดความฝันให้ชัดเจน บนแนวทางที่อาจไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ
แต่เป็นมิตรภาพที่เกิดขึ้น

ขอบคุณทุกๆความช่วยเหลือจากบุคคลรอบๆตัวของผู้วิจัยไม่ว่าจะเป็นเพื่อนๆนักแสดง ที่ช่วยมา
แสดงละครของผู้วิจัย เพื่อนๆ น้องๆที่ร่วมเรียนหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต ที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่มาชมละคร และขอบคุณคนดูทุกท่านที่เสียสละเวลามาชมละครและร่วมตอบ
แบบสอบถามให้กับผู้วิจัย

ในวันนี้ความฝันของผู้วิจัยได้สำเร็จไปอีกหนึ่งขั้นและผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ความฝันของ
ผู้วิจัยจะช่วยต่อยอดให้ความฝันของอีกหลายๆคนที่ได้อ่านงานวิจัยชิ้นนี้

สุดท้ายขอขอบคุณพ่อกับแม่ของผู้วิจัยที่เชื่อในความฝันและคอยสนับสนุนให้ผู้วิจัยได้เดินตามฝัน
เสมอมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 ความเป็นมา	1
1.1 ความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามนำวิจัย.....	3
1.3 วัตถุประสงค์	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์.....	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 ทฤษฎีละครประยุกต์	7
2.2 ทฤษฎีละครกับการสื่อสาร	11

บทที่	หน้า
2.3 ทฤษฎีการรับรู้.....	15
2.4 ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ	17
2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
3 ระเบียบวิธีวิจัย	28
3.1 รูปแบบการวิจัย	28
3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	29
3.3 ระยะเวลาในการทำงาน.....	35
3.4 การนำเสนอผลงาน	35
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
4.1 ขั้นตอนเตรียมการแสดง(Pre-production)	37
4.2 ขั้นตอนการแสดง	182
4.3 ขั้นตอนหลังการแสดง	185
5 สรุปและอภิปรายผลการวิจัย	201
5.1 สรุปผลการวิจัย	201
5.2 อภิปรายผล.....	212
5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย	215
5.4 ข้อเสนอแนะ	216

รายการอ้างอิง.....	218
ภาคผนวก.....	223
ภาคผนวก ก แบบประเมินความพึงพอใจในการชมละครเรื่อง Normal Curve,I Love You	223
ภาคผนวก ข กำหนดการของงาน.....	233
ภาคผนวก ค คิวซ้อมละครเรื่องNormal curve.....	237
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	240

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1ระยะเวลาการทำงาน.....	35
2ตารางสรุปความคิดรวบยอดของค่าทางสถิติ.....	39
3การเปลี่ยนแปลงจากค่าสถิติสู่ความคิดรวบยอดและการตัดแปลงเป็นบทละคร.....	41
4การเปรียบเทียบลำดับการเล่าเรื่อง.....	46
5การแก้ไขตัวบทเพิ่มเติมในบทแต่ละร่าง.....	83
6ค่าทางสถิติที่นำมาเปลี่ยนเป็นลักษณะตัวละคร.....	122
7การตีความหมายในบทสนทนา.....	126
8ควิเสื้อผู้นำนักแสดง.....	159
9ข้อดี ข้อเสีย ของการคัดเลือกนักแสดงโดยใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัว.....	162
10งบประมาณที่ใช้ในการทำละคร.....	181
11ลักษณะทางประชากร เพศ.....	185
12ลักษณะทางประชากร อายุ.....	186
13ลักษณะทางประชากร การศึกษา.....	186
14ลักษณะทางประชากร อาชีพ.....	187

ตารางที่	หน้า
15 ลักษณะทางประชากร การเรียนสถิติ.....	188
16 อธิบายค่าทัศนคติก่อน-หลังชมละคร	189
17 การทดสอบความสัมพันธ์ของความรู้ก่อน-หลังชมละคร	189
18 ความพึงพอใจองค์ประกอบของละคร	191

สารบัญรูป

รูปที่	หน้า
1 ตำแหน่งเปิดตัวฉากเปิดเรื่อง	142
2 ตำแหน่งที่ทุกคนกระจายตัว	142
3 ตำแหน่งที่รวมกันตรงกลางเพื่อเปิดตัว ตัวละครหลัก	143
4 ตำแหน่งการเปิดตัว ตัวละครที่เหลือ	143
5 ตำแหน่งของนักแสดงในช่วงท้ายเพลง	143
6 ตำแหน่งการบูมเพื่อเปิดตัวรุ่นพี่	144
7 ตำแหน่งการเปิดตัวของรุ่นพี่	144
8 ตำแหน่งการขึ้นของแนน เมื่อเริ่มต้นเพลง	144
9 ตำแหน่งการขึ้นของนักแสดงเมื่อจบเพลง	145
10 ตำแหน่งทิศทางการเข้าของมิน	145
11 ตำแหน่งการขึ้นฉากตัดตัว	145
12 ตำแหน่งการขึ้นในทักษะการร้อง	146
13 ตำแหน่งการขึ้นช่วงการเต้น	146
14 ตำแหน่งการขึ้นขณะรอฟังผล	146

รูปที่	หน้า
15 ตำแหน่งการยืนช่วงที่แนนไม่ยอมรับคำตัดสิน	147
16 ตำแหน่งการยืนของมินและแฉี่	147
17 ตำแหน่งเปิดตัวของแนน	148
18 ตำแหน่งการยืนของเพื่อนที่สงสัย	148
19 ตำแหน่งการยืนของแนนตอนกลับมาเป็นคนเดิม	148
20 ตำแหน่งการยืนของแฉี่เมื่อเข้ามาตอบโต้แนน	149
21 ตำแหน่งการยืนของแนนเมื่อเพื่อนๆทัก	149
22 ตำแหน่งการเข้าฉากของแม่	149
23 ตำแหน่งความคิดของแฉี่กับแม่	150
24 ตำแหน่งของแม่เมื่อพยายามอธิบายให้แฉี่เข้าใจ	150
25 ตำแหน่งของแม่จุดเดียวกับแฉี่ตอนแรก	150
26 ตำแหน่งที่แฉี่เข้าใจ	151
27 ตำแหน่งการยืนของแนนเมื่อเริ่มฉาก	151
28 ตำแหน่งของแนนที่พยายามเข้าหาเพื่อนๆ	151
29 ตำแหน่งที่แฉี่เข้ามาหาแนน	152
30 ตำแหน่งที่เพื่อนๆคนอื่นยังไม่เข้าใจ	152
31 ตำแหน่งที่น้อยและแนนเข้าใจกัน	152

รูปที่	หน้า
32 ตำแหน่งของโหนด	153
33 ตำแหน่งรวมมุมมองครั้งสุดท้าย	153
34 รูปวาดโครงร่างของแท่งโค้งปกติ	154
35 ฉากต่างๆที่เล่นบริเวณหน้าม่าน	154
36 ก่อนจัดสถานที่	155
37 ภาพสถานที่ก่อนและหลังการจัด	155
38 การใช้โทนสีของเสื้อผ้าบอกลักษณะตัวละคร	157
39 การแบ่งแยกโทนสีของเสื้อผ้าเพื่อให้เห็นการแบ่งแยกตัวละคร	157
40 การใช้สีเสื้อผ้าบ่งบอกลักษณะตัวละคร	158
41 เสื้อผ้าบ่งบอกการเปลี่ยนเวลาและสถานะภาพ	158
42 การทำผิวเสื้อผ้าในแต่ละฉาก	159
43 ลักษณะการแต่งหน้าให้ดูป่วย	160
44 ฝ่ายต้อนรับและลงทะเบียน	167
45 ฝ่ายอธิบายแบบสอบถาม	167
46 การออกมาอธิบายขั้นในแต่ละช่วง	171
47 ตัวอย่างบัตรนักแสดงและทีมงาน	173
48 รูปการสื่อสารของผู้วิจัยกับผู้ชม	174

รูปที่	หน้า
49ของเพลง Normal Curve, I love you	175
50 Event ของNormal Curve, I love you	175
51 โปสเตอร์แบบต่างๆ.....	176
52 แผ่นพับประชาสัมพันธ์.....	177
53ภาพโลโก้ของผู้สนับสนุนที่ไว้ไว้บนโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์.....	178
54ภาพโลโก้ของผู้สนับสนุนที่ไว้ไว้บนแผ่นพับสูจิบัตร	179
55 สูจิบัตร	180

บทที่ 1

ความเป็นมา

1.1 ความสำคัญของปัญหา

วิชาสถิติเป็นวิชาที่จัดอยู่ในวิชาบังคับ ที่นิสิตในทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่ระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอกต้องลงทะเบียนเรียนในวิชานี้ทุกคน เพื่อให้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด นิสิตมากมายที่เกิดความวิตกกังวลในวิชาสถิติจนเกิดเป็นการสร้างทัศนคติเชิงลบต่อวิชานี้ และทัศนคติดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาสถิติ

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่เน้นการปฏิรูปทางการศึกษาเพื่อให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพสูงสุด และเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด ในมาตรา 22 ได้ระบุถึงการจัดการศึกษาว่า ต้องยึดหลักให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ นอกจากนี้มาตรา 30 ยังเสริมว่า ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา(พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ,2542 อ้างถึงใน บรรจงเศก ,2551)

จากการพิจารณารูปแบบการเรียนการสอนวิชาสถิติตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน วิธีการสอนจะอยู่ในรูปแบบการบรรยาย ให้จดจำความหมาย เครื่องหมาย คำศัพท์และค่าต่างๆของสถิติ โดยที่ผู้เรียนนั้นก็ไม่เข้าใจว่า เมื่อเรียนวิชานี้ไปแล้วจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร เนื่องจากมองเห็นว่า วิชาดังกล่าวเป็นเรื่องที่อยู่ไกลตัวเมื่อเกิดความรู้สึกดังกล่าวเกิดขึ้นจึงพัฒนาเป็นทัศนคติเชิงลบต่อวิชาสถิติ โดยทัศนคติเชิงลบนั้นก็มีสาเหตุมาจากหลายๆปัจจัย ทั้งจากตัวผู้เรียนเอง บรรยากาศการเรียนการสอน จนเกิดเป็นความรู้สึกวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาสถิติ

มิติความกังวลในวิชาสถิติมีลักษณะเป็นพหุมิติCruise และคณะ (อ้างถึงในบรรจงเศก, 2551) ความกังวลด้านวิชาสถิติได้ถูกจำแนกออกเป็นองค์ประกอบย่อยทั้งหมด 6 ข้อ คือ

ด้านคุณค่าของวิชาสถิติ (worth of statistic) ด้านความวิตกกังวลในการแปลความ (interpretation anxiety) ด้านความรู้สึกรู้สึกวิตกกังวลในการสอบและเข้าชั้นเรียน (test and class anxiety) ด้านอัตมโนทัศน์ในการคำนวณ (computational self-concept) ด้านความกลัวในการขอความช่วยเหลือ (fear of asking for help) ด้านความกลัวผู้สอนวิชาสถิติ (fear of statistic teacher) หมายถึง ความวิตก

จากมิติตความกังวลดังกล่าว เราจะเห็นความกังวลในวิชาสถิติ ที่เกิดจากช่องทางการสื่อสารที่ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนบางส่วนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา ไม่สามารถแปลความหมาย และเห็นคุณค่า ความสำคัญของวิชาสถิติได้ จนกลายเป็นสาเหตุที่เห็นเป็นเรื่องที่ไกลตัว ไม่คิดเปิดรับและอยากจะทำหา ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วในชีวิตประจำวัน เราถูกท้าทายด้วยกฎเกณฑ์ต่างๆทางสถิติ ที่เราใช้ในการ ประกอบตัดสินใจเรื่องต่างๆอยู่ทุกวันเพียงแต่เราลืมคิดไปว่าเรื่องราวเหล่านั้นนั่นเองที่เป็นการประยุกต์ใช้ สถิติให้เข้ากับชีวิตประจำวัน

ดังนั้นความคิดที่จะทดลองเปลี่ยนช่องทางการสื่อสารการเรียนวิชาสถิติจากรูปแบบการ บรรยาย มาเป็นการชมละครเวทีเพื่อสื่อสารให้ผู้รับสารเข้าใจและสามารถรับรู้เนื้อหาของวิชาสถิติแทน การใช้วิธีการบรรยายในชั้นเรียนจึงเป็นช่องทางการสื่อสารใหม่ๆเพื่อที่จะสามารถลดความวิตกกังวล และเพิ่มความสนใจให้นักเรียนหันกลับมาสนใจ และเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับวิชาสถิติ

สาเหตุที่ต้องใช้ละครเข้ามาเป็นสื่อกลางของการสอนวิชาสถิติ เนื่องจากละครเวทีเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน มีการใช้ละครเพื่อสนองความต้องการทางด้านบันเทิงมากมาย แต่สำหรับศักยภาพ ด้านการศึกษายังไม่ค่อยเห็นการใช้ละครเวทีเพื่อมาพัฒนาศักยภาพทางด้านนี้เท่าใดนัก

และสื่อละครก็ไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับคนไทย เนื่องจากละครร้องหรือมิวสิคัล ได้เข้ามาในประเทศไทย ตั้งแต่สมัย รัชกาลที่ 6 โดยผ่านการแสดงแบบลิเกบังสาวัน และมีการพัฒนาเพื่อปรับเปลี่ยนไปตาม ยุคสมัย จนกระทั่งในปัจจุบัน ได้เกิดเป็นละครเวทีแบบมิวสิคัลขึ้นมากมาย แต่ละครมิวสิคัลทั้งหมดที่ ผลิตขึ้น ก็เพื่อเป็นเพียงการตอบสนองด้านความบันเทิงเท่านั้น

แต่ความสามารถที่แฝงเร้นอยู่ในบทเพลงที่สื่อออกมาพร้อมกับละครนั้น เป็นตัวการสำคัญที่สามารถนำมาพัฒนาเป็นช่องทางการสื่อสารใหม่ๆ สำหรับการเรียนการสอนวิชาที่ผู้เรียนรู้สึกว่าเป็นวิชาที่เข้าใจได้ยาก อย่างเช่นงานวิจัยชิ้นนี้ที่ผู้ศึกษาได้ใช้วิชาสถิติมาเป็นตัวอย่าง ซึ่งเด็กนักเรียนส่วนมาก มีความเห็นว่าเป็นวิชาที่ไกลตัวและซับซ้อนเกินกว่าจะทำความเข้าใจ จนในที่สุดทำให้เกิดเป็นทัศนคติด้านลบต่อวิชานี้ อีกทั้งการนำเอาเนื้อหาในแต่ละส่วนของรายวิชามาปรับเปลี่ยนมุมในการนำเสนอให้ออกมาในรูปแบบของละคร เพื่อให้เห็นความเกี่ยวข้องกับสิ่งรอบตัวในการดำเนินชีวิต เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างปรับเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อวิชานี้ และสามารถเปิดใจรับเพื่อทำความเข้าใจความหมายพื้นฐานของค่าต่างๆทางสถิติผ่านการนำเสนอในรูปแบบละครมิวสิคัล

ดังนั้นผู้วิจัยจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การที่นำเอาวิชาที่ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าเนื้อหายากและซับซ้อนอย่างเช่น วิชาสถิติ มานำเสนอผ่านสื่อที่สามารถเข้าถึงการยอมรับของบรรดากลุ่มผู้รับสารที่เป็นวัยเรียน ด้วยช่องทางที่เปลี่ยนไปจะเป็นผลทำให้เกิดช่องทางการสื่อสารในรูปแบบใหม่ๆ อย่างเช่น ละครเวทีแบบมิวสิคัลนี้ จะสามารถเปลี่ยนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างให้เปลี่ยนแปลงไปในทางบวก

1.2 คำถามนำวิจัย

1. กระบวนการผลิตละครเวทีแบบมิวสิคัลที่ใช้เป็นช่องทางในการสื่อสารมีขั้นตอนการผลิตอย่างไร
2. หลังจากการเปลี่ยนช่องทางในการสื่อสารเป็นรูปแบบมิวสิคัล จะเกิดความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติที่มีต่อวิชาสถิติหรือไม่ อย่างไร
3. ช่องทางการสื่อสารในรูปแบบละครมิวสิคัลสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้จดจำความหมายพื้นฐานต่างๆทางสถิติได้หรือไม่ อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์

1. เพื่อเข้าใจกระบวนการผลิตละครเวทีแบบมิวสิคัลที่ใช้เป็นช่องทางในการสื่อสาร

2. เพื่อวัดผลความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติที่มีต่อวิชาสถิติหลังจากการเปลี่ยนช่องทางในการสื่อสารเป็นรูปแบบมัลติมีเดีย

3. เพื่อวัดผลประสิทธิภาพในการเรียนรู้จุดจำค่าพื้นฐานต่างๆทางสถิติที่เกิดจากการสื่อสารจากช่องทางการใช้สื่อการสอนในรูปแบบละครมัลติมีเดีย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ในส่วนแรกจะเป็นในขั้นตอนของการวิเคราะห์กระบวนการสร้างสรรค์ ละครเวที ที่จะแบ่งออกเป็นทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ขั้นเตรียมการก่อนแสดง (pre-production) ขั้นตอนการแสดง (production) ขั้นตอนหลังการแสดง (post-production) โดยจะศึกษาจากแบบสอบถามการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ บันทึกการแสดง การสัมภาษณ์

ขั้นเตรียมการก่อนแสดง(Pre-production) ศึกษากระบวนการรับรู้ของบุคคลว่ามีวิธีการสร้างและรับรู้อย่างไร เพื่อนำไปประกอบเป็นตัวบทในการแสดง ทำความเข้าใจกับความหมายของวิชาสถิติเพื่อนำมาประยุกต์ให้เป็นบทละคร การสร้างเพลงจากบทละคร คัดเลือกนักแสดง และทำการฝึกซ้อม

ขั้นตอนการแสดง(Production) ทำการแสดงละคร Stat the Musical เพื่อศึกษาถึงการรับรู้ของผู้รับสารในเรื่องช่องทางสื่อสารที่เปลี่ยนไปจากเดิม

ขั้นตอนหลังการแสดง (post-production) ศึกษาจากแบบสอบถามเพื่อวัดผลการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อวิชา สถิติ สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ตอบข้อซักถาม ดูบันทึกการแสดง และสังเกตปฏิกิริยาของผู้ชมที่มีต่อละคร

1.5 นิยามศัพท์

กระบวนการสร้างสรรค์ละคร

ขั้นตอนการผลิตละครเวทีที่มีทั้งหมด3ขั้นตอนคือ ขั้นเตรียมการแสดง(Pre Production) จะเป็นช่วงของการวางแผนการผลิต การสร้างตัวบท การวางลักษณะตัวละคร การคัดเลือกนักแสดง การเปลี่ยนจากบทละครเป็นเพลง การแต่งเพลง การเลือกเสียงประกอบ การใส่ทำเต้น การออกแบบไฟ การฝึกซ้อม

นักแสดง การวางตำแหน่งการแสดง ขั้นที่2จะเป็นขั้นการผลิต(Production) ขั้นตอนนี้จะสังเกตดูว่าช่องทางในการส่งสารที่เปลี่ยนแปลงส่งผลต่อทัศนคติการรับสารของผู้รับสารหรือไม่ โดยการเปลี่ยนแปลงนั้นจะพิจารณาจากปัจจัยหลายๆด้านไม่ว่าจะเป็นความประทับใจจากเพลงที่มีเนื้อหาของวิชาสถิติแทรกอยู่ อารมณ์ขันที่ใส่ไว้ในละคร และเนื้อเรื่องที่เป็นชีวิตใกล้ตัวที่สามารถสัมผัสได้ในชีวิตประจำวัน ขั้นที่3จะเป็นขั้นหลังการผลิต(Post Production)ในขั้นนี้จะศึกษาถึงผลของช่องทางการแสดงโดยจะดูในประเด็นคือสามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้ชมต่อวิชาสถิติได้หรือไม่ และช่องทางดังกล่าวสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการรับรู้ของผู้รับสารหรือไม่

ช่องทางการสื่อสาร

ตัวกลางที่ช่วยในการนำส่งสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ช่องทางเปรียบเหมือนทางหรือพาหนะระหว่างผู้ร่วมสื่อสาร

สาระบันเทิง(Eduainment)

กลยุทธ์การนำความรู้มาผสมผสานเข้ากับความบันเทิงอย่างมีศิลปะโดยเจตนา เพื่อเปลี่ยนมุมมอง และพัฒนาให้เกิดความรู้ความเข้าใจเพื่อกระตุ้นให้ผู้รับสารสามารถเปิดรับสารได้ง่ายผ่านความบันเทิงในรูปแบบต่างๆ เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ (รศ. ธิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์)

ทัศนคติ

ทัศนคติเป็นภาวะทางจิตใจที่บุคคลแสดงออกมาต่อสิ่งเร้าที่มากระทบ โดยอ้างอิงจากประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมาและแสดงออกมาในรูปแบบความรู้สึก ความคิดเห็นซึ่งสามารถโน้มเอียงเบี่ยงเบนไปตามสถานการณ์แวดล้อม

วิชาสถิติ

ศาสตร์แขนงหนึ่ง ซึ่งเป็นได้ทั้งวิทยาศาสตร์และศิลปะศาสตร์ที่แสดงถึงข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ

การรับรู้

การแปลความหมายจากการสัมผัสโดยเริ่มตั้งแต่ การมีสิ่งเข้ามา กระแทกกับอวัยวะรับสัมผัสทั้ง 5 และส่งกระแสประสาทไปยังสมองเพื่อการแปลความ

การเรียนรู้

กระบวนการการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ให้เกิดเป็นขั้นตอนในการกระทำปฏิกิริยาเพื่อตอบสนองต่อพฤติกรรม ซึ่งจะแสดงออกมาในรูปแบบของลักษณะนิสัย พฤติกรรม ทักษะ การแสดงออกด้านต่างๆ จนเกิดเป็นขั้นตอนการเปลี่ยนแปลง

1.6 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เข้าใจกระบวนการผลิตละครเพลงเพื่อเป็นช่องทางในการสื่อสาร
2. สามารถสร้างช่องทางการสื่อสารที่สามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้รับสารได้
3. ปรับปรุงช่องทางให้เข้ากับรูปแบบและวิถีชีวิตของผู้รับสาร
4. สร้างช่องทางการสื่อสารที่เพิ่มประสิทธิภาพการรับรู้ ความจดจำในการเรียนการสอน

บทที่ 2

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีละครประยุกต์

Helen Nicholson, 2005 ได้กล่าวถึงต้นกำเนิดของทฤษฎีนี้ว่าถือกำเนิดขึ้นในปี 1960 จากการสร้างพื้นที่ สำหรับการแสดงออกให้กับบรรดาผู้คนในสังคม และจุดมุ่งหมายหลักอีกประการคือการสร้างพื้นที่เพื่อเป็น "สวนสนุกแห่งการเรียนรู้" ซึ่งบริเวณที่เกิดกิจกรรมเหล่านี้ เป็นเสมือนพื้นที่ที่บรรดาคนด้อยโอกาสทางสังคมสามารถมาปลดปล่อยความเครียดโดยใช้ละครเป็นตัวบำบัด และเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารความรู้สึกภายใน เป็นการแสดงให้เห็นถึงพลังของละครในการเยียวยาสังคมและความคิดของบุคคล ต่อมาจึงเกิดเป็นรูปแบบการใช้ละครเพื่อเป็นเครื่องมือในการทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจสิ่งที่แฝงอยู่ในตัวบทละคร จนทำให้เกิดเป็นความแตกต่างระหว่างละครประยุกต์และละครบริสุทธิ์ โดยความแตกต่างดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการใช้นั้นเอง นักการละครประยุกต์จะใช้แรงบันดาลใจจากลักษณะเฉพาะบุคคลหรือปัญหาต่างๆในสังคมเป็นต้นแบบในการสร้างตัวบทละคร (web site www.cssd.ac.uk อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005) หากพิจารณาถึงขอบเขตการใช้งานจะเห็นว่าละครประยุกต์จะถูกใช้เพื่อแสดงออกถึงปัญหา 3 เรื่องสำคัญในสังคมได้แก่ การใช้ละครประยุกต์เป็นเครื่องมือในการอธิบายสิทธิและหน้าที่ทางการเมือง ต่อมาคือการใช้ละครประยุกต์เป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์ชุมชนและวัฒนธรรมท้องถิ่น สุดท้ายคือการใช้ละครประยุกต์ในบริบททางการศึกษา

อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่าละครประยุกต์จะสามารถอยู่เหนือกฎเกณฑ์ต่างๆของการละครไปได้ ละครประยุกต์ยังคงต้องรักษาความสุนทรีย์ะทางการละครไว้ด้วย ฉะนั้นจึงขึ้นอยู่กับผู้สร้างว่าจะรังสรรค์รูปแบบการนำเสนออย่างไรออกมาในละคร และความเหมาะสมในการนำเสนอให้พอเหมาะระหว่างประเด็นที่ต้องการสื่อสารกับวิธีการสื่อสาร เพื่อให้ละครประยุกต์ออกมาในลักษณะที่สมดุลไม่โน้มเอียงไปทางใดทางหนึ่ง เนื่องจากละครประยุกต์นั้นมีพลังที่สามารถสร้างการรับรู้และจินตนาการให้เกิดกับผู้ชม ผ่านระบบสัญลักษณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น โดยที่ละครกระแสหลักไม่สามารถให้พื้นที่กับสิ่งเหล่านี้ได้มากพอ

ดังนั้นละครประยุกต์จึงหมายถึงการใช้กระบวนการทางละครเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม โดยผ่านการสร้างตัวบทละครที่มีที่มาจากปัญหาต่างๆ เพื่อสะท้อนให้เห็นปัญหาที่แท้จริงที่เกิดขึ้นในสังคมและถ่ายทอดปัญหาดังกล่าวออกมาให้ผู้ชมรับรู้ในรูปแบบของละคร เช่นเดียวกันกับปัญหาทางการศึกษาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ก็สามารถนำละครประยุกต์เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากความน่าสนใจในการบวนการทางละครเป็นตัวดึงดูดความสนใจจากผู้เรียนให้เข้าสู่เนื้อหาวิชาผ่านกระบวนการต่างๆไม่ว่าจะเป็น การแสดงบทบาทสมมติ การมีความรู้สึกร่วมไปกับเนื้อหา หรือมีอารมณ์คล้อยตามไปกับบทบาทของนักแสดง ผ่านสื่อละครนั่นเอง

2.1.1 การถ่ายทอดความคิดสู่รูปแบบการแสดง

สิ่งที่ละครประยุกต์ได้เปรียบการสื่อสารแบบเดิมๆคือ ความสามารถในการทำให้ผู้ชมเห็นภาพและสร้างความเข้าใจได้มากกว่าตัวหนังสือในบทเรียน ที่เมื่ออ่านแล้วก็ต้องใช้จินตนาการ ช่วยให้เห็นภาพเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจ ดังนั้นการถ่ายทอดความคิดรวบยอดออกมาให้ผู้เรียนได้เห็นจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ละครประยุกต์สามารถเข้าถึงกลุ่มผู้ชม กระบวนการทางละครจะไปกระตุ้นสัมผัสต่างๆแล้วเชื่อมโยงความรู้กับอารมณ์ความรู้สึก กระบวนการเหล่านี้เองที่ทำให้สามารถพัฒนาความรู้จนกลายเป็นความจำระยะยาว(Joan Littlewood, 1995:740อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005) ด้วยรูปแบบที่ต่างไปจากเดิมนี้เองที่อาจจะช่วยให้การเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยขั้นตอนจะเกิดทั้งหมด4ขั้นตอน ในขั้นแรกจะเป็นการอธิบายการถ่ายทอดความคิดจากความคิดเชิงนามธรรมให้ออกมาในรูปแบบเชิงรูปธรรม ขั้นที่สองคือการสร้างประเด็นที่จะแสดงจากปัญหาที่เกิดขึ้น ขั้นที่สามคือความสัมพันธ์ของการรวบรวมองค์ความรู้ด้านต่างๆมาสร้างโอกาสในการค้นหาคำตอบหรือความรู้ใหม่ที่เกิดจากละครประยุกต์ และสุดท้ายเผยแพร่องค์ประกอบของทฤษฎีที่ได้จากกระบวนการวิเคราะห์การเรียนรู้สู่สากล (Fiona Lesley อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005) ผู้วิจัยเห็นว่าการแสดงความคิดรวบยอดให้ออกมาในรูปแบบของภาพ เรื่องราวที่สามารถสัมผัสจับต้องได้เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ละครประยุกต์เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดสารสู่ผู้ชม จนสามารถลดขั้นตอนที่ผู้รับสารต้องใช้จินตนาการสร้างภาพให้เกิดขึ้นในขณะที่อ่าน

หนังสือ จึงทำให้ผู้รับสารสามารถตกตะกอนและเข้าใจความรู้ได้เร็วขึ้น(P.Lather, 1991:57 อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005)

2.1.2 การใช้ละครเพื่อเป็นช่องทางการสอนแบบใหม่

ละครประยุกต์สามารถเชื่อมโยงองค์ความรู้ที่แตกต่างให้สามารถบูรณาการเข้าหากัน ดังนั้นเมื่อนำมาใช้กับบริบทด้านการศึกษาจึงสามารถใช้ตัวบทละครเป็นโครงในการนำเนื้อหาวิชาต่างๆเข้ามาสร้างเรื่องราว จนเป็นหลักสูตรเพื่อใช้ในการเรียนการสอนได้(D.Conquergood,2004:311อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005) และเมื่อนำเสนอในรูปแบบละครแล้วก็สามารถทำให้เห็นเป็นรูปธรรมมากกว่าการพูด ฟัง หรืออ่าน สามารถนำเอาเนื้อหาที่ผู้เรียนคิดว่าไกลตัวมานำเสนอให้อยู่ในชีวิตประจำวัน เป็นเครื่องมือในการสร้างจิตสำนึก ต่อหน้าที่ เนื่องจากเมื่อเปลี่ยนช่องทางการเรียนมาเป็นการศึกษาแบบละครประยุกต์แล้ว ผู้เรียนจะเปลี่ยนบทบาทจากผู้ฟังธรรมดาเป็น ผู้ที่เผชิญกับเหตุการณ์ เรื่องราวที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญของปัญหา และความจำเป็นในการหาทางแก้ไข อีกทั้งเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นยังไปกระทบความรู้สึกของผู้เรียนโดยตรงทำให้เกิดประสบการณ์ร่วมในละคร กระบวนการเหล่านี้เองเป็นตัวช่วยดึงความสนใจให้ผู้เรียนอยากที่จะเข้าไปสู่เนื้อหาหลัก ของการเรียนการสอน(A.M.A.Freire and D.Macedo,2001อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าละครประยุกต์ไม่ใช่เพียงแค่ละครเพื่อความบันเทิงแต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังสามารถข้ามขอบเขตไปสู่ระบบการเรียนการสอนได้อีกด้วย แต่การจะสร้างละครออกมาได้ต้องคำนึงถึงความลงตัวระหว่างเนื้อหาสาระกับความสนุกสนาน สิ่งที่ยากคือการจะสร้างสมดุลให้ทั้งสองอย่างเกิดขึ้นในงานหนึ่งชิ้นได้อย่างไร

มีงานวิจัยด้านละครเพื่อการศึกษามากมาย ได้แสดงนัยของการวางกลยุทธ์ด้านการละครที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพทางการศึกษา ที่มีเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่แตกต่างกันมาก ผู้วิจัยจึงเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมามีเครื่องมือที่หลากหลายในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ โดยที่ไม่ได้มุ่งเน้นที่ตัวผู้สอนแต่เน้นที่ตัวผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อประยุกต์ใช้ให้ได้ดีกับทุกๆเนื้อหาที่แตกต่าง ด้วยความคิดที่ว่า การศึกษาเป็นพลังขับเคลื่อนทางสังคม ดังนั้นละครประยุกต์จึงเป็นการสื่อสารระหว่างผู้มีส่วนร่วมในกระบวนการสื่อสารทุกคน ที่จะสามารถพัฒนาแนวคิดวิธีใหม่ๆ ที่จะก้าวไปสู่พรหมแดนการเรียนรู้ที่ไม่

จำกัดเฉพาะรูปแบบของภาษา แต่เป็นการขยายการรับรู้ในขอบเขตอื่นๆ ที่ส่งออกมาขณะรับชมละคร (Patti Lather, 1991 อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005)

อย่างไรก็ดีความแตกต่างของภาษาในการใช้อธิบายความคิดสร้างสรรค์และความคิดเชิงวิพากษ์ เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดอุปสรรคในการเรียนรู้เนื้อหาชนิดเดียวกัน ดังนั้นจึงเกิดความพยายามที่จะสร้างทักษะทางการสื่อสารที่สามารถรวมปัจจัยทั้ง 2 ไว้ด้วยกัน (Joan Littlewood, 1995:35-37 อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005) ดังนั้นความสามารถของนักแสดงจึงเป็นคำตอบ เพราะสำหรับนักแสดงที่เก่งแล้ว พวกเขาสามารถชดเชยข้อบกพร่องนี้ได้ด้วยทักษะทางการสื่อสารที่สามารถดึงความสนใจของผู้ชมให้ไปอยู่ที่ตัวสาร โดยผ่านการแสดงออกทางด้านร่างกาย สีหน้า แววตาและการเคลื่อนไหว ที่ทำให้คิดรู้สึก และเป็นตัวแทนความคิด ส่งผลถึงการสื่อสารประสบการณ์ด้วยร่างกายที่ตีพอกับความคิด ความรู้สึกเหล่านี้เองที่ไปสะท้อนกับกระบวนการคิด และเพิ่มประสิทธิภาพในการทำความเข้าใจ และส่งผลต่อผู้ชมให้เห็นถึงพลังในการสอนที่แตกต่าง (Kempe, 2002:31 อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005)

วัตถุประสงค์ของละครทางเลือกคือการทำข้อมูลความรู้ที่มีการยอมรับแล้วแปลความหมายออกมาในรูปความคิดสร้างสรรค์ และการวิจารณ์ ละครถือเป็นเครื่องมือในการนำเสนอที่ดี เพราะมันไม่ใช่เพียงแค่บทสนทนาระหว่างครูกับผู้เรียนเท่านั้น แต่ละครสามารถสื่อสารความรู้และสร้างเปลี่ยนแปลงไปยังผู้ชมได้ นักการละครประยุกต์จึงต้องเลือกใช้รูปแบบการนำเสนอที่แตกต่างกันมากมาย เพื่อที่จะหารูปแบบการแสดงที่ลงตัวที่สุด เพื่อนำเสนอกระบวนการและผลงาน และด้วยปัญหาเหล่านี้เองจึงเกิดการผสมผสานระหว่างการต้นสดกับสคริปต์ ทำให้เกิดการสื่อสารข้อมูลที่แตกต่างระหว่างผู้แสดงและผู้ชมผ่านบทพูด เพื่อที่จะเสริมแรงจูงใจให้ก้าวผ่านขอบเขตของอุปสรรคที่เคยมี (Lather, 1991:120 อ้างถึงใน Helen Nicholson, 2005) ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้คุณสมบัติข้อนี้มาทำการสร้างสรรค์การแสดงโดยจะแบ่งการแสดงออกเป็นสองลักษณะ คือ การแสดงที่มีบทบาทตายตัว และการแสดงแบบต้นสด ซึ่งคือช่วงการสรุปเนื้อหาในแต่ละช่วงของการแสดง ซึ่งการแสดงแบบนี้เองที่เรียกว่าเทคนิคการสอนสด (Lecture Performance) โดยจะอธิบายความรู้ที่แทรกอยู่ในตัวบทละครที่แสดงออกมาเพื่อย้ำให้ผู้ชมเข้าใจเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้พลังของเครื่องมือชนิดนี้ในบริบทของเรื่องการศึกษา ที่ละครประยุกต์ก็มีส่วนในการช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพในด้านการเรียน ทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสประสบการณ์ตรงจากตัวบทเรียน ที่สื่อสารออกมาในรูปของละครที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นภาพและสร้างความเชื่อให้เกิดขึ้นกับตัวบุคคล เนื่องจากละครมีคุณสมบัติที่สามารถส่งต่อสารบางอย่างนอกเหนือจากตัวบทละคร ที่สารเหล่านั้นสามารถไปกระตุ้นจนเกิดเป็นความคิดต่อยอดให้เกิดขึ้นกับบุคคล นอกเหนือจากความบันเทิงที่ได้จากการชมละคร

2.2 ทฤษฎีละครกับการสื่อสาร

การแสดงละครนั้นสามารถสื่อสารมาถึงผู้ชมได้อย่างไร การรับสารเป็นไปในรูปแบบไหน อย่างไร โดยแต่เดิมนั้น ผลกระทบของการชมละครจะเป็นการเก็บข้อมูล การบันทึก จากจดหมายและข้อเขียนต่างๆของนักแสดง ผู้ประพันธ์ นักวิจารณ์ และผู้ชม จากเอกสารดังกล่าวจะทำให้เห็นภาพของภาพกว้างของละครเรื่องนั้นๆ แต่การศึกษาเรื่องผลกระทบของละครต่อผู้ชมนี้จะเป็นการศึกษาถึงเนื้อหาของละครที่ส่งผลกระทบต่อระบบความคิดของผู้ชมผ่านองค์ประกอบด้านต่างๆของละคร(วิลยา วิวัฒน์ศร, 2538:122-124)

2.2.1 ตัวบทวรรณคดีหรือตัวบทสำหรับการแสดง

บทละครเป็นตัวบทที่ทำให้เกิดการแสดง ดังนั้นหากเราพิจารณาตัวบทในฐานะของวรรณคดีซึ่งเป็นการพิจารณาในมิติของการอ่านเท่านั้น แต่ตัวบทเดียวกันจะถูกตีความใหม่ก็ต่อเมื่อมีการนำมาใช้ในการแสดง ที่ทำให้ตัวบทเดิมมีชีวิตขึ้นมาโดยนักแสดง ในการส่งสารที่แฝงมากับตัวบทจึงเป็นเรื่องที่ต้องวิเคราะห์ว่าสารที่แฝงมานั้นได้มีผลอย่างไรกับตัวผู้รับสารบ้าง เนื่องจากละครเป็นการสื่อสารที่มีพลังที่สามารถทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกคล้อยตาม และมีความสามารถในการสื่อสารต่อกลุ่มคนมากกว่าการอ่าน

ดังเช่นคำจำกัดความของคำว่า “ละคร”ที่ โรลองด์ บาร์ธส์ได้ให้คำจำกัดความไว้ดังนี้

“ละครคืออะไร ละครคือเครื่องจักรแห่งการสื่อสารประเภทหนึ่ง ในขณะที่ไม่ได้ทำงานเครื่องจักรนี้ซ่อนตัวอยู่หลังม่าน แต่เมื่อมีการเปิดตัว เครื่องจักรนี้ มันจะส่งสาร (message) จำนวนหนึ่งมายังเราทันที สารเหล่านี้มีลักษณะพิเศษเฉพาะ กล่าวคือมันถูกส่งมาพร้อมๆกัน แต่ด้วยจังหวะที่ต่างกันในการแสดงแต่ละขณะ เราจะได้รับสารถึงหกหรือเจ็ดประการในเวลาเดียวกัน(จากฉาก เสื้อผ้า แสง ตำแหน่งของนักแสดง กิริยาท่าทาง ภาษาใบ้ คำพูด) สารบางประเภทคงที่ (ฉาก)ขณะที่สารอื่นๆเปลี่ยนไป (คำพูด กิริยาท่าทาง)นี้เป็นเรื่องของการประสานข่าวสารอย่างแท้จริงและนี่คือลักษณะความเป็นละคร:กลุ่มสัญลักษณ์กลุ่มหนึ่ง”(อ้างถึงใน วัลยา,2538)

2.2.2กลุ่มสัญลักษณ์กลุ่มหนึ่ง

สัญลักษณ์เป็นลักษณะที่ผู้รับสามารถรับรู้ได้ด้วยสายตาและด้วยหู(ในบางเรื่องอาจมีการส่งสัญลักษณ์ด้านอื่นๆเพิ่มเข้ามา) โดยกลุ่มสัญลักษณ์นี้จะทำการประสาน ส่งเสริม สื่อซ้ำ ลบล้าง ขัดแย้ง แก้ไขหรือกระทำการอย่างอื่นสร้างสารเพื่อต้องการสื่อส่งออกมาให้ผู้ชม กระทำที่เกิดขึ้นในการแสดงล้วนเป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมาย เช่นเครื่องแต่งกายสามารถบอกได้ถึงเชื้อชาติ ฐานะ ชนชั้น ความเชื่อ พร้อมกันนั้นก็ยังสามารถรหัสด้านสังคมและวัฒนธรรมเอาไว้ด้วย

ผู้ชมถือเป็นผู้ที่ทำการถอดรหัสสัญลักษณ์ต่างๆออกมา โดยต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ของแต่ละคน ในการถอดรหัส ผู้ชมที่เข้าใจวัฒนธรรมและบริบททางสังคมก็จะสามารถแปลความสัญลักษณ์ที่ซ่อนอยู่อย่างไม่เป็นปัญหา ในขณะที่ผู้ชมที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ในบริบทสังคมและวัฒนธรรมดังกล่าวก็อาจมีปัญหาในการแปลสัญลักษณ์ แต่เมื่อได้รับรูปแบบสัญลักษณ์เดิมๆก็จะเกิดกระบวนการเรียนรู้และสามารถทำความเข้าใจได้

ดังที่กล่าวถึงตัวบริบท ในความหมายของละครบริบทจะมีสองประเภท คือบริบทในเนื้อเรื่อง (contexte infrarfictionnel) และบริบทนอกเนื้อเรื่อง (contexte extrafictionnel) บริบทในเนื้อเรื่องจะผูกพันกับตัวเรื่อง การกระทำหนึ่งอาจมีความหมายที่แตกต่างออกไปหรือสามารถแปลความหมายได้หลายแนวทาง แต่ก็ขึ้นอยู่กับแนวโครงเรื่องที่ผ่านมา แต่บริบทนอกเนื้อเรื่องจะมีความหมายครอบคลุมทุกๆองค์ประกอบของสถานการณ์ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร บริบทนอกเรื่องสามารถสื่อความหมายออกมาได้มากกว่าสัญลักษณ์ที่บอกในเรื่อง โดยบริบทนอกเรื่องก็จำเป็นต้องใช้ความเข้าใจการแปลงสารที่ผู้ส่ง

สารต้องการจะสื่อ หากผู้รับสารไม่มีพื้นฐานความรู้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อ ตัวบริบทภายนอกก็ไม่สามารถทำหน้าที่ได้

การสื่อสาร

ละครเป็นกลุ่มสัญลักษณ์ที่ประกอบด้วยตัวบท และส่วนที่เป็นการแสดง โดยสัญลักษณ์นี้จะส่งสารมายังผู้รับ ในการแสดงละครเรื่องหนึ่งๆ องค์ประกอบของการสื่อสารจะแสดงออกมาในการที่ตัวละครมีปฏิสัมพันธ์กับตัวละครอื่นๆ หรือแม้กระทั่งกับตัวเอง ดังนั้นสารที่เกิดขึ้นอาจมีการหล่นหายไป หรือ ผู้ชมได้รับสารอื่นๆที่ผู้ส่งสารไม่ได้ตั้งใจ แต่ทั้งหมดนี้ก็ยังทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจ

2.2.3หน้าที่6ประการของภาษา

ในการสื่อสารเราทำความเข้าใจกันผ่านภาษา ดังนั้นภาษาจึงเป็นสื่อกลางที่สำคัญที่ทำให้เราเกิดความเข้าใจ ต่อสิ่งต่างๆที่ส่งออกมา เราจึงควรเข้าใจหน้าที่ของการใช้ภาษาให้ชัดเจน(วัลยา,2538: หน้า125-127)

1 หน้าที่ด้านอารมณ์หรือการแสดงออก หน้าที่นี้จะเน้นที่ตัวผู้ส่งสารหรือนักแสดง ที่ใช้ความสามารถทางกายด้านการออกเสียงส่งสารมายังผู้ชม หน้าที่ในขั้นนี้ของผู้ชมจะบอกว่า ผู้ส่งสารนั้นอยู่ในอารมณ์ไหน รู้สึกอย่างไร เช่นการเปล่งเสียงคำเดียวกัน แต่เราสามารถออกแบบให้เกิดความหมายด้านอารมณ์ได้มากมาย

2 หน้าที่ด้านการตอบรับ หน้าที่นี้เน้นในเรื่องท่าทีการตอบรับ สารที่ส่งความหมายมาจากผู้ส่งสาร ในที่นี้จะมีผู้รับสารทั้งหมดสองฝ่ายคือตัวละครที่อยู่ในฉากและผู้ชม ในการสื่อสารของตัวละครผู้ชมจะได้รับผลของการสื่อสารนั้นด้วย และในบางครั้งตัวละครก็พูดจากับคนดูโดยตรง ซึ่งในที่นี้ก็เหมือนเป็นการสื่อสารโดยตรงกับคนดู ผู้ชมในฐานะของผู้รับสารก็ต้องมีปฏิกิริยาตอบกลับ ไม่ว่าจะต่อเป็นคำพูด เพียงแค่ความคิด กิริยาอาการ ท่าทางต่างๆก็ถือเป็นการทำหน้าที่ด้านการตอบรับแล้ว

3 หน้าที่ด้านอ้างอิง เน้นการอ้างอิง ทำให้ผู้ชมไม่ลืมบริบทโดยรวมของเรื่อง มักใช้คำพูดในฐานะบุรุษที่สาม เน้นให้เกิดความเป็นจริง ใช้เพื่อต้องการสร้างความน่าเชื่อถือให้เกิดขึ้น

4 หน้าที่ด้านความงามหน้าที่นี้จะเน้นไปที่บทที่ตัวละครพูดออกมา (message) ได้แก่ลักษณะการใช้คำ สัมผัส จังหวะในการพูด น้ำเสียงในการพูด ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มความหมายให้กับอารมณ์ความรู้สึก แต่ไม่ใช่ เพียงแค่คำพูดเท่านั้น องค์ประกอบอื่นๆ อย่างเช่นอง และเสียงก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่นี้เช่นกัน

5 หน้าที่ด้านการตรวจสอบ เป็นผลของการสื่อสารที่แสดงออกมาให้เห็นหลังจากผู้แสดงส่งสารออกไปแล้ว และผู้ชมได้รับสาร วิทยาการบางอย่างจะเป็นตัวตรวจสอบว่าสารที่ส่งออกไปได้ผลตามที่ตั้งใจไว้ หรือไม่ หน้าที่นี้จึงเน้นที่กระบวนการหลังการสื่อสาร แสดงให้เห็นถึงการติดตามเรื่องราว ความรู้สึกก้าวร ไปกับตัวละคร

6 หน้าที่ด้านยืนยันความเข้าใจ เป็นการยืนยันว่าผู้รับสารเข้าใจสารที่ผู้ส่งสื่อสารออกมาได้หรือไม่ เน้นที่ตัว ภาษาในการทวนซ้ำให้ถูกต้อง เพื่อยืนยันว่าเข้าใจในเรื่องเดียวกัน

หน้าที่ต่างๆ ทั้ง 6 ประการของภาษายังสามารถแสดงออกมาได้ในภาษาต่างๆ เช่น ภาษากายทาง ภาษาใบ้ การแต่งหน้าทำผม อุปกรณ์ประกอบบนเวที ฉาก แสง เสียงประกอบ เพลงประกอบ บทพูด ดังนั้นภาษาจึงไม่ได้หมายความถึงเพียงแค่บทเจรจาเท่านั้น สัญลักษณ์ต่างๆ จึงถือเป็นภาษาด้านการละคร ที่สื่อความหมายออกมายังผู้ชม

ในการรับสารของผู้ชมก็เป็นเรื่องที่ซับซ้อนและละเอียดอ่อน โดยผู้ชมมักจะรับสารที่ตัวเอง ประสงค์จะรับ มีการปฏิเสธสารบางอย่าง โดยการแสดงออกมาทางสีหน้า ซึ่งจะส่งผลต่อการแสดง และ ระหว่างกลุ่มคนดูก็จะมีแสดงปฏิกริยาออกากซึ่งกันและกัน มีทั้งสอดคล้องและขัดแย้งกัน

เมื่อมีสัญลักษณ์จำนวนมากเข้ามาสู่ผู้รับสาร ดังนั้นจึงมีการนำลักษณะสมประการของการรับสาร มาใช้เพื่อไม่ให้ผู้ชมหลงไปกับสารอื่นๆ ที่แฝงมาโดยไม่ได้ตั้งใจได้แก่ การติดตามโครงสร้างมหัพภาคของ ละคร โดยการติดตามเรื่องราวที่แสดงเป็นหลัก มิเช่นนั้นจะหลงไปกับสัญลักษณ์อื่นๆ และตระหนักว่าละคร ไม่ใช่เพียงแค่เครื่องจักรในการส่งสารเท่านั้น ละครยังมีคุณสมบัติในการกระตุ้นและโน้มน้าวให้ผู้รับสาร ปฏิบัติตาม หรือเชื่อในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สุดท้ายคือความสมจริงในละครที่ เกิดขึ้นบางครั้งทำให้หลงไป กับภาพมายา

ทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าสิ่งไหนคือความจริง ละครจึงเป็นเสมือนที่ปลดปล่อยความปรารถนาที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของมนุษย์ โดยที่เขาไม่ต้องลงมือทำแต่สามารถมีส่วนร่วมไปกับการกระทำนั้นๆ

หน้าที่ในการกระตุ้น

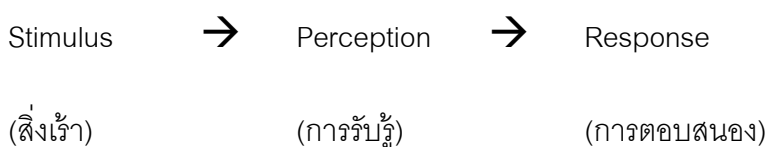
ในขณะที่ผู้ชมกำลังชมละคร จะเกิดปฏิกิริยาสองอย่างเกิดขึ้นในตัวผู้ชมคือ การใช้ความคิดพิจารณา และการส่งต่อด้านอารมณ์จากผู้แสดงมายังผู้ชมละคร เมื่อเกิดความพึงพอใจ ละครก็จะสร้างภาพปรารถนาในจิตใจได้สำนึกของผู้ชม แม้จะเกิดขึ้นเพียงชั่วขณะ แต่อารมณ์ความรู้สึกนั้นเกิดขึ้นจริง ความรู้สึกเช่นนี้เองที่เป็นประตูเปิดไปสู่การยอมรับเอาเรื่องราวในละครมาสู่ชีวิตของผู้ชม ทำให้เกิดการกระตุ้นในเรื่องต่างๆ ทำให้สามารถเปลี่ยนมุมมอง ทศนคติต่อเรื่องราว ดังนั้นความสมจริงของอารมณ์ความรู้สึกเป็นเหตุผลสำคัญที่จะทำให้ผู้ชมนำเอาละครเข้าสู่ชีวิตจริงของพวกเขา(วัลยา วิวัฒน์ศร ,2538:130)

2.3 ทฤษฎีการรับรู้

รองศาสตราจารย์สุวีร์ ศิวะแพทย์ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่า คือการจัดระบบข้อมูลและตีความ โดยพื้นฐานประสบการณ์เดิม โดยมีกระบวนการต่อเนื่องจากความรู้สึก เมื่อได้รับสิ่งกระตุ้นและส่งผ่านข้อมูลไปตีความที่มีข้อมูลหรือประสบการณ์เดิมมาเกี่ยวข้อง(สุวีร์ ศิวะแพทย์,2549:99)

1. การรับรู้คือการตีความหมายจากการรับสัมผัส(Sensation) ในการรับรู้ นั้นเราไม่เพียงแต่มองเห็น ได้ยินหรือได้กลิ่นเท่านั้น แต่เราสามารถรับรู้ได้ว่าวัตถุที่มากระตุ้นสัมผัสการรับรู้ของเรานั้น คืออะไร ทิศทางไหน สิ่งเร้าที่เข้ามาเหล่านี้จะเกิดเป็นการให้ความหมายกับสิ่งต่างๆ

2. ในแง่ของพฤติกรรม การรับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดแทรกอยู่ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองต่อสิ่งเร้า

โสภา ชูพิกุลชัยได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่าเป็น ขบวนการทางอินทรีย์ต่างๆที่พยายามแสดง ความรู้สึกออกมาในรูปของการกระทำใดๆ ผ่านอวัยวะรับสัมผัสต่างๆ(โสภา ชูพิกุลชัย,2521:129)

ทรงพล ภูมิพัฒน์ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่าการรู้จักสิ่งต่างๆสภาพต่างๆภาวะต่างๆที่เป็น สิ่งเร้าที่มาทำปฏิกิริยากับตัวเราเกิดเป็นการแปลอาการสัมผัสให้มีความหมายเกิดขึ้นเป็นความรู้สึก เฉพาะตัวในแต่ละบุคคล (ทรงพล ภูมิพัฒน์,2538:110)

อริยา คูหาได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่าเป็น การสัมผัสที่ให้ความหมาย โดยใช้ประสบการณ์ และข้อมูลที่มีเป็นตัวจัดการความหมาย โดยการสัมผัสจะผ่านระบบรับสัมผัสทั้ง5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย การรับรู้จึงเป็นผลที่ละเอียดซับซ้อนของการสัมผัส (อริยา คูหา,2552:72)

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การรับรู้หมายถึงขบวนการที่คนเราสร้างการตอบสนองกับวัตถุหรือ เหตุการณ์ต่างๆ โดยอวัยวะรับสัมผัสผ่านประสบการณ์และใช้ข้อมูลที่มีอยู่เดิมของแต่ละบุคคลเป็นแหล่ง อ้างอิง

2.3.1 ความสำคัญของการถ่ายโยงการเรียนรู้

เมื่อเราเติบโต ทุกๆการเรียนรู้ใหม่ย่อมอยู่ภายใต้อิทธิพลของการเรียนในครั้งก่อนๆมาเสมอ โดยมีองค์ประกอบที่ช่วยในการถ่ายโยงความรู้ดังนี้(สุชา จันทน์เอม, 2541 หน้า168)

การถ่ายโยงด้วยความคล้ายคลึง(Transfer by similarity) หากกิจกรรมสองอย่างมีความ คล้ายคลึงกัน การเรียนรู้ในสิ่งแรกจะช่วยให้การเรียนรู้ในสิ่งที่สองดีขึ้น ยิ่งกิจกรรมทั้งสองคล้ายคลึงกัน มากเพียงใด การถ่ายโยงความรู้ก็จะยิ่งมากขึ้นด้วย ผู้วิจัยจึงใช้เหตุการณ์ที่คล้ายในชีวิตจริงเพื่อที่ผู้ชมจะ ได้รู้สึกถึงความคล้ายคลึงในเหตุการณ์

การถ่ายโยงโดยการสรุปความ(Transfer by Generalization) การถ่ายโยงความรู้ชนิดนี้ เกิดขึ้น ได้เมื่อผู้เรียนเข้าใจ และสามารถสรุปเอาเหตุการณ์ต่างๆมาใช้ และนำมาประยุกต์เข้ากับความรู้เรื่องใหม่ ดังนั้นการสรุปความคิดรวบยอดในเนื้อหาวิชาจึงเป็นการถ่ายโยงให้ผู้ชมได้เข้าใจเนื้อหาวิชาผ่าน ประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้นผ่านละคร

2.3.2 การสอนให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้

รองศาสตราจารย์สุวีร์ ศิวะแพทย์ได้กล่าวถึงขั้นตอนการถ่ายโยงการเรียนรู้ไว้ทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้ (สุวีร์ ศิวะแพทย์, 2549: 171)

2.3.1 ต้องทำให้เรื่องที่มีส่วนคล้ายคลึงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ นั่นคือ การสอนควรให้นักเรียนมีประสบการณ์จริงๆ จะช่วยให้เข้าใจลักษณะของเรื่องที่เรียนได้ดีขึ้น

2.3.2 ให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์อย่างเพียงพอกับวิชาที่เรียน การเรียนวิชาบางอย่างจำเป็นต้องให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนควบคู่กับการฝึกฝนเรื่องดังกล่าวอย่างเพียงพอ ก่อนที่จะเข้าเนื้อหาต่อไป

2.3.3 การสอนหลักการและความคิดรวบยอด ผ่านตัวอย่างที่อยู่ในชีวิตประจำวัน

2.3.4 ให้ทราบลักษณะเด่นของเรื่องที่เรียน เพื่อกระตุ้นความสนใจ

2.3.5 พยายามให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ก่อนที่จะหวังให้เกิดการถ่ายโยงความรู้

จากการถ่ายโยงทั้ง 5 ขั้นตอนนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในส่วนของการเขียนบท แต่งเพลง การอธิบายระหว่างการแสดง โดยกระบวนการทั้งหมดจะถูกถ่ายทอดเข้าไปเข้ามา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโยงความรู้กับตัวบทละครหรือเพลงที่แทรกไว้ได้

2.4 ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ทัศนคติเป็นสภาวะความพร้อมทางจิตซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ โดยสภาวะนี้จะเป็นตัวกำหนดทิศทาง หรือเป็นตัวกระตุ้นปฏิกิริยาการตอบสนองของบุคคลต่อสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง และเป็นสิ่งที่บุคคลใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินสิ่งต่างๆ ในรูปแบบของความชอบหรือไม่ชอบ ดังนั้นการที่จะศึกษาลักษณะพฤติกรรมของมนุษย์ เราจึงต้องทำความเข้าใจทัศนคติพื้นฐานที่ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นในการตัดสินใจลงมือกระทำสิ่งใดๆ หรือสามารถนำมาใช้ทำนายพฤติกรรม ทำให้บุคคล

สามารถเข้าใจประเด็นต่างๆที่ต้องการสื่อสารได้ง่ายขึ้น(สุชา จันทน์เอม, 2541)นอกจากนี้ยังมี นักจิตวิทยาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของคำว่าทัศนคติเพิ่มเติมดังนี้

เป็นดัชนีชี้ว่า บุคคลนั้น คิดและรู้สึกอย่างไร กับคนรอบข้าง วัตถุหรือสิ่งแวดล้อมตลอดจน สถานการณ์ต่าง ๆ โดย ทัศนคติ นั้นมีรากฐานมาจาก ความเชื่อที่อาจส่งผลถึง พฤติกรรม ในอนาคตได้ ทัศนคติ จึงเป็นเพียง ความพร้อม ที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า และเป็น มิติของ การประเมิน เพื่อแสดงว่า ชอบหรือไม่ชอบ ต่อประเด็นหนึ่ง ๆ ซึ่งถือเป็น การสื่อสารภายในบุคคล (Interpersonal Communication) ที่เป็นผลกระทบมาจาก การรับสาร อันจะมีผลต่อ พฤติกรรม ต่อไป (Roger , 1978 : 208 – 209 อ้างถึงใน สุรพงษ์ ไสริยะเสถียร , 2533 : 122)

เป็นการจูงใจต่อแนวโน้มใน การตอบสนองอย่างเฉพาะเจาะจงกับสิ่งที่เกิดขึ้น(Rosenberg and Hovland , 1960)

สภาวะความพร้อม ของบุคคล ที่จะ แสดงพฤติกรรม ออกมา ในทางสนับสนุน หรือต่อต้าน บุคคล สถาบัน สถานการณ์ หรือ แนวความคิด(Howard H. Kendler , 1963)

ลักษณะภาวะของจิตใจที่ตอบโต้ต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว ทำให้เกิดเป็นทิศทางในการตอบสนอง ต่อเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง (Allport,1967)

ทัศนคติ ซึ่งมีอยู่ในเฉพาะคนนั้น ขึ้นกับ สิ่งแวดล้อม อาจ แสดงออก ในพฤติกรรม ซึ่งเป็นไปได้ ใน 2 ลักษณะ คือ ลักษณะชอบหรือพึงพอใจ ซึ่งทำให้ผู้อื่นเกิด ความรักใคร่ อยากใกล้ชิดสิ่งนั้น ๆ หรืออีก ลักษณะหนึ่ง แสดงออก ในรูปความไม่พอใจ เกลียดชัง ไม่อยากใกล้ชิดสิ่งนั้น (Newcomb , 1854)

ความรู้สึก และ ความคิดเห็น ที่บุคคล มีต่อสิ่งของ บุคคล สถานการณ์ สถาบัน และข้อเสนอใด ๆ ในทางที่จะยอมรับ หรือปฏิเสธ ซึ่งมีผลทำให้ บุคคลพร้อม ที่จะ แสดงปฏิกิริยา ตอบสนอง

ด้วย พฤติกรรม อย่างเดียวกันตลอด(Norman L. Munn , 1971)

การเรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อวัตถุหรือประเภทของวัตถุในทางบวกหรือลบ ชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือปฏิเสธ (Assael,1998)

เป็นบุคลิกภาพที่สร้างขึ้นได้ เปลี่ยนแปลงได้และเป็น แรงจูงใจ ที่กำหนด พฤติกรรม ของบุคคล ที่มีต่อสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ(เดโช สนวนานนท์ 2512 : 28)

ทัศนคติ ที่เชื่อมโยงไปถึง พฤติกรรมของบุคคล (ศักดิ์ สุนทรเสถียร 2531 : 2)

1. ความสลับซับซ้อนของความรู้สึก หรือการมีอคติของบุคคล ในการที่จะ สร้างความพร้อม ที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ตามประสบการณ์ของบุคคลนั้น ที่ได้รับมา
2. ความโน้มเอียง ที่จะมีการปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีหรือ ต่อต้าน สิ่งแวดล้อม ที่จะมาถึงทางหนึ่งทางใด
3. ในด้าน พฤติกรรม หมายถึง การเตรียมตัว หรือความพร้อมที่จะตอบสนอง

จากคำจำกัดความทั้งหมดผู้วิจัยจึงสรุปความหมายของทัศนคติได้ดังนี้ ทัศนคติเป็น ภาวะทางจิตใจที่บุคคลแสดงออกมาต่อสิ่งเร้าที่มากกระทบ โดยอ้างอิงจากประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมาและแสดงออกมาในรูปแบบความความรู้สึก ความคิดเห็นซึ่งสามารถโน้มเอียงเบี่ยงเบนไปตามสถานการณ์แวดล้อม

จากคำนิยามข้างต้นหาก ผู้วิจัยต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติ จึงจำเป็นต้องศึกษา คุณลักษณะเฉพาะของทัศนคติเพื่อสามารถทำความเข้าใจ และสามารถเลือกใช้เครื่องมือที่ ถูกต้องในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในเรื่องต่างๆ ทั้งยังสามารถออกแบบบทละครเพื่อใช้เป็น เครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติให้ประสบผลสำเร็จได้มากขึ้นอีกด้วย

2.4.1 คุณลักษณะของทัศนคติ

สุชา จันทน์เอมได้จำแนกคุณลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้(สุชา จันทน์เอม,2541:240)

2.4.1.1. ทักษะคิดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ไม่ใช่สิ่งที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด ประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมที่เกิดขึ้นจากการปะทะต่อสิ่งเร้าต่างๆในสังคมจึงเป็นอิทธิพลที่สำคัญมากต่อการสร้างทัศนคติ ดังนั้นความแปรผันทางด้านการรับรู้จึงมีผลโดยตรงต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ดังนั้นการเพิ่มความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ก็จะมีผลต่อการสร้างเสริมการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

2.4.1.2. ทักษะคิดมีคุณสมบัติของการประเมิน ที่เกิดจากการรับรู้ ความคิดหรือความเชื่อของบุคคล ต่อเหตุการณ์ ซึ่งเป็นสื่อกลางในที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง ไม่ว่าจะเป็นในทางบวกหรือลบ ผลการประเมินก็อาจแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคล หรือตัวแปรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ลักษณะดังกล่าวนี้เองเป็นตัวบ่งชี้ความต่างทางความรู้สึกลึก

2.4.1.3. ทักษะคิดมีคุณภาพและความเข้ม เป็นลักษณะในการบอกปริมาณของความรู้สึกลึกที่ได้จากการประเมินมีระดับจากน้อยไปมาก ซึ่งจะเป็นผลในการที่จะเลือกเข้าหาหรือหลีกเลี่ยงต่อสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบ

2.4.1.4. ทักษะคิดมีความคงทนไม่เปลี่ยนแปลงง่าย ๆ สิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้และการประเมินซ้ำๆหลายครั้งทำให้กลายเป็นความเชื่อที่ฝังแน่นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยง่าย เราอาจใช้ประโยชน์จากความคงทนนี้ได้โดยสามารถนำไปใช้ในการทำนายหรืออธิบายพฤติกรรม ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

2.4.1.5. ทักษะคิดต้องมีสิ่งที่เหมาะสมความถึง คือการเกิดทัศนคติในแต่ละครั้งต้องมีเหตุการณ์สิ่งของ บุคคล มาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ ไม่ใช่เกิดทัศนคติขึ้นมาลอยๆ ที่ไม่ได้มีความหมายต่อสิ่งใด ปัจจัยเหล่านี้เองเป็นสิ่งที่ทำให้ทัศนคติมีความแตกต่างจากแรงผลักดันชนิดอื่นๆ

2.4.1.6. ทักษะคิดมีลักษณะความสัมพันธ์ โดยจะต้องแสดงความสัมพันธ์กับปัจจัยสองปัจจัยขึ้นไป โดยจะทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงทั้งตัวเองและปัจจัยอื่นๆด้วย และในแต่ละมิติก็จะมีความสัมพันธ์ที่แตกต่างกันไป

จากคุณลักษณะดังกล่าวผู้วิจัยจึงนำมาประยุกต์หาวิธีที่จะใช้เปลี่ยนแปลง ตัวทัศนคติ และพบว่า ทัศนคติที่เกิดขึ้นกับตัวบุคคลโดยผ่านการรับรู้ด้วยตนเองจะเป็นทัศนคติที่คงทนและแก้ไขเปลี่ยนแปลงยากที่สุด ซึ่งในการเรียนวิชาสถิติก็ทำให้ผู้เรียนเกิดการสร้างทัศนคติเชิงลบนี้ ดังนั้นการที่จะเปลี่ยนแปลงตัวทัศนคติที่มีอยู่จึงจำเป็นต้องใช้วิธีการที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ หากเหตุผลในการจักจูงอ่อนไป ก็จะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นเหตุการณ์ต่างๆที่นำมาประกอบเป็นบทละครจึงจำเป็นต้องออกแบบสารให้มีเหตุผลเพียงพอที่ผู้รับสารจะเชื่อ และเห็นว่าสามารถเกิดขึ้นได้จริง ไม่ใช่แค่เพียงเหตุการณ์สมมุติในละครเท่านั้น

2.4.2 ลักษณะโครงสร้างของทัศนคติ

ทัศนคติที่เกิดขึ้น ไม่ได้เกิดขึ้นเองตามความบังเอิญ หากแต่เกิดจากการสังสมประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงของชีวิต ทำให้ทัศนคติจึงมีโครงสร้างที่แตกต่างกัน ตามประสบการณ์ที่พบ ดังนั้นการที่เราจะเปลี่ยนแปลงทัศนคติจึงจำเป็นที่จะต้องเข้าใจโครงสร้างพื้นฐานของทัศนคติดังต่อไปนี้(สุชา จันทน์เอม, 2541 หน้า 243)

2.4.2.1. ขนาดหรือระดับความเข้ม (magnitude or valence) หมายถึงระดับมากน้อยของทัศนคติ ทัศนคติที่มีระดับความเข้มแข็งมากก็จะเปลี่ยนยากกว่าทัศนคติที่เข้มน้อย

2.4.2.2. ความซับซ้อน (complexity of attitude) หมายถึงทัศนคติต่อสิ่งใดๆมักจะมีหลายอย่างเป็นพื้นฐาน

2.4.2.3. อันดับความสำคัญ (centrality) ยิ่งทัศนคติมีความเข้มเท่าใด ก็ยิ่งมีความสำคัญกับผู้เป็นเจ้าของเท่านั้น

2.4.2.4. ความเด่น (salience) ทัศนคติที่โดดเด่นมักจะถูกกระตุ้นจากการกระทำได้ง่ายกว่าทัศนคติที่มีลักษณะตรงกันข้าม

จากโครงสร้างข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าทัศนคติจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ก็ต่อเมื่อ บุคคลเกิดการยอมรับข้อมูลใหม่ที่แตกต่างจากเดิม โดยผ่านสื่อต่างๆ หรือประสบการณ์ตรง ดังนั้นสิ่งที่จะนำมาใช้

เปลี่ยนทัศนคติที่เกิดขึ้นก็ต้องมีระดับความเข้ม ความซับซ้อนความสำคัญและความโดดเด่น เช่นเดียวกันกับลักษณะโครงสร้างที่ทำให้เกิดทัศนคติดังกล่าว ข้อมูลเหล่านี้เองเป็นปัจจัยในการหากลยุทธ์ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

2.4.3 กระบวนการเปลี่ยนทัศนคติ

ดร.ประพาเพ็ญ สุวรรณได้กล่าวถึงกระบวนการการเปลี่ยนแปลงทัศนคติว่า โดยทั่วไปมักเกิดแบบค่อยเป็นค่อยไป แต่ก็มีบางครั้งที่เกิดอย่างปัจจุบันทันด่วน แต่ทั้งหมดของกระบวนการจะเริ่มจากการรับรู้ข้อมูลใหม่ เลือกรับสิ่งที่สนใจ โดยประเมินจากประสบการณ์เดิมหรือหาข้อมูลใหม่ๆ เพื่อพิจารณาออกมาเป็นคุณค่าของสิ่งใหม่ มีทั้งหมด 5 ขั้นตอนดังนี้ (ประพาเพ็ญ สุวรรณ, 2526 หน้า 125-131)

1. ความใส่ใจ (Attention) ในแต่ละวันจะมีสิ่งเร้าเข้ามากระทบประสาทสัมผัสมากมาย แต่จะมีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่เราเลือกไว้พิจารณา ซึ่งนี่เองเป็นจุดกำเนิดของการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ความใส่ใจก็จะขึ้นอยู่กับความสนใจเฉพาะบุคคลในการเลือกรับสิ่งเร้าที่ตรงกับรสนิยมและค่านิยมของเขาเช่นกัน
2. ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นช่วงที่สำคัญสำหรับกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เพราะถ้าหากไม่สามารถทำความเข้าใจกับข้อมูลใหม่ๆ ได้ การเปลี่ยนแปลงทัศนคติก็น่าจะผิดพลาด ทิศทางไป จึงไม่ใช่เรื่องง่ายในการที่จะให้แต่ละคนเข้าใจอย่างที่ต้องการได้ ต้องขึ้นกับประวัติภูมิหลังของผู้รับ ระดับความยากง่ายของเรื่อง ความเหมาะสมของวิธีการถ่ายทอดข้อมูล จึงสรุปตัวแปรที่สำคัญได้ดังนี้
3. แหล่งข้อมูล (Source factor) ที่มาของ เนื้อหาของสารที่ต้องการนำเสนอ
- ตัวข้อมูล (Message factor) เนื้อหาความยากง่าย ของสารที่ต้องการนำเสนอ
4. การส่งข้อมูล (Channel factor) ช่องทางในการสื่อสารข้อมูล
5. ผู้รับ (Audience factor) ลักษณะต่างๆ ของผู้รับสาร

2.4.4 ยุทธวิธีในการเปลี่ยนทัศนคติ

ประสิทธิภาพในการเปลี่ยนทัศนคติแต่ละเรื่อง จะสามารถบรรลุผลได้มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับยุทธวิธีในการออกแบบกิจกรรมในการเปลี่ยนแปลง การที่บุคคลสามารถร่วมลงมือปฏิบัติกิจกรรมใดๆ จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีประสิทธิภาพดีกว่าการไม่ได้การเข้าร่วม ดังนั้นการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติจริง (Active Participation) จะทำให้บุคคลได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ โดยตรง ข้อมูลที่ได้รับ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้อย่างถาวรโดยยุทธวิธีมีลักษณะที่แตกต่างกันไปตามลักษณะการนำไปใช้ (ประพาเพ็ญ สุวรรณ, 2526 หน้า 147)

2.4.4.1 การแสดงบทบาท (Role Play)

การแสดงบทบาทเป็นอีกวิธีที่จะสามารถทำให้บุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติจากเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ กลวิธีนี้ได้พัฒนามาจากความเชื่อที่ว่าบุคคลจะสามารถเปลี่ยนความเชื่อ ทัศนคติ ถ้าหากได้แสดงบทบาทของบุคคลอื่นที่มีความเชื่อและทัศนคติที่แตกต่างไป การแสดงบทบาทสมมุติจะช่วยให้เข้าใจกระบวนการทางความคิดและตัดสินใจ ที่อาจมาจากสาเหตุที่บุคคลนั้นละเลยจนลืมนึกถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง จนสามารถเข้าใจแรงผลักดันที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ผลของการแสดงจะช่วยให้เข้าใจและนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางความเชื่อ ทัศนคติ และพฤติกรรม (กฤษณ์ คำชาย, 2544:89)

อีกประการหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าผู้แสดงบทบาทจะเปลี่ยนทัศนคติได้มากกว่าผู้ฟังเฉยๆ เพราะผู้ที่แสดงบทบาทมักจะเกิดขั้นตอนในการสร้างเหตุผลให้ผู้ร่วมแสดงยอมรับ จึงทำให้เกิดความเข้าใจรูปแบบเหตุผลที่สร้างขึ้น สำหรับพูดโน้มน้าวให้ผู้ร่วมแสดงเข้าใจ ทั้งยังสามารถทบทวนเหตุผลได้ทั้ง 2 สถานะทั้งในขณะที่แสดงและชีวิตจริง วิธีนี้จึงเกิดผลที่รุนแรงกว่าวิธีพบปะสังสรรค์ ซึ่งถ้าหากเรื่องที่พูดไม่อยู่ในความสนใจก็จะไม่เก็บมาทบทวน

ในลักษณะของผู้ชม การแสดงบทบาทก็มีผลเช่นกัน เนื่องจากในขณะที่ชมการแสดงนั้น เราจะได้รับข้อมูลที่แฝงออกมาในรูปแบบของสัญญาณ เมื่อเรานำสัญญาณดังกล่าวมาประเมินในฐานะผู้แสดงแล้ว ก็ทำให้เกิดความเข้าใจได้เช่นเดียวกันกับการเข้าไปสวมบทบาท จากเหตุผลนี้เองผู้วิจัยจึงเลือกที่จะ

สร้างละครเพื่อเป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ผู้รับสารมีต่อวิชาชีพ เนื่องจากการแสดงตัวอย่างก็เหมือนกับการแสดงละคร ผู้ชมจะได้รับความรู้สึกระหว่างที่ชม ทำให้เกิดอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครเสมือนกับเหตุการณ์เกิดกับตัวเองทำให้เกิดการกระตุ้นความคิด ความรู้สึกมากกว่าการเป็นเพียงผู้ฟังหรือผู้อ่าน(สุชา จันทน์เอม, 2541 หน้า 244)

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ละครเพื่อเป็นช่องทางในการสื่อสาร

กุสุมา เทพรักษ์(2548)

ได้ศึกษาเรื่องกระบวนการสร้างสรรค์ละครเด็กจากเรื่องเจ้าหญิง ของบินหลา สันกาลาคีรี เพื่อเป็นช่องทางในการสื่อสารประเด็นการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กจากบทประพันธ์สำหรับผู้ใหญ่ จากขอบเขตการสร้างสรรค์ละครเวที1 เรื่อง โดยทำการบันทึกขั้นตอนการสร้างสรรค์ทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาคือนักเรียนระดับประถมศึกษา อายุ 6-12ปีจำนวน 200คน และผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่จำนวน 200คน ผลการศึกษาพบว่าละครถือเป็นช่องทางการสื่อสารที่สามารถทำลายช่องว่างของวัยในการรับรู้ประเด็นปัญหาของละคร ผ่านตัวละคร บทละครดนตรีและเสียงประกอบ ที่สามารถสอดแทรกสาระต่าง ๆ ให้กับผู้ชม ไม่ว่าจะเป็เด็กหรือผู้ใหญ่

คอลลิด มิคำ(2553)

ได้ศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครนะซ้อตในชุมชนมุสลิม เพื่อใช้เป็นช่องทางในการสื่อสารหลักการของศาสนาอิสลาม และเพื่อศึกษาทัศนคติของการของผู้ชม โดยได้นำประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาดัดแปลงให้ตัวบทที่สะท้อนไปสู่บุคคลสำคัญในศาสนาอิสลาม โดยได้จัดการแสดงในชุมชนอิสลามเปรียบเทียบกัน 2ชุมชน ผลการศึกษาที่ได้รับสะท้อนทัศนคติเชิงบวกต่อละคร ทั้งในด้านเนื้อหาและตัวละครที่เห็นว่าละครเป็นสื่อที่เหมาะสมต่อการนำเสนอ

ชูศักดิ์ เอื้องโชคชัย(2552)

ได้ศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครเพื่อเป็นช่องทางในการสร้างความมีส่วนร่วมให้กับผู้สูงอายุ เพื่อสร้างสุขภาวะที่ดีในสถานสงเคราะห์คนชรา ผ่านการมีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างสรรค์ละครที่เหมาะสม โดยได้ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป เข้าร่วมกิจกรรมจำนวน 12 ครั้ง ภายในระยะเวลา 4 สัปดาห์ หลังจากนั้นให้ทำแบบประเมินการทำกิจกรรม การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จากการวิจัยพบว่ากระบวนการสร้างสรรค์ละครเป็นช่องทางที่สามารถสร้างสุขภาวะที่ดีให้กับผู้สูงอายุในสถานสงเคราะห์ ทำให้สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว เปิดโอกาสให้มีการสื่อสารร่วมกัน ผ่านการแสดงความคิดเห็นในขั้นตอนต่างๆ กล้าแสดงออก เพิ่มคุณค่าเชิงบวกให้กับตนเอง

ญาดา วิทยพันธ์ประชา(2552)

ได้ศึกษาถึงกระบวนการสร้างสรรค์ละครของเล่นหลังเพื่อเป็นช่องทางในการส่งเสริมศีลธรรมให้กับนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 350 คน ในการสร้างเสริม ทศนคติ พฤติกรรม ด้านศีลธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผ่านการรับชมละครโดยมีการวัดผลทั้งก่อนและหลังการวิจัย ผลการศึกษาพบว่าละครสามารถเพิ่มระดับความรู้ความเข้าใจคุณธรรมพื้นฐานหลัก 3 ประการ คือ วินัย เคารพ อดทนผ่านพฤติกรรมของตัวละคร บทละคร ที่ส่งผลต่อลักษณะทางทศนคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนที่รับชม

รัชฎาภรณ์ จันทน์อุดม(2552)

ได้ศึกษาถึงการใช้รูปแบบของละครเพื่อเป็นช่องทางในการพัฒนารูปแบบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในรายวิชา English through Drama การทดลองใช้เวลา 40 ชั่วโมงกับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในวิชานี้ และวัดผลสัมฤทธิ์จากการพูดและคิดทั้งก่อนและหลังการทดลอง ผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงผลของความพัฒนาทั้งการพูดและคิดอย่างมีนัยสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากการใช้รูปแบบการสอนที่มีกระบวนการทางละครเข้ามาเกี่ยวข้อง

อาภาวี เศตะพราหมณ์(2552)

ได้ศึกษาถึงกระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเป็นช่องทางในการสื่อประเด็นเรื่องวัยรุ่นกับยาเสพติด โดยจะมีลักษณะพิเศษคือใช้แนวทางการละครของแบร์ทอลท์ เบรชท์ โดยการใช้ระยะห่าง

ระหว่างตัวละครกับผู้ชมเป็นจุดเน้นสำคัญ โดยได้ให้ความห่างที่เกิดขึ้นเป็นเหมือนช่องว่างให้กับผู้ชมได้มีโอกาสขบคิดตามเนื้อเรื่อง โดยกลุ่มผู้ชมที่เข้าร่วมในการประเมินแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ ผู้เชี่ยวชาญ ด้านละคร นักดนตรี และเยาวชน จากการศึกษาพบว่า ผู้ชมทุกกลุ่มมีความเข้าใจกับประเด็นที่ละคร สื่อสารแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ และทัศนคติที่เกี่ยวข้อง และการที่สื่อสารด้วยเพลงทำให้ ประเด็นที่ดูหนักและรุนแรงสามารถเข้าถึงได้ง่ายขึ้น

2.5.2 การเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง

เว็บไซต์ TED

เท็ดเป็นเว็บไซต์ที่เชื่อว่าเรื่องราวต่างบนโลกสามารถนำมาอธิบายให้เกิดความเข้าใจ เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อระบบการศึกษาให้เปลี่ยนไป ดังนั้นเท็ดจึงสร้างบทเรียนร่วมกันที่สามารถใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนได้ตามความสะดวกของแต่ละบุคคล โดยผ่านรูปแบบการนำเสนอที่ง่ายต่อการติดตาม ทำให้เรื่องราวต่างๆถูกนำเสนอออกมาในรูปแบบที่ดึงความสนใจให้กับผู้เรียนได้ โดยสิ่งที่เท็ดพยายามสอดแทรกไปในบทเรียนคือการสร้างความคิดรวบยอดให้กับบทเรียนต่างที่นำเสนอ เพื่อให้เกิดความหลากหลายในการใช้ความคิด นอกจากเรื่องการศึกษาแล้ว เท็ดยังมีการสอนเรื่องราวการใช้ชีวิต ผ่านการพูดของนักพูดชื่อดังที่จะช่วยกระตุ้นให้เกิดแรงบันดาลใจในการทำสิ่งต่างๆให้กับสังคม โดยเปรียบเทียบสิ่งเหล่านั้นกับสิ่งเล็กน้อยที่อยู่ใกล้ตัว แต่สามารถนำมาอธิบายความเป็นไปของโลกใบนี้ได้ การย่อยข้อมูลให้ง่าย

คุณสมบัติพิเศษที่ทำให้เท็ดเป็นเว็บไซต์การศึกษาที่ได้รับความนิยม คือ การย่อยสลายข้อมูลที่ยากๆให้ออกมาในรูปแบบที่ง่ายๆ และผ่านสื่อกลางที่ผู้เรียนรู้สึกสนุกเมื่อได้เห็นคือการนำความรู้มาเสนอในรูปแบบการ์ตูนแอนิเมชัน รูปแบบการนำเสนอที่นำเอาเรื่องยากมาเป็นของใกล้ตัวทำให้สามารถทำความเข้าใจได้อย่างรวดเร็วเพราะมีจุดเชื่อมโยงความรู้

การยกตัวอย่าง

ในการการบรรยายแต่ละครั้งจะมีการยกตัวอย่างให้เห็นสิ่งใกล้ตัว เพื่อชักจูงให้เห็นว่าเรื่องที่ จะพูดนั้นไม่ใช่เรื่องยาก เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวันเพียงแค่ว่าเราจะเลย ไม่ได้สนใจ อย่างเช่นการ

บรรยายต้นกำเนิดของระบบเอกภพ ผู้บรรยายได้นำผู้ฟังให้พิจารณาจาก ภาพการทำไข่เจียว และฉาย วีดีโอกลับย้อนไปตั้งแต่เริ่มแรกสุดคือการตอกไข่ โดยเขาเปรียบเอกภพเป็นเหมือนไข่ที่ยังไม่ได้ตอก แต่ เมื่อเกิดการชนกันของประจุต่างๆของอะตอมก็เหมือนกับการใส่แรงให้เกิดการแตกตัวของอะตอมใน โมเลกุล และการเจียวก็ยิ่งช่วยเพิ่มให้อะตอมเหล่านั้น เกิดการชนกันได้มากขึ้นอีกด้วย เมื่อนำมาถึงจุดนี้ ผู้ฟังก็เชื่ออย่างสนิทใจแล้วว่าเรื่องที่คุณพูดพยามจะสื่อสารนั้นไม่ใช่เรื่องยาก และใกล้ตัวเป็นเพียงเรื่องการทำไข่เจียวที่ทำเป็นอาหารทานอยู่ทุกวันนี้เอง หลังจากนั้นจึงเริ่มประเด็นต่อไป

การถามเพื่อย้ำความเข้าใจ

ในการเรียนแต่ละเรื่องนั้น หลังจากที่ได้ดูแอนิเมชันเรียบร้อยแล้ว จะมีคำถามเพื่อย้ำความเข้าใจจากวีดีโอบทเรียน โยให้ทำที่ละข้อหายทำถูกจะได้ทำข้อต่อไป แต่ถ้าตอบผิดจะมีลิงค์วีดีโอ ให้กลับไปทวนเนื้อหาที่อยู่ในวีดีโอการสอนเพื่อย้ำให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น การออกแบบบทเรียนอย่างนี้ทำให้ผู้เรียนสามารถทดสอบความเข้าใจหลังบทเรียนได้ไปในตัว และเป็นการสื่อสารที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิริยาตอบโต้กับเนื้อหาของบทเรียนที่ได้เรียนไป ทำให้เกิดความท้าทาย ต่อยอดความรู้ ไม่ได้หยุดแค่เพียงการเรียนจากในเว็บไซต์เพียงอย่างเดียว

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 รูปแบบการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง **กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อสื่อสารความรู้เรื่องสถิติ** เป็นงานวิจัยที่ใช้ทั้งการวิจัยทั้งเชิงคุณภาพ (Qualitative research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยจะใช้หาคำตอบในปัญหานาวิวิจัยที่ต่างกัน ในปัญหานาวิวิจัยข้อแรกผู้วิจัยต้องการทราบผลสัมฤทธิ์ เกี่ยวกับกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานละครแต่ปัญหานาวิวิจัยอีกสองข้อที่เหลือผู้วิจัยต้องการทราบความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติและการรับรู้จดจำที่เกิดจากการเปลี่ยนช่องทางของการสื่อสารรูปแบบใหม่ ที่ใช้ในการนำเสนอ

3.1.1 การวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative Research)

โดยในขั้นตอนนี้จะบรรยาย ผลที่ได้ทำในทุกขั้นตอนของการผลิตสื่อละครเพลง ตั้งแต่การคิดขอบเขตของเนื้อหาทางสถิติขั้นพื้นฐาน การประยุกต์เนื้อหาดังกล่าวมาเป็นตัวบท และการเปลี่ยนแปลงตัวบทไปสู่เพลง และเพลงที่แต่งขึ้นสามารถสื่อสารให้เกิดการเรียนรู้จดจำ และเปลี่ยนทัศนคติต่อวิชาสถิติได้มากน้อยเพียงไร ส่วนในขั้นตอนของการแสดงจะมีการอธิบายเพิ่มเติม (Lecture Performance) เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจความหมายของเนื้อหาต่างๆทางสถิติได้ง่ายยิ่งขึ้น โดยการบรรยายจะเป็นการสรุปเรื่องราวแต่ละช่วงของละครว่ามีเนื้อหาวิชาสถิติแฝงอยู่อย่างไร และเราใช้ค่าต่างๆในชีวิตประจำวันอย่างไร เพื่อเป็นการย้ำให้ผู้ชมเข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น ตลอดจนขั้นตอนในการผลิตงานในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการออกแบบฉาก เพลงประกอบ การออกแบบแสง การวางตำแหน่งบนเวทีของนักแสดง รายละเอียดในการแสดง จนถึงขั้นสุดท้ายคือการสรุปผล ที่ช่องทางในการนำเสนอนี้ได้เปลี่ยนแปลงทัศนคติและการรับรู้จดจำของผู้รับชมได้อย่างไรและด้วยเหตุใด และจากสาเหตุดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อทัศนคติและความเข้าใจเนื้อหาวิชาสถิติหรือไม่ อย่างไร โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จะเป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา และประชาชนทั่วไป

3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.1 บันทึกประจำวัน

ผู้วิจัยจะนำกระดาษจดบันทึกขึ้นตอนความคิด เกี่ยวกับงานแต่ละส่วน ปัญหาที่เกิดขึ้น วิธีการคิด แรงจูงใจต่างๆที่เกี่ยวข้อง โดยจะบรรยายในลักษณะไม่เป็นทางการเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการตีความความจำในภายหลัง เพื่อที่จะได้ทราบที่มาของความคิดที่เป็นต้นกำเนิดของกระบวนการในขณะนั้น เพื่อที่จะวิเคราะห์ถึงที่มาในการได้มาซึ่งความรู้ในขั้นตอนต่างๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นมีลักษณะอย่างไร ใช้วิธีใดในการแก้ปัญหา และผลของการแก้ไขปัญหาส่งผลกระทบต่อกระบวนการสร้างสรรค์งานอย่างไร

3.2.2 บันทึกจากอุปกรณ์ช่วยจดจำแบบต่างๆ

เครื่องอัดเสียง กล้องถ่ายภาพนิ่ง กล้องถ่ายวิดีโอ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ในขั้นการแสดงผลและหลังการแสดงผล

3.2.3 แบบสอบถาม

การออกแบบแบบสอบถาม

แบบสอบถามเป็นส่วนที่ผู้ชมสามารถสื่อสารความเข้าใจที่มีต่อละครส่งกลับมายังผู้วิจัย ดังนั้นในการออกแบบสอบถามผู้วิจัยได้แบ่งส่วนของคำถามออกเป็นทั้งหมดสี่ช่วงเพื่อต้องการทราบข้อมูลและทัศนคติต่อวิชาสถิติก่อนและหลังชมละคร และสุดท้ายจะเป็นความรู้สึกที่มีต่อองค์ประกอบด้านต่างๆของละคร

ส่วนที่1 คือข้อมูลด้านประชากร

ส่วนที่2 คือคำถามก่อนชมการแสดง โดยผู้วิจัยจะแบ่งเป็นส่วนย่อยอีกสองข้อคือความคิดเห็นด้านทัศนคติ และการประเมินความเข้าใจในเนื้อหาวิชาสถิติก่อนชมการแสดง

ส่วนที่3 คือคำถามหลังชมการแสดง โดยผู้วิจัยจะแบ่งเป็นส่วนย่อยอีกสองข้อคือความคิดเห็นด้านทัศนคติหลังชมการแสดง และการประเมินความเข้าใจเนื้อหาวิชาสถิติหลังชมการแสดง

ส่วนที่4 เป็นการถามความพึงพอใจเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านต่างๆของละครและข้อเสนอแนะที่ผู้ชมต้องการให้พัฒนาหรือแก้ไขในส่วนใดบ้าง

ผู้วิจัยจะอธิบายในแต่ละส่วนว่ามีที่มาหรือมีเหตุผลใดในการเลือกคำถามในแต่ละช่วงโดยในส่วนของข้อมูลด้านประชากร ผู้วิจัยเลือกคำถามในการแบ่งเพศของผู้แสดงตามหลักของงานวิจัยด้านสังคมศาสตร์ทั่วไป ส่วนช่วงอายุ เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายของผู้วิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมปลาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงแบ่งช่วงอายุแรกคือต่ำกว่า15ปี เนื่องจากผู้ชมที่อยู่ในเกณฑ์อายุนี้นั้นส่วนใหญ่จะเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น และในระดับอายุต่อไปผู้วิจัยได้แบ่งช่วงของอายุไว้ที่ช่วงละ 5ปี และช่วงอายุมากที่สุดของผู้วิจัยคือ 30ปีขึ้นไป เหตุผลที่ผู้วิจัยกำหนดให้อายุตั้งแต่30ปีขึ้นไปเป็นช่วงอายุที่มากที่สุดเนื่องจากอยู่นอกเหนือกลุ่มอายุที่ผู้วิจัยต้องการศึกษานั้นเอง

ต่อมาเป็นเรื่องของระดับการศึกษา โดยผู้วิจัยเลือกระดับการศึกษามัธยมต้นเป็นลำดับแรก เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าคงจะมีตัวอย่างบางคนที่อายุน้อยกว่าวัยที่ผู้วิจัยตั้งเอาไว้ จึงทำมาเพื่อรองรับตัวอย่างกลุ่มนี้ จากนั้นผู้วิจัยได้ไล่ระดับการศึกษาสูงขึ้นตามช่วงการศึกษาแบบโรงเรียนสามัญคือระดับมัธยมปลาย ระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโท ระดับปริญญาเอก และมีช่องไว้สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาแล้วด้วย โดยในช่องระดับการศึกษาในแต่ละระดับนั้นผู้วิจัยจะใช้คำว่ากำลังศึกษาเพื่อให้ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ไม่งงและสามารถระบุชั้นปีไปยังที่ว่างด้านหลังได้ด้วย

ข้อต่อไปที่ผู้วิจัยถามคือลักษณะการประกอบอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้แยกนักเรียนกับนิสิต นักศึกษาออกจากกัน เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าระดับการศึกษามีผลต่อความคิดและความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่าง ต่อมาเป็นอาชีพข้าราชการ พนักงานบริษัทเอกชน ประกอบธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระและผู้วิจัยได้เว้นช่องอื่นๆไว้สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่อยู่ในขอบเขตของอาชีพที่เลือกมา

สำหรับข้อสุดท้ายของส่วนที่1 ผู้วิจัยได้ถามกลุ่มตัวอย่างว่าเคยได้เรียนวิชาสถิติหรือไม่ เนื่องจากผู้วิจัยต้องการทราบผลว่าสำหรับผู้ที่ไม่เคยเรียนสถิติ งานวิจัยชิ้นนี้จะส่งผลอย่างไร โดยในข้อนี้ผู้วิจัยใช้คำถามง่ายๆว่าคุณเคยเรียนวิชาสถิติมาก่อนหรือไม่ และคำตอบที่ให้เลือกคือ เคยกับไม่เคย

ส่วนที่ 2.1 ผู้วิจัยจะตั้งคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อวิชาสถิติและให้เรียงลำดับความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ โดยเริ่มตั้งแต่ระดับคะแนน 5 ไล่ลำดับมาจนถึง 1 โดยคำถามจะเป็นดังนี้ เช่น คุณคิดว่าวิชาสถิติเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน คุณสนุกเมื่อได้เรียนวิชาสถิติ คุณเข้าใจเนื้อหาของวิชาสถิติ คุณสามารถนำเนื้อหาวิชาสถิติมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ คุณต้องการเรียนวิชาสถิติ คุณมีความสุขเมื่อต้องเข้าเรียนวิชาสถิติ คุณพอใจกับวิธีการเรียนการสอนในปัจจุบัน เมื่อกลุ่มตัวอย่างอ่านคำถามนี้แล้วก็จะเลือกจัดระดับความพึงพอใจ โดยการตั้งคำถามผู้วิจัยจะเรียงคำถามตามการใช้งานหรือการพบเจอ โดยจะเริ่มจากความคิดจนกระทั่งเป็นการประยุกต์ใช้

ส่วนที่ 2.2 ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามที่หากกลุ่มตัวอย่างเข้าใจวิชาสถิติก็จะสามารถตอบได้ การตั้งคำถามในส่วนนี้ผู้วิจัยรู้สึกว่าเป็นความท้าทายและยากลำบากเนื่องจากถ้าใช้คำถามที่ดูเป็นทางการไปก็จะเหมือนข้อสอบ ซึ่งผู้วิจัยไม่ต้องกรำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่ามันน่าจะทำข้อสอบเพราะจะทำให้มีอคติต่องานวิจัย ผู้วิจัยต้องการให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกสนุกแม้จะตอบคำถามไม่ได้ก็ตาม ดังนั้นภาษาที่ใช้ตั้งคำถามจึงเป็นภาษาที่ง่ายทางการที่มีความสุภาพปนกับคำที่เมื่ออ่านแล้วให้ความรู้สึกสนุก โดยผู้วิจัยจะยกตัวอย่างคำถามในแต่ละข้อให้ทราบ อย่างเช่น

เมื่อคุณตายไปจากโลกคุณอยากจะให้ผู้คนจดจำคุณในมาตรวัดใด

นาม อੰดับ ชวง อัตราสวน

ส่วนที่ 3 คือคำถามหลังชมการแสดง เริ่มจากการวัดในส่วนของทัศนคติคือ จากเดิมผู้วิจัยตั้งคำถามเกี่ยวกับการเรียนวิชาสถิติ เมื่อเป็นคำถามหลังการแสดง ผู้วิจัยจึงมีคำถามบางส่วนที่เหมือนเดิม แต่เน้นให้มีคำถามที่พูดถึงการเปลี่ยนแปลงช่องทางการสื่อสารและรูปแบบการสื่อสารโดยคำถามที่ผู้วิจัยใช้จะเป็นดังต่อไปนี้คือ คุณคิดว่าวิชาสถิติเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน คุณสนุกเมื่อได้เรียนวิชาสถิติผ่านละครเพลง คุณสามารถนำเนื้อหาวิชาสถิติมาใช้ในชีวิตประจำวัน คุณเข้าใจเนื้อหาของวิชาสถิติผ่านละครเพลง ละครเพลงทำให้คุณอยากเรียนวิชาสถิติ คุณมีความสุขหากต้องเข้าเรียนวิชาสถิติในอนาคต คุณพอใจกับรูปแบบการเรียนการสอนวิชาสถิติผ่านละครเพลง

ส่วนคำถามในข้อต่อมาผู้วิจัยใช้ข้อคำถามเดิมเพื่อต้องการให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของกลุ่มตัวอย่างหลังจากการแสดงผลโดยการที่ผู้วิจัยตั้งคำถามให้มีความสัมพันธ์กับบทพูด เนื้อร้อง คำอธิบายระหว่างละคร เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเกิดการเชื่อมโยงหาความเหมือนในแต่ละข้อคำถามซึ่งเป็นกฎของการเชื่อมโยงความรู้ สำหรับคำถามบางข้อที่กลุ่มตัวอย่างไม่เข้าใจในคำถามช่วงแรก เมื่อได้ดูละครแล้วก็จะสามารถหาคำตอบได้

ส่วนสุดท้ายเป็นการถามถึงความพึงพอใจของค้ประกอบด้านต่างๆของละคร ซึ่งผู้วิจัยได้เรียงตามความสำคัญตั้งแต่ บทละคร การแสดง เพลงประกอบ แสง ฉาก เครื่องแต่งกายแลเครื่องประดับ ด้านการอธิบายระหว่างการแสดง และองค์ประกอบโดยภาพรวม ในข้อนี้ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างจัดระดับความพึงพอใจเรียงจากมากไปหาน้อยด้วยการให้ขีดถูกในช่องที่มีเลขเป็นตัวแทนความพึงพอใจได้ลำดับตั้งแต่ 5 ไปจนถึง 1 และนอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้เพิ่มช่องข้อเสนอแนะเพื่อเป็นช่องทางในการสื่อสารเพื่อที่กลุ่มตัวอย่างอยากจะเสนอหรือแนะนำให้ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงในส่วนต่างๆของละคร

การตรวจทานความเชื่อมั่น ของแบบสอบถาม

เมื่อร่างแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะในการสร้างแบบสอบถามของผู้วิจัยซึ่งเป็นการทดสอบความเชื่อมั่นแบบ Face validation ซึ่งเป็นการตรวจทานความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามอย่างง่ายที่สุด โดยใช้วิธีการตรวจทานข้อคำถาม ความชัดเจนในการใช้คำถาม ว่าเหมาะสมหรือไม่

โดยผู้เชี่ยวชาญท่านแรกผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ อาจารย์ปภัศตรา ชัยวงศ์

“การมีแบบสอบถามเป็นเรื่องดีมาก เพราะทำให้งานวิจัยเชิงทดลองของเราน่าเชื่อถือมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เทำที่เข้าใจผู้วิจัยไม่ได้ควบคุมตัวแปรใดๆ หรือไม่มีการทำ Stratified sampling เพราะดูจะสุ่มตัวอย่างแบบตามอัธยาศัยคำถามยังไม่ค่อยเคลียร์ในหลายๆข้อ หมายถึงการใช้ภาษา สมควรจะทำ pilot กับเด็กสัก 20-30 คน เพื่อดูว่าเด็กเค้าเข้าใจคำถามตรงกันหรือไม่ เพื่อเป็นการทดสอบความเที่ยง (Reliability) ง่ายๆๆ ง่ายๆก็ตาม ภาษาในตัวบทก็เป็นสิ่งชี้้นำให้คนตอบคำถามถูกต้องได้อยู่แล้ว

เพราะทำที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างตัวบทกับแบบสอบถามเหมือนกันมาก แต่สมมติว่ากลุ่มตัวอย่างไปเจอลักษณะการใช้ภาษาแบบอื่น ก็อาจจะเป็นคำถามว่ากลุ่มตัวอย่างยังสามารถตอบได้ถูกอีกหรือไม่”

เมื่อได้ข้อเสนอแนะมาดังนี้ผู้วิจัยจึงนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยได้นำแบบสอบถามชุดเดิมไปขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญอีกท่านคือ อ.ดร. วราภรณ์ ฉัตรชาติ ซึ่งให้คำแนะนำเกี่ยวกับการตั้งคำถามในส่วนของข้อมูลประชากรในหัวข้อการศึกษาว่าควรมีช่องเพิ่มเติมสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาแล้วด้วย และอยากให้ผู้วิจัยเพิ่มเติมข้อที่ 5 เป็นหัวข้อที่ถามเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนวิชาชีพ ในส่วนของคำถามเรื่องทัศนคติ คำแนะนำคือการเรียงลำดับข้อคำถามให้เป็นลักษณะของความคิดเห็นส่วนตัว ไม่มาจนเป็นทัศนคติในการเรียนและการประยุกต์ใช้ในชีวิต และการเลือกใช้คำถาม ให้เป็นประโยคความเดียวไม่มีคำถามซ้อน และตัดคำถามบางข้อที่ไม่สามารถวัดด้วยสเกลได้

ในส่วนของคำถามที่ใช้วัดความเข้าใจเนื้อหาวิชา คำแนะนำคือให้เปลี่ยนตัวเลือกแต่ละข้อให้เป็นช่องสี่เหลี่ยมแทนข้อคำตอบตัวอักษร เพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกเกี่ยวกับการทดสอบของผู้ตอบแบบสอบถาม และเพิ่มในส่วนของข้อเสนอแนะในตอนท้าย

ในส่วนของความเที่ยงของข้อคำถาม ผู้วิจัยได้ทำการหาค่า Reliability เพื่อทดสอบหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 20 ชุดมาทำการหาค่าความเชื่อมั่น ด้วยโปรแกรม SPSS ได้ค่า Cronbach'Alpha ที่ระดับ .945 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่น่าเชื่อถือมาก ดังนั้นเครื่องมือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยใช้วัดค่าทัศนคติ จึงมีความน่าเชื่อถือเพียงพอสำหรับนำไปใช้เก็บข้อมูล

ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามประเภทวัดผลก่อนและหลังการแสดง (Pre-Test Post-Test) ให้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยจะมีชุดคำถามที่วัดค่าทัศนคติว่าเปลี่ยนแปลงหรือไม่หลังจากได้รับชมละครไปแล้ว โดยผู้วิจัยจะใช้มาตรวัดแบบ Likert'summated rating scale ในส่วนของการวัดค่าทัศนคติ โดยจะแบ่งช่วงคะแนนออกเป็น 1-5 โดย 5 แสดงความเห็นด้วยมากที่สุด เรียงลำดับจนถึง 1 ที่แสดงความเห็นด้วยน้อยที่สุด และรวบรวมออกมาเป็นผลรวมเลขคณิต เพื่อนำมาเปรียบเทียบหาความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติก่อนและหลังชมละคร

ในส่วนของการวัดความเข้าใจในเนื้อหาวิชาสถิติผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามที่เกี่ยวกับการรับรู้ ที่มีความสัมพันธ์กับตัวบทละคร เรื่องราวในละครกับค่าต่างๆทางสถิติ และให้ทำการตอบแบบสอบถามชุดเดิมอีกครั้งหลังรับชมการแสดง เพื่อให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงในการรับรู้ข้อมูลที่ได้รับหลังชมการแสดง ว่ามีประสิทธิภาพดีขึ้นหรือไม่โดยตัวอย่างคำถามจะเป็นดังนี้

คุณใช้ค่าสถิติอะไรมาเลือกแฟน

- ความถี่สะสม นาม
- ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน ไม่ทราบ

เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามก่อนการแสดงแล้วก็จะให้เข้าไปดูละคร และแจกแบบสอบถามชุดเดิมให้ทำอีกครั้ง เพื่อวัดผลว่าหลังจากดูละครแล้ว สามารถทำแบบสอบถามได้ถูกต้องเพิ่มมากขึ้นหรือไม่ ค่าสถิติที่ใช้คือ Dependent t-test หรือ Paired t-test ที่เหมาะกับการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่มตัวอย่างกับ 2 ตัวแปร (Pre-test กับ Post-test) โดยในการศึกษากลุ่มตัวอย่างควรมีขนาดใหญ่กว่า 30 คู่

ดังสูตร

$$t = \frac{\bar{d} - \mu_d}{s_d / \sqrt{n}}$$

หลังจากได้ผลการศึกษาแล้วนำผลที่ได้มาสรุปหาประสิทธิภาพของช่องทางการสื่อสารแบบละครว่ามีผลในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเพิ่มความเข้าใจหรือไม่ โดยระดับการศึกษาครั้งนี้จะศึกษาที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

3.3 ระยะเวลาในการทำงาน

ตารางที่ 1 ระยะเวลาการทำงาน

	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.
ศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาสถิติและนำเอาเนื้อหาที่เลือกมาปรับให้เป็นบทละคร	→					
เป็นการเปลี่ยนจากบทละครมาเป็นเพลง		→				
นัด First Reading ซ้อมเพลง ให้นักแสดง		→				
ซ้อมบทละครทำความเข้าใจตัวละครความต้องการ			→			
ใส่ท่าเต้นวาง Blocking				→		
เริ่มซ้อมแบบรันทูลู					→	
ฝ่ายแสง เสียง เสื้อผ้าเข้ามาพร้อมซ้อมอธิบายความต้องการให้แต่ละฝ่ายรับทราบ					→	
ซ้อมแบบรันทูลูเริ่มทำการแสดง ทั้งหมด 5 รอบ วันศุกร์เย็น วันเสาร์ และอาทิตย์ 2 รอบ					→	

3.4 การนำเสนอผลงาน

ผู้วิจัยจะทำการประมวลความรู้ที่ได้จากขั้นตอนการสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อนำเสนอข้อมูลออกมาในรูปแบบของการพรรณนาวิเคราะห์ (Analysis Description) จำแนกประเด็นตามขั้นตอนกระบวนการสร้างสรรค์โดยเริ่มตั้งแต่ขั้นก่อนโปรดักชั่นเรื่อยไปจนถึงขั้นเสร็จสิ้นกระบวนการ ต่อไปเป็นส่วนของวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่เหลือ ผู้วิจัยจะนำเสนอ ออกมาในรูปแบบของการคำนวณค่าทางสถิติ

โดยจะแสดงผลค่าเฉลี่ยที่เปลี่ยนแปลงในส่วนของทัศนคติ และคำนวณหาค่าทางสถิติ Dependent t-test หรือ Paired t-test เพื่อดูว่าค่าที่ออกมา นั้นแสดงถึงความเข้าใจเนื้อหาที่เพิ่มมากขึ้น ดังที่ตั้งใจไว้หรือไม่ หลังจากนั้นจึงหาข้อสรุปโดยใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเชิงสร้างสรรค์เรื่อง “กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลง เพื่อสื่อสารความรู้เรื่อง สถิติ” ผู้วิจัยได้ทำการสร้างละครเพลงเรื่อง Normal Curve, I love you โดยเริ่มกระบวนการนำเสนอข้อมูลจากผลของการทำงานทั้งหมดทุกขั้นตอนแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

4.1 ชั้นเตรียมการแสดง(Pre-production)

4.1.1 วัตถุประสงค์ในการสร้างบท

ตั้งแต่ผู้วิจัยได้ตัดสินใจเรียนต่อระดับปริญญาโทมาบัดนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจในการใช้ละครเพื่อเป็นสื่อในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ชม โดยในช่วงแรกผู้วิจัยคิดที่จะทำละครที่พัฒนามาจากหลัก

ไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ แต่เมื่อได้เข้าเรียน ผู้วิจัยได้เรียนวิชาปรับพื้นฐาน นั่นคือวิชาสถิติ และการพูดถึงวิชานี้ จากผู้เรียนรุ่นก่อนหน้าจะเป็นไปในแนวทางลบ ที่ทำให้เพื่อนร่วมชั้นตลอดจนผู้วิจัยเกิดความกลัวจนสร้างเป็นทัศนคติเชิงลบกับวิชานี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเกิดความสงสัยและต้องการหาคำตอบว่า ทัศนคติเชิงลบที่เกิดขึ้นนั้นจะสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้หรือไม่หากช่องทางและวิธีในการสื่อสารเปลี่ยนไป เมื่อผู้วิจัยเริ่มเรียนวิชาสถิติ ผู้วิจัยจึงพยายามสังเกตเพื่อนร่วมชั้นว่ามีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่ออยู่ในห้องเรียนวิชาสถิติ โดยทั่วไปทุกคนมีทัศนคติในทางลบต่อวิชาสถิติเนื่องจากเห็นว่าไม่ได้ใช้ในงานวิจัย เป็นเรื่องไกลตัว ยุ่งยาก ไม่เข้าใจ กลัวทำโจทย์ผิด แต่เมื่อผู้วิจัยได้เรียนไปในเนื้อหาต่างๆ ผู้วิจัยได้เห็นความเกี่ยวข้องของเนื้อหาที่เกิดขึ้นกับชีวิตประจำวัน เพียงแต่เราทุกคนใช้เนื้อหาดังกล่าวในชีวิตประจำวันจนเคยชินและมองข้ามว่าทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่เรียน ประกอบกับการสอนภายในห้องที่อาจารย์พยายามเน้นและยกตัวอย่าง ให้เป็นเรื่องราว เหตุการณ์ และตัวอย่างที่ใกล้ตัว ทั้งหมดนี้จึงเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างงานวิจัยชิ้นนี้ขึ้นมา

ในขั้นแรกผู้วิจัยได้เริ่มจากกระบวนการสร้างบท และโจทย์ที่สำคัญที่สุดคือต้องให้บทละครเรื่องนี้สามารถนำเสนอทั้งสาระและความบันเทิง โดยประเด็นในการสร้างบทละครจะมาจากปัญหาที่เกิดขึ้นคือ การสร้างทัศนคติเชิงลบที่มีต่อวิชาสถิติเช่นนั้นผู้วิจัยจึงต้องเขียนบทที่ทำให้ผู้ชมสามารถรับรู้ได้ว่าวิชาสถิติมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง และสามารถนำมาใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้ชมเห็นคุณค่าและความสำคัญของวิชานี้ จนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของทัศนคติให้เป็นเชิงบวก ผู้วิจัยจึงเลือกรูปแบบของละครประยุกต์เพื่อมาเป็นแกนในการสร้างสรรค์บทละครโดยในขั้นตอนแรกคือการเลือกเนื้อหาวิชาสถิติที่จะนำมาเสนอ เพราะเวลาที่จำกัดในการแสดง จึงเป็นไปได้ที่จะนำเอาเนื้อหาของวิชาสถิติทั้งหมดมาใส่ไว้ในละครหนึ่งเรื่อง

ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกเนื้อหาวิชาสถิติ ที่เกี่ยวข้องกัน โดยจงใจเลือกเนื้อหาวิชาสถิติที่อยู่ในระดับพื้นฐาน เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็นค่าที่ผู้เรียนต้องใช้และพบเห็นได้ง่ายอีกทั้งยังเป็นพื้นฐานของเนื้อหาความรู้ในระดับสูง ถ้าหากผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจกับเนื้อหาในระดับพื้นฐานได้แล้วก็จะเป็นการง่ายที่จะเปิดรับและสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาที่ยากขึ้นในลำดับต่อไป โดยเนื้อหาวิชาที่เลือกมาจะต้องสอดคล้องและส่งเสริมต่อการสร้างสรรค์ละครเพลงด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการคัดเลือกและคัดเอาเนื้อหาที่จะนำเสนอโดยเกณฑ์ที่ใช้ช่วยในการตัดสินใจมีดังนี้คือ เลือกใช้ค่าทางสถิติที่มีความสำคัญ เห็นได้บ่อย สามารถเปรียบเทียบกับชีวิตคนเราได้ อย่างเห็นภาพ โดยค่าต่างๆที่นำมาใช้อาจต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เข้ากับเนื้อหาของเรื่อง และต้องสามารถสร้างจุดเชื่อมโยงให้เข้ากับละคร เพื่อถ่ายทอดการเล่าเรื่อง จากเกณฑ์ดังกล่าว จึงได้ค่าทางสถิติมาดังนี้ คอนเซ็ปของโค้งปกติ สเกลต่างๆในการแบ่งประเภทข้อมูลทางสถิติคือ นาม อันดับ ช่วง อัตราส่วน ตัวแปรต้น ค่ากลาง ค่า SD ค่าซิกม่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความถี่ ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน คะแนนมาตรฐาน กลุ่มตัวอย่าง สมมุติฐาน ระดับนัยสำคัญ ตำแหน่งบนโค้งปกติ ค่า T-Test และค่า F-Test และบทสรุปการใช้งานของสถิติ เมื่อได้ค่าต่างๆ มาครบแล้วจึงนำมาดัดแปลงให้เป็นองค์ประกอบต่างๆของละคร

จากขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ทำการสรุปความคิดรวบยอด(Concept)ของเนื้อหาต่างๆดังตาราง

ตารางที่ 2 ตารางสรุปความคิดรวบยอดของค่าทางสถิติ

เนื้อหาทางสถิติ	สรุปความคิดรวบยอด
ตัวแปรต้น	ตัวแปรที่เป็นสาเหตุของสิ่งที่ต้องการศึกษา
โค้งปกติ	สัดส่วนในแต่ละพื้นที่ภายใต้โค้งแน่นอน
นามบัญญัติ	ข้อมูลที่เป็นเชิงลักษณะ เป็นกลุ่มหรือคุณสมบัติในการจำแนก
เรียงอันดับ	เป็นข้อมูลทีละเอียดยกกว่าแบบนามบัญญัติ สามารถนำมาจัดเรียง เห็นความแตกต่าง
อันตรภาค	สามารถบอกระยะห่างของข้อมูลได้ละเอียดขึ้น สามารถเปรียบเทียบได้
อัตราส่วน	มาตราที่สมบูรณ์ที่สุด มีขนาดที่แน่นอน บอกได้ถึงสัดส่วน มีศูนย์แท้
ค่ากลาง	การเป็นตัวแทนของข้อมูล
ค่าStandard Deviation(S.D.)	เป็นการวัดการกระจายของข้อมูลที่สุ่มมา
ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน (CV)	การเปรียบเทียบข้อมูลสองชุดว่ามีการกระจายอย่างไร
ค่าซิกม่า	ผลรวม
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	เป็นการหาความสัมพันธ์ของตัวแปรหรือข้อมูลสองตัว มีค่าตั้งแต่+1ไปจนถึง-1 หากไม่มีความสัมพันธ์จะเป็น0

เนื้อหาทางสถิติ	สรุปความคิดรวบยอด
คะแนนมาตรฐาน	คะแนนที่เปรียบเทียบค่าของข้อมูลที่มีความแตกต่างกัน หรือนำคะแนนจากข้อมูลที่แตกต่างกันมารวมกันให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน
กลุ่มตัวอย่าง	การเลือกบางส่วนของประชากรมาศึกษาแทนประชากรทั้งหมด
สมมุติฐาน	คำตอบที่ผู้วิจัยคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าก่อน
ระดับนัยสำคัญ	ขอบเขตที่ผู้วิจัยกำหนดบริเวณของการคลาดเคลื่อนที่ยอมรับให้เกิดข้อผิดพลาดในการทดสอบ มีระดับ 0.05 และ 0.01
T –Test	การทดสอบประชากรกลุ่มเดิม ขนาดเล็กวัดผลสองครั้ง แต่เปลี่ยนวิธี

4.1.2 การดัดแปลง

หลังจากได้เนื้อหาครบแล้วจึงเข้าสู่ขั้นตอนต่อไปคือการดัดแปลง โดยการดัดแปลงนั้น จะใช้เป็นการอธิบายในลักษณะของรูปแบบความคิดรวบยอด (Concept) ของค่าต่างๆ แล้วนำมาเปลี่ยนแปลงเป็นบทละครโดยมีแนวทางการเปลี่ยนทั้งหมด 3 แนวทางดังต่อไปนี้

การวางลักษณะตัวละคร

การวางโครงเรื่อง

สถานการณ์ในละคร

ตารางที่ 3 การเปลี่ยนแปลงจากค่าสถิติสู่ความคิดรวบยอดและแนวทางการดัดแปลงเป็นบทละคร

เนื้อหาทางสถิติ	สรุปความคิดรวบยอด	แนวทางการดัดแปลงเป็นบทละคร
ตัวแปรต้น	ตัวแปรที่เป็นสาเหตุของที่ต้องการศึกษา	ผู้วิจัยนำมาประยุกต์เป็นแรงจูงใจของการกระทำต่างๆ ของมนุษย์ทุกคนคือความหวัง ความฝัน และผลที่ตามมาคือกลวิธี หรือแนวทางการดำเนินชีวิตไปสู่จุดมุ่งหมาย ซึ่งแต่ละคนมีวิธีการที่แตกต่างกัน ทำให้ผลลัพธ์ออกมาไม่เหมือนกัน
โค้งปกติ	สัดส่วนในแต่ละพื้นที่ภายใต้โค้งแน่นอนสามารถใช้อธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกนี้ได้	ผู้วิจัยนำคอนเซ็ปของโค้งปกติมาใช้ในการแต่งเพลงเปิดเรื่อง เมื่อพิจารณาจากรูปโค้งปกติจะเห็นว่า บริเวณพื้นที่ภายใต้โค้งในแต่ละส่วนนั้นไม่เท่ากัน บางช่วงมาก บางช่วงน้อย ก็เหมือนกับโลกของเราที่มักสร้างสมดุลไว้ จะมีมากบ้างน้อยบ้าง แต่คนเรามักจะต้องการไปยังพื้นที่ที่เป็นตัวแทนของความสมบูรณ์ และใช้วิธีต่างๆ เพื่อไปยังพื้นที่นั้น บางคนก็สามารถไปถึง บางคนก็ไม่สามารถไปยังจุดที่ตนเองต้องการได้
นามบัญญัติ	ข้อมูลที่เป็นเชิงลักษณะ เป็นกลุ่มหรือคุณสมบัติในการจำแนก	ผู้วิจัยแทนการจำแนกด้วยการใช้ชื่อเพื่อให้สอดคล้องกับคำว่านามบัญญัติ โดยจะดัดแปลงไปในการเล่าเรื่อง คือให้ตัวละครทำความรู้จักกัน แต่แทนที่จะถามหาชื่อ ก็เปลี่ยนเป็นให้ใช้คำว่า นามิน้อล แทน เพื่อสร้างความสงสัยให้เกิดขึ้นกับผู้ชมจนกระตุ้นเป็นความอยากรู้ และสุดท้ายก็เฉลยว่าเป็นการทำความรู้จักกันแบบแนะนำตัว
อันดับ	เป็นข้อมูลที่ละเอียดกว่า	โดยผู้วิจัยได้แทรกในเนื้อหาบทละคร เรื่องราวการถามถึงอันดับใน

เนื้อหาทาง สถิติ	สรุปความคิดรวบ ยอด	แนวทางการดัดแปลงเป็นบทละคร
	แบบนามบัญญัติ สามารถนำมาจัดเรียง เห็นความแตกต่าง	การเข้าคณะของตัวละครสองตัวที่มีอันดับต่างกัน โดยตัวละครจะ แสดงให้เห็นว่าอันดับที่ต่างกันจะสามารถนำมาเปรียบเทียบ ให้ เห็นระยะความต่างได้
อันตรภาค	บอกระยะห่างของ ข้อมูลได้ละเอียดขึ้น สามารถเปรียบเทียบ	ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลโดยการแทรกเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อ เพลง โดยแทนความห่างของข้อมูลเป็นช่วงชีวิตของแต่ละคน ทำ ให้สามารถเปรียบเทียบได้อย่างละเอียดมากขึ้น
อัตราส่วน	มาตราที่สมบูรณ์ที่สุด มีขนาดที่แน่นอน บอก ได้ถึงสัดส่วนมีศูนย์แท้	ผู้วิจัยได้ใช้เป็นเนื้อหาในการสร้างตัวบท โดยสร้างเหตุการณ์ให้ตัว ละครถามถึงอัตราส่วนระหว่างเพศชายและหญิงว่ามีน้อยหรือ มากกว่ากัน และเพิ่มเติมเรื่องการเปลี่ยนแปลงของข้อมูล
ค่ากลาง	การเป็นตัวแทนของ ข้อมูล แสดงให้เห็นลักษณะ ส่วนใหญ่ของข้อมูล	ผู้วิจัยได้ดัดแปลงข้อมูลออกดังนี้ ในส่วนแรกผู้วิจัยได้ทำการสร้าง เป็นลักษณะตัวละครที่ชื่อมีน ที่มีลักษณะรักความยุติธรรมชอบ ช่วยเหลือแบ่งปันต่อมาผู้วิจัยใช้เหตุการณ์ที่เจอในชีวิตประจำวันที่ พบบ่อยๆคือการสั่งข้าวแล้วไม่ได้ของบางอย่างเท่าเพื่อน ในละคร ใช้เป็นข้าวผัดกึ่ง เพราะฉะนั้นค่ากลางของการทำกับข้าวที่ละ หลายๆจึงเป็นต้นแบบในการอธิบายให้ได้รับรู้ข้อมูล โดยได้นำเอา เรื่องค่ากลางมาผสมกับการแบ่งปันทำให้เกิดความเท่าเทียมขึ้น ในสังคม แต่อีกมุมหนึ่งค่ากลางก็เป็นเหมือนตัวที่ใช้วัดความ เป็นไปของกลุ่มคน หากไม่มีความแตกต่างกันเราก็คงจะไม่ สามารถแยก อัตลักษณ์ของแต่ละคนได้และใช้ความสามารถ เฉพาะตัวก้าวพ้นจากค่ากลาง จนสามารถโดดเด่นขึ้นมาในสังคม ผู้วิจัยจึงใช้แนวความคิดนี้เองมาสร้างเป็นเพลงสู่ความโดดเด่น และอีกเหตุการณ์คือปมที่เกิดขึ้นในใจของตัวละครที่สินีไม่เท่ากับ เพื่อนๆ จนมีลักษณะของตัวละครคือเรียกร้องหาความเท่าเทียม

เนื้อหาทางสถิติ	สรุปความคิดรวบยอด	แนวทางการดัดแปลงเป็นบทละคร
ค่าStandard Deviation (S.D.)		ผู้วิจัยได้เสนอค่าความแปรปรวนในลักษณะของลักษณะของตัวละคร โดยแทนค่าตัวละครในฝั่งที่มีค่าความแปรปรวนน้อย และมาก โดยในด้านน้อยผู้วิจัยได้นำเสนอในรูปแบบของความกลัว ไม่กล้า และด้านที่มากผู้วิจัยนำเสนอในลักษณะความก้าวร้าว โดยในการแต่งบทละครจะชี้ให้เห็นความแตกต่างที่แฝงอยู่ในลักษณะของการใช้ชีวิต วิธีการมองโลก การแก้ปัญหา
ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน (CV)	การเปรียบเทียบข้อมูลสองชุดว่ามีการกระจายอย่างไร	ผู้วิจัยได้ทำการวางโครงเรื่องให้ตัวละคร เกิดความต้องการที่เหมือนกันคือชอบตัวนางเอกโดยวิธีในการแสดงความรู้สึกของตัวละครทั้งสองนั้นแตกต่างกัน โดยตัวละครแรกจะแสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง แต่ไม่สม่ำเสมอ ส่วนตัวละครอีกตัว จะค่อยๆแสดงความรู้สึกแบบค่อยเป็นค่อยไป ไม่มาก แต่สม่ำเสมอ และยังเป็นหลักในการแต่งเพลงสม่ำเสมอในเรื่องด้วย
ค่าชิกม่า	ผลรวม	ผู้วิจัยเห็นว่าความหมายของค่าชิกม่าสามารถแทนด้วยลักษณะความสามัคคีของคนในกลุ่ม เนื่องจากเมื่อเราเห็นเครื่องหมายนี้ไม่ว่าข้อมูลจะเป็นเครื่องหมายบวกหรือลบก็จะต้องนำมารวมกันทั้งหมด เหมือนกับคนในสังคม ถ้าสามารถยอมรับความเหมือนและความต่างได้ก็สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	เป็นการหาความสัมพันธ์ของตัวแปรหรือข้อมูลสองตัวมีค่าตั้งแต่	ผู้วิจัยได้ใช้คอนเซ็ปของค่า r ออกมาในสองลักษณะคือ อย่างแรกใช้เป็นการสร้างลักษณะตัวละครที่ต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์กับใครสักคน จึงแทนชื่อตัวละครนั้นว่าเฮง และใช้ตัวละครนี้ในการอธิบายการสร้างความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นใน

เนื้อหาทาง สถิติ	สรุปความคิดรวบ ยอด	แนวทางการดัดแปลงเป็นบทละคร
	+1 ไปจนถึง - 1	เหตุการณ์จีบสาวเพื่อแสดงลักษณะผลลัพธ์ที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ไม่มีความสัมพันธ์และความสัมพันธ์ในทางบวกและลบ
คะแนน มาตรฐาน	คะแนนที่เปรียบเทียบ ค่าของข้อมูลที่มีความ แตกต่างกัน หรือนำ คะแนนจากข้อมูลที่ ต่างกันมารวมกันให้ อยู่ในมาตรฐาน เดียวกัน	ผู้วิจัยใช้ลักษณะของคะแนนมาตรฐานในการสร้างบท ในช่วงที่ต้องมีการแข่งขัน เปรียบเทียบความสามารถด้าน ต่างๆของตัวละครสองตัว และแสดงให้เห็นว่าการ เปรียบเทียบความสามารถแต่ละอย่างนั้นไม่สามารถวัด ได้ด้วยคะแนนดิบเพียงอย่างเดียว
กลุ่ม ตัวอย่าง	การเลือกบางส่วนของ ประชากรมาศึกษา แทนประชากรทั้งหมด	ผู้วิจัยได้มองในมุมกลับ และนิยามความหมายของกลุ่ม ตัวอย่างว่า เป็นสิ่งที่ทำให้เรารู้จักและให้ความหมาย ความเข้าใจสิ่งต่างๆ บนโลกใบนี้ เนื่องจาก เราไม่สามารถ ทำความรู้จักกับจำนวนประชากรของสิ่งต่างๆทั้งหมดได้ ดังนั้นการสอดแทรกเนื้อหาในบทละครจึงเป็นการถามหา ทัศนคติของแชนว่ารู้จักโลกนี้มาอย่างไร
สมมุติฐาน	คำตอบที่ผู้วิจัยคาด การไว้ล่วงหน้าก่อน	ผู้วิจัยได้ใส่การนำความหมายของคำว่าสมมุติฐานมา สร้างเป็นบทละครในลักษณะของการตั้งคำถามที่คาดการณ์ คำตอบไว้ แต่ไม่ทราบคำตอบจะออกมาในลักษณะใด และให้ตัวละครเฉลยว่าทำไมต้องใช้คำนี้ เพื่อให้คนดูเกิด ความเข้าใจไปด้วย

เนื้อหาทางสถิติ	สรุปความคิดรวบยอด	แนวทางการดัดแปลงเป็นบทละคร
ระดับนัยสำคัญ	ขอบเขตที่ผู้วิจัยกำหนดบริเวณของการคลาดเคลื่อนที่ยอมรับให้เกิดข้อผิดพลาดในการทดสอบ มีระดับ 0.05 และ 0.01	ผู้วิจัยแทรกข้อมูลเรื่องนี้ไปกับบทละครในส่วนของสมมุติฐานเพื่อให้ตัวละครยืนยันความเข้าใจของผู้ชมและบ่งบอกให้รู้ว่า ความรักแบบหนุ่มสาว ไม่ว่าจะรักมากเท่าไรก็ยังมีระดับนัยสำคัญผิดกับความรักของพ่อแม่ที่ไม่เคยต้องมีระดับนัยสำคัญ
T-Test	การทดสอบประชากรกลุ่มเดิม ขนาดเล็ก วัดผลสองครั้ง แต่เปลี่ยนวิธี	ผู้วิจัยใช้การนำเสนอข้อมูลไว้ในการเล่นเรื่อง โดยให้เห็นวิธีในการเรียกร้องความสนใจของตัวละคร โดยในขั้นแรกจะให้เห็นว่าตัวละครใช้ความรุนแรง และหลังจากนั้นจะให้ตัวละครกลับใช้วิธีตรงกันข้ามคือใช้ความอ่อนแอ นำสงสาร เพื่อที่จะได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของเพื่อนๆ

การพัฒนาบทละคร

หลังจากผู้วิจัยได้ลักษณะตัวละคร เค้าโครงเรื่อง สถานการณ์ที่อยากให้เกิดขึ้นในละครแล้วขั้นตอนต่อไปจึงเป็นการจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ที่น่าสนใจ โดยในช่วงแรกผู้วิจัยต้องการจัดลำดับการเล่นเรื่องตามหัวข้อที่สอนในวิชาสถิติ แต่พอเล่นเรื่องในลักษณะนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นคือละครไม่สนุก ประกอบกับการนำเสนอมีการเปลี่ยนแปลง จากละครที่เล่นรวดเดียวจบ เป็นการแสดง แบบมีการบรรยายขึ้น(Lecture Performance) ดังนั้นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงอีกอย่างคือความต่อเนื่องของการแสดง ผู้วิจัยจะรวมองค์ประกอบทั้งสองอย่างให้เข้ากันได้อย่างไร ในช่วงแรกผู้วิจัยคิดจะสร้างตัวละครขึ้นมาอีกตัวเพื่อทำหน้าที่เล่าเรื่อง เนื่องจากการวางตัวบทละครต้องการให้เกิด

ความสูญเสีย และกลับมาเฉลี่ยในตอนท้ายว่าผู้บรรยายเป็นวิญญาณของพ่อมาสอนลูกแต่รู้สึกว่าการทำงานจะต้องยากขึ้น จึงเปลี่ยนเป็นให้ผู้บรรยายออกมาสอนชั้นการแสดงแทน ส่วนเรื่องของลำดับการเล่าเรื่องผู้วิจัยจะอธิบายโดยละเอียดในหัวข้อต่อไป

การเรียงลำดับเหตุการณ์

จะเห็นได้ว่าการลำดับเนื้อเรื่องนั้นมีผลสำคัญต่อการเล่าเรื่องมาก เนื่องการสร้างบทละครใช้แนวทางของละครประยุกต์ ซึ่งก็ต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ต่างๆของละคร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำโครงเรื่องเดิมมาเรียงใหม่ตามลักษณะการเล่าเรื่องทำให้ละครดูมีที่มาและเหตุผลรองรับการดำเนินเรื่อง โดยจะเปรียบเทียบเนื้อก่อนและหลังการจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ดังตาราง

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบลำดับการเล่าเรื่อง

เรียงลำดับตามหัวข้อการสอน	เรียงลำดับตามการเล่าเรื่อง
ตัวแปรต้น	โค้งปกติ
กลุ่มตัวอย่าง	ตัวแปรต้น
นามบัญญัติ	นามบัญญัติ
เรียงอันดับ	เรียงอันดับ
อันตรภาค	อันตรภาค
อัตราส่วน	อัตราส่วน
ค่าซิกม่า	ค่ากลาง
ค่ากลาง	ค่าStandard Deviation(S.D.)
ค่าStandard Deviation(S.D.)	ค่าซิกม่า
ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน (CV)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)

เรียงลำดับตามหัวข้อการสอน	เรียงลำดับตามการเล่าเรื่อง
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน (CV)
โค้งปกติ	คะแนนมาตรฐาน
คะแนนมาตรฐาน	กลุ่มตัวอย่าง
สมมุติฐาน	สมมุติฐาน
ระดับนัยสำคัญ	ระดับนัยสำคัญ
T –Test	T –Test

จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงลำดับการเล่าเรื่องไม่ก็จุดสามารถเปลี่ยนให้เรื่องราวกลับมามีชีวิตและสนุกขึ้นได้

ปัญหาที่เกิดขึ้นช่วงพัฒนาบทละคร

เมื่อผู้วิจัยเขียนบทไปได้ช่วงหนึ่งก็เกิดคำถามขึ้นว่า ละครเรื่องนี้สอนให้คนยอมแพ้ต่อสิ่งต่างๆ ในโลกง่ายเกินไปหรือเปล่า เนื่องจากตัวละครที่ติดยอมตัวละครที่ร้ายอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องสร้างเหตุการณ์ที่ทำให้เห็นอีกด้านของตัวละครทั้งสองฝ่ายว่ามีความเป็นมนุษย์ เหมือนกับคนทั่วไป ไม่ได้ยอมไปกับอะไรทุกอย่างที่เข้ามาจนหมดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แต่เป็นการสอนในแง่มุมของการรับมือกับความผิดหวังอย่างไรต่างหาก ในช่วงนี้เองที่ผู้วิจัยประสบกับปัญหาในการเขียนบทละคร เนื่องจากต้องการให้มีฉากที่นางเอกทะเลาะกันกับแม่ แต่ทะเลาะด้วยความปรารถนาดี ผู้วิจัยจึงปรึกษากับคุณดารกา วงศิริ ผู้เขียนบทละครเวที ที่มีประสบการณ์ในการเขียนบทละครเวทีมากกว่า 20 ปี ว่าจะทำอย่างไรตัวละครถึงจะสามารถทะเลาะกันจนถึงที่สุดให้ได้ เมื่อคุณดารกาได้อ่านบท จึงมีคอมเมนต์กลับมาว่า **“พี่ว่า มันง่ายเกินไปนะจ๊ะ ที่จะให้แม่เป็นโรค แล้วมีตัวละครแม่ออกมาห้าม แล้วลูกยังเชื่ออีก คือพี่คิดว่า จุดประสงค์ของเดี่ยวเป็นเรื่อง**

ของเพื่อนมากกว่า ทำไมเดี๋ยวไม่ลองคิดสถานการณ์อย่างอื่นที่ทำให้แนนรู้สึกตัว ว่าตัวเองเห็นแก่ตัวเกินไปแล้ว อาจจะทำให้แอนี่จะเสียสละก็ได้ แต่ไม่ควรเป็นโรคนะจ๊ะ มันทำให้เรื่องอ่อนลง อย่างเช่น หลังจากการแข่งขันกันนั้น พอแอนี่ได้รับเลือกแล้ว แนนไม่พอใจ และแนนลองสร้างสถานการณ์อะไรขึ้นมาที่ตลกๆก็ได้ เช่น ไปบอกเพื่อนว่าตัวเอง เป็นโรคลิวติเมียอะไรอย่างนี้ให้เพื่อนสงสาร เพื่อนก็ต้องยอม แต่โกหกแล้วไม่เนียน เพื่อนจับได้ จนมาคาดคั้นแล้วแนนจึงยอมรับว่าตัวเองยอมทำทุกอย่างเพื่อนให้ได้ชัยชนะ เพื่อนๆ คนอื่นเลยเลิกคบ มีแต่แอนี่คนเดียวที่รู้สึกว่าหากแนนอยากได้ขนาดนี้ ก็ให้ไปเถอะ แล้ว การเสียสละของแอนี่ตรงนี้แหละ ที่น่าจะทำให้แนนได้คิดว่า ความเป็นเพื่อนสำคัญกว่าอย่างอื่น ... อันนี้เป็นแค่ความคิดของพี่นะจ๊ะ เดี่ยวลองไปคิดดูและพัฒนาก็ได้จ้ะ ประเด็นของพี่คือ ละครเรื่องนี้ที่อ่านมามันเป็นแนวตลก และ เดียวก็เขียนตลกได้ดี พอจะดึงเรื่องเป็นดราม่า มันเลยไม่ไป เพราะมันไม่เข้ากับสิ่งที่เขียนมาทั้งหมด พี่ว่า ควรทำให้เป็นละครตลกต่อไปนี้ละ น่ารักดีออก” ดังนั้นผู้วิจัยจึงเปลี่ยนแปลงตอนกลางของเรื่องโดยได้พัฒนาเนื้อเรื่องตามคำแนะนำ แต่ตัวละครแอนี่ ผู้วิจัยเพิ่มเติมในส่วนของความขัดข้องใจ จึงทำให้ยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่แม่ต้องการจะบอกจนเกิดเป็นเพลงมองด้านดี หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงทำการเขียนบทและพัฒนาต่อจนสำเร็จ

เรื่องย่อละครเวทีเรื่อง Normal Curve ,I love you

เรื่องราวเกิดขึ้นกับนิสิตที่เข้าสู่ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย โดยที่ทุกคนมีความฝันที่จะบรรลุตามเป้าหมายที่หวังไว้ และกิจกรรมที่นำทุกคนมารู้จักกันคือการเป็นส่วนหนึ่งของชมรมละคร ซึ่งในชีวิตจริงนั้นไม่ได้มีเพียงแต่ด้านที่สวยงามเท่านั้นแต่ยังมีทั้งการแก่งแย่ง ชิงดีชิงเด่นเพื่อที่จะได้มายังเป้าหมายที่คิดไว้ ทุกคนล้วนมีความฝันที่ตั้งไว้ แต่มีเพียงแค่บางคนเท่านั้นที่จะสามารถไปถึงได้ แอนี่เป็นหนึ่งในนั้นเธอมีพรสวรรค์ต้องการเป็นนางเอก แต่เมื่อเธอได้สมดังที่หวังแล้ว แนนกลับใช้กลอุบายหลอกเพื่อนๆทุกคนว่าเป็นโรคลิวติเมีย ทำให้ทุกคนเชื่อ สงสารและยอมให้แนนได้เล่นบทนางเอก แต่เมื่อเวลาผ่านไปแนนเริ่มไม่สามารถปกปิดพฤติกรรมได้ ทำให้ความลับแตก เพื่อนๆพากันบอยคอร์ดแนน ซึ่งในช่วงแรกแอนี่รู้สึกโง่ และผิดหวังที่แนนใช้ความรู้สึกของเพื่อนๆมาเป็นเครื่องมือ จนแม่แอนี่สังเกตเห็นว่าลูกเริ่มเปลี่ยนไป จึงแนะนำให้แอนี่มองในมุมที่ให้อภัย มองแต่ส่วนดี

จนแฉ้ยอมยกโทษให้แนน ทำให้แนนรู้สึกว่บางครั้งจุดมุ่งหมายก็ไม่สำคัญเท่ากับวิธีการที่จะไป
เธออยากจะทำแต่จะสำเร็จรึเปล่า

ลักษณะตัวละคร

แฉ้ย	กลัวการใช้ชีวิต มองโลกในแง่ดี วางความสุขไว้ถูกที่
แนน	ชอบเอาชนะ ชอบโดดเด่น ไม่พอใจในสิ่งที่มี
มิน(บอด)	ชอบแบ่งปัน ชอบให้ เป็นผู้นำ
น้อย(ไอศ)	เกิดมาพิการนิ้วหายไป ชอบเรียกร้องหาความเป็นธรรมเท่าเทียม
เหงา(วูด)	อยากมีแฟน ชอบจับผู้หญิง แต่ไม่ติด
รุ่นพี่ ผู้ชาย	เป็นเกย์ แสดงออกเต็มที่ เป็นคนมีอำนาจในการตัดสินใจ ปากร้ายใจดี
แม่แฉ้ย	เข้าใจโลก รักอย่างมีเหตุผล เป็นที่ปรึกษาที่ดี

Ensemble 4คน หญิง/ชาย อย่างละ2 สนุกสนาน เต็มดี ร้องได้ สนองตอบไว

หญิง นุช พีช ชาย ตัน ออม

Normal curve I love you

ฉากเปิดเรื่อง ประกาศผลEntrance

ม่านเปิด ไฟค่อยๆสว่างเห็นนักแสดงเดินออกมาพร้อม Introเพลงสู่จุดหมาย

เพลงเปิดเรื่อง สู่จุดหมาย(สถิติ Normal curve)

ทุกคนต่างตามหา ทุกคนต่างเสาะหา เพื่อที่จะได้มาให้สมใจดังที่หมายปอง

ไม่ว่าจะอย่างไร ต้องลำบากแค่ไหน ก็ยังจะก้าวไป ออกเดินทางที่เรียวร้าง

บ้างสุขสมกับสิ่งที่คิดและตั้งใจ บ้างโชคร้ายหมองหม่น มัวเมาและเศร้าหมอง

ที่สุดแล้วใครกันจะมาช่วยประคอง ให้ฟื้นคืนกลับมาเย็นได้เอง

แอ้ : ชีวิตเปรียบเหมือนเดินบนทางที่ สวองงาม อาจต้องคร่ำม ถ้าจะทำตามความฝัน

แนน: ชีวิตมันต้องทำ ให้เดินหน้าอยู่ทุกวัน ความมุ่งมั่นจะพาฉันเปล่งประกาย

ทุกคนต่างไฝหา ทุกคนต่างไฝฝัน ไฝารอให้ถึงวันที่เราจะไฝ่สมใจปอง

มีน: แม้ล้มไม่เป็นไร เราจะช่วยกันไป ผมคนมีน้ำใจช่วยเหลือ เจ็อจนเพื่อนทั้งผอง

น้อย อยากรจะขอให้เท่าเทียมกับคนอื่นสักวัน

เหงา เธอคนนั้นที่อยากไขว่คว้าหามาจับจอง

น้อยเหงา แต่ชีวิตไม่ง่ายดังที่ใจไฝ่ปองจะขอสู้ไปไม่ท้อใจ

รวม เส้นโค้งแทนชีวิตลิขิตไว้ให้ต้องเดิน ไม่ต้องเงินถ้าจะทำตามความฝัน

ชีวิตต้องไขว่คว้าเพื่อมุ่งหน้าให้ถึงวัน ความไฝ่ฝันที่ตั้งไว้ เราจะหมายพุงเข้าชน

ไฟเปลี่ยนมาเป็นบรรยากาศในห้องชมรม นักแสดงเปลี่ยนมาเป็นบรรยากาศการรับน้อง

นูนม วิดดดดด นูนม DR DR AD R A M A ดราม่าวิดดดดดดด นูนม

(ม่านหลังเปิด)

พี่ตุ่เดินออกมาจากกลุ่มคนจากทางข้างหลังทุกคนแหวกออกเป็นสองฝั่ง ปรบมือต้อนรับ

ชอ ขอต้อนรับน้องๆทุกคนผู้ชมรมละครของเรานะคะ ตอนนี่เรามาทำความรู้จักกันแบบ Norminalกันดีกว่านะคะ

มีน อะไรอะ Norminal

น้อย หืมไอโง่แค่นี้มึงก็ไมรู้

ชอ งั้นเริ่มที่เธอเลยคะ

น้อย (งง)หา อะไรอะครับพี่

ชอ ก็นอมีนอลใจ

น้อย เอ้อออออออ

ชอ แหมทำเป็นว่าเพื่อนนี่กว่าจะรู้ ก็นามนะคะแต่ละคนมีนามว่าอะไรคะ

น้อย อ้อ นาม ครับชื่อคุณะ.....ครับ

มีน ชื่อ..... คุณะ.....ครับ

เหงา เฮ้ยมึงก็คือคนที่สอบเข้าได้คะแนนเป็นอันดับหนึ่งของคุณะหรออะ

มีน เออมีงละ

เหงา กูที่97อะ

มีน เฮ้ยไม่เป็นไรอันดับเราห่างกันไม่เท่าไรหรอกเราว่านายคงไม่โง่หรือคงมีความรู้ซะมะ

แนน อู้ย!!! เสียเวลาพูดอะไรกันก็ไมรู้ ชั้นแนน คนที่ค่า โกลเดินเรโซความสวยพุ่งทะยานถึงขีด สุดทะเลลู่ทุกๆคุณะเลยจ๊ะ

มีน แล้วคุณละครับชื่ออะไร

แอ้ แอ้คะ

ชอ เอล่ะจ๊ะ คนอื่นไปคุยทำความรู้จักกันเองนะ แต่ดีใจนะคะที่ปีนี้อัตราส่วนระหว่างผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ขอให้อัตราส่วนเป็นเท่านี้ไปจนจบปีสินะคะอย่าเปลี่ยนใจแบบพี่ละ

แนน ขอให้คุณพี่สวयวันสวยคืนนะคะ ถ้าน้องจะยอมใครซักคนก็คงต้องเป็นคุณพี่ละคะ

ชอ พอจ๊ะ ต้องการความจริงใจมากกว่า เอล่ะคะ สำหรับน้องๆทุกคนนะคะ ชมรมของเรามีหลายหน้าที่ทั้งเบื้องหน้าเบื้องหลัง ใครสนใจก็ลองสอบถามพี่ฝ่ายกันไปนะคะ

คนอื่น ๆ ค่อยๆ เดินไปบริเวณข้างหลัง เหลือเพียงแนน แอ้ น้อย เหงา มินอยู่ด้านหน้า

น้อย พี่แกดูพูดจาแปลกๆ จะ

หงา พี่แกเป็นเกย์ที่จีเนียส ทั้งชีวิตมีบ๊ายอยู่สองอย่าง ละครกกับวิชาสถิติ

น้อย มิน่าแม่่ง

มิน (กับแอ้) โทษนะครับ เลือกได้รึยังครับว่า จะอยู่ฝ่ายไหน

แอ้ ยังไม่รู้เลยคะ

แนน แต่สำหรับชั้นนะนะ ก็คงจะหนีไม่พ้น บทนางเอกแม่จะต้องรอให้ถึงคิวอีกสองปี แต่ยังไงก็คงไม่แคล้ว เพราะทั้งเสียง(ร้องโอเปร่า)ทั้งการเต้น (เต้นไม่เก่ง) ทั้งการเล่น(อิมโพรไวส์ละคร)ก็จัดได้ว่ายอดเยี่ยม

แอ้ เราก็ว่าเธอคงได้เป็นนะนะนางเอก แสดงเก่งเชียว

แนน ขอบใจยะ ชั้นรู้ดี นี่นะถือเป็นการฝืนของชั้นเลยละ แล้วพวกเธอละมีฝืนกันบ้างรึเปล่า

แสงเปลี่ยนเหมือนทุกคนเข้าสู่วังค์ ทุกคนเริ่มเดินไปยังใดเคคชั่นของตัวเอง แล้วฟรีส

เพลงความฝัน (นาม อันดับ ช่วง อัตราส่วน)

แนน: ชื่อฉันจะต้องถูกจดจำ แหล่งชั้นต้องการเป็นตำนาน ชื่อชั้นจะถูกบอกเล่ากล่าวขานตลอดไป

ต้องใช้ทุกทางเพื่อก้าวไป ท่วมทุกแรงใจสู่จุดหมาย เหยียบย่ำหัวใจใครได้ ฉันยอมไม่เคยกลัว

ยอมเดินตามฝันเพียงลำพังโดดเดี่ยวอ้างว้างไม่เคยกลัว ทางมืดสลัวหัวใจหยุดยั้งไม่เคยท้อ

แฉ่: หากฉันจะต้องถูกจดจำ อยากขอเพียงคำแค่จำไว้ เป็นที่รักของใครคนหนึ่งเรื่อยไปนานเท่านาน อยากขอเพียงคนไม่กี่คนที่รักและจำตลอดกาล ช่วยกัน เติมฝันให้เต็ม สมดังที่ตั้งใจ มีคนร่วมฝันไปด้วยกัน ช่วยฝ่าฟันขวากหนามที่เรียงราย ทางมืดสลายเพราะเราพร้อมใจกันฝ่าไป

รวม จับมือเดินร่วมฝันคงไม่ไกล ร่วมตามหาจุดหมายให้ได้มา เพื่อสักวันชะตาของเรา จะก้าวเข้าไปหา เพียงนามเท่านั้นที่คนจดจำ เวลาที่ผ่านผ่านไปในชีวิต อัตราส่วนของความสัมพันธ์รวมที่มันทั้งถูกและผิด ทำให้ชีวิตมีค่าและมีความหมาย ที่เราทั้งหลายฝากโลกไว้แทนตัวตน

นักแสดงดินออกซ้ายขวา

(ม่านปิด)

ไฟเปลี่ยนเป็นการส่องไฟเข้าสู่สว่าง

เกริ่นนำ สเกลต่างๆ โคล้งปกติ ส่วนมากชีวิตคนเราทุกคนเท่าเทียม มีบ้างที่น้อย มีบ้างที่มาก

(ม่านเปิด)

ไฟเข้าสู่หรือลง เริ่มเปลี่ยนเข้าสู่การแสดง เป็นฉากในชมรม

ฉากหาตัวตนของแต่ละคน

มีน เฮ้ยวันนี้พี่สั่งข้าวอะไรมาเลี้ยงวะ

เหงา ข้าวผัดวะให้อิน้อยไปหยิบให้อยู่

น้อย มาแล้วเว้ย แหมบ่นจังเลย อุตสาหัสไปหยิบมาให้(ส่งให้)

มีน เฮ้ยไอ้เหงามันไม่ได้บ่น เราถามมันว่าพี่สั่งข้าวอะไรให้กิน

เหงา นี่ไงมึงข้าวผัดกุ้งซะด้วย

คนอื่นๆทยอยเข้ามา

น้อย ไช้เหรววะ(พยายามเขี่ยดูกล่องตัวเอง)ทำไมกูไม่เห็นซั๊กตัว ตอนแรกนี่กว่าข้าวผัดไข่

ธรรมดา

เหงา ตาเม็งบอดป่าวไอน้อย กูได้ตั้งหลายตัว

มีน เออ เราก็ได้ ตั้งหลายตัว

น้อย (วางข้าวอย่างเซ็งๆ) นี่ไงพวกเม็งเห็นปะ ดวงกูเม็งต้องเป็นแบบนี้ทุกที ตั้งแต่เกิดละแม่ให้นิ้วกูมาก็น้อยกว่าพี่ๆ เวลาได้อะไรก็น้อยกว่าคนอื่นเค้าทุกที อย่างข้าวผัดกุ้งเนี่ยคนอื่นได้กึ่งกันหลายตัวแล้วเม็งดูกูดี ไม่มีซั๊กตัว

มีน นุชได้กึ่งก็ตัว

นุช 4ตัว

มีน ต้นละ

ต้น 5ตัว

เหงา ส่วนมากก็ได้เท่านี้แหละมีง 4ตัว5ตัว

มีน เราได้ 6แหละ(รู้สึกผิด) งั้นเราแบ่งให้ 2ตัว

เหงา ฎให้.....ตัวนี้

นุช เราให้ด้วย

อ้อ เราด้วย

น้อย เฮ้ยพอแล้ว ขอขอบคุณทุกคนมากนะ

แนน สบายกันเข้าไป ชั้นกินกุ้งหมดแล้ว อย่างนี้ก็เอามาให้ชั้นมังดี อยากกินอีก

มีน เอามั้ยละ

แนน ไม่ !!! ชั้นไม่ต้องการความช่วยเหลือจากใคร(เดินออกจากฉากไป)

ทุกคน เฮ้ย เป็นไรวะ

แนนเดินสวนกันกับพีตุ

ซอ คุยอะไรกันอยู่จ๊ะ

น้อย คุยเรื่องกุ้งในข้าวผัดนะครับ แล้วแนนเค้าก็

ซอ อ้อ คุยกันเรื่องค่ากลางกันอยู่นี่เอง ส่วนแม่SDสูงนั้นช่างเค้าเถอะอีพวกนี้ชอบทำลาย
ชิกม่าในกลุ่ม ชั้นละเพี้ยกะยายคนนี่เหลือเกิน

- มีน แต่พี่ครับ ชิกมาในกลุ่มกับกึ่งในข่าวผัดน้ำมันเกี่ยวอะไรกับค่ากลางที่พี่ว่าหรือครับ
- ชอ เกี่ยวสิคะชิกมาคือผลรวมมันก็หมายถึงความสามัคคีกันและกึ่งในข่าวเนี่ย พวกน้องส่วนมากได้กึ่งในข่าวผัดเท่าๆกันไม่ใช่หรือ ไซ้มี๊ย ส่วนมากได้ก็ตัว ไหนใครได้ 3 4 5 เห็นมะส่วนใหญ่ได้4 ก็แสดงว่าค่ากลางก็เป็น4
- น้อย เห็นปะพี่ผมแม่งโคตรชวยเลย ผมเป็นคนเดียวที่ไม่ได้กึ่งซักตัว
- ชอ ใครว่าไซ้คือออก
- น้อย หึา ไซ้คือยังงิพี่
- ชอ ก็เมื่อกั้นะพี่เห็นเพื่อนเค้าแบ่งของเค้าให้เธอไม่ใช่หรือ มีเพื่อนดีๆแบบนี้แล้วยังจะบอกว่าตัวเองไซ้ร้ายอีก เธอรู้มี๊ยว่าทำไมคนเราถึงเป็นสัตว์ที่ประสบความสำเร็จบนโลกใบนี้มากที่สุด เพราะมนุษย์มีคุณสมบัติข้อหนึ่งที่เหนือกว่าสัตว์ทั่วไปคือรู้จักการแบ่งปันกันไงจ๊ะ
- ทุกคน หืม.....คมมากเลย
- ชอ 55555จำเค้ามาอีกทีนะจ๊ะ แต่ต่อไปเรื่องพี่จะแจ้งทุกคนคือ (แนนเข้ามา) ทุกคนต้องพยายามก้าวให้พ้นค่ากลาง ออกมาหาความโดดเด่นเฉพาะตัวให้กับตัวเอง เพราะต่อไปจะมีการคัดเลือกคนที่สีบโดดเด่นในละครของชมรมในปีนี้นะคะ ฉะนั้นใครมีอะไรดีก็แสดงออกมาให้เต็มที่เลยนะคะ
- ไฟเปลี่ยนเป็นโทนสีส้มร้อนแรงเข้ากับดนตรีลาติน
- เพลงก้าวออกมาหาความโดดเด่น
- ชอ ก้าวพ้นจากค่ากลาง สู่ความโดดเด่น แสดงสิ่งที่เป็นให้คนอื่นเค้าได้รู้
- ก้าวพ้นจากค่ากลาง มาทุกคนมาดูแสดงให้เขาได้รู้ สิ่งที่เคยอยู่เพียงภายใน
- ทุกคน เดินก้าวไป

ขอ มาทางนี้มาทางนี้

ทุกคน เรายุ่่นมีดี

ขอดีแล้วจะเก็บ ไว้ทำไม

ทุกคน เราต้องภูมิใจ

ขอ ประกาศให้รู้ เรายุ่่นเป็นใคร

ทุกคน เราทำได้ๆ

ขอ ท่องเอาไว้ๆ

ทุกคน พันค่ากลาง

ขอ โว ให้โวต้องลองทำ ทำแค่ทำแค่ทำนะลองทำ ไม่ต้องเสียเวลา

ดนตรี ขอ เข้าเริ่มจ๊ะ อย่างแรกการเต้น ทุกคนเตรียมพร้อมเป็นสองกลุ่ม มิวสิคมาเลยคะ

ดนตรี 36 Bars

นุช สายน้ำไหลไปไม่ไหลกลับโอกาสมาอย่าได้ลังเล ใครที่เต้นไม่ได้ก็จับเห่ อย่ามัวแต่Say เรา
มาเต้นกัน

ต้น ลีลาผมมันกินขาด ปราศจากคำว่ากลัวเกรง นี่พูดจริงๆไม่ได้อวดเก่ง มาร่วมบรรเลงเพลง
เต้นรำกัน

ทุกคน มาเต้นรำ สายเอวจับมือ ตะขาพลัน มาเถอะมาร่วมกันหมุนตัว

มาเต้นรำ สายเอวจับมือ ตะขาพลัน มาเถอะมาร่วมกันหมุนตัว

ขอ ลำดับต่อไปเป็นการแสดงนะคะ

น้อย เบสิกเบื้องต้นของการเล่นละคร

เหงา ไม่ต้องมาสอนอยู่ที่ความเชื่อ

แอ้ เล่นยังงี้ให้คนดูเค้าไม่เบื่อ

แนน โถไม่น่าเชื่อ แค่เล่นใหญ่ๆไว้ ความหมายอะไรไม่ต้องใส่ใจทำใหญ่ไว้คนก็หาว่าเก่ง
ดูตัวอย่างแบบชั้นนี้

พีช เล่นใหญ่ๆเดี่ยวใครเค้าก็หาว่าบ้า

เหงา เอาแค่พอประมาณดีกว่าอย่าไปเชื่อ

แนน พวกไม่มีรสนิยม เดียวนี้ใครๆเค้าก็เล่นแบบนี้ทั้งนั้นแหละ เบื่อพวกไร้ประสบการณ์

แนน แสดงใหญ่ๆเยอะ

(ดนตรี 23 ห้องทุกคนออกมาแสดงสลักกันสองฝั่ง)

ชอ อย่างสุดท้ายขาดไม่ได้คือเสียงร้อง ชับกลุ่มทำนองให้มันเป็นเพลงใครที่ร้องเพลงได้เก่ง
ปล่อยเสียงมาอย่าได้กลัวเกรง ใครที่ออกเสียงไม่เป็นเพลง เจียบไปเองไม่ต้องเกรงใจ

เชิญร้องได้

ดนตรี 39 ห้อง แต่ละคนอิมโพรไวส์

ชอ อย่าเพิ่งท้อ อย่าเพิ่งท้อแม้โอกาสจะไม่ยื่นรอ

ใครก็ตามที่ ไม่ได้ไปต่อ อย่ามัวแต่รอฝึกฝนในเร็ววัน

ความโดดเด่น ไซ้จะมาหาที่บ้านทุกๆวัน ไม่ลงมือคงเป็นแค่ฝันกลางวัน

ออกจากฝันริบหาทางก้าวเดิน

ทุกคน เดินพ้นค่ากลาง สู่ความโดดเด่น แสดงสิ่งที่เป็นให้คนอื่นเค้าได้รู้

เดินพันค่ากลาง

ขอ(พูด) เก่งมากจ๊ะ ทุกคน

ทุกคน จะต้องเด่น

(ม่านปิด)

ไฟเปลี่ยนเป็นการสอนไฟเข้าสู่สว่าง

มีน

โหมด ของโหล หาได้ทั่วไปไม่แตกต่าง หรือข้าวผัดกึ่งทำไม่กึ่งไม่เท่ากัน

มีเคียน

ชิกม่า ความสามัคคี คือผลรวม

ฉากเหงากับ น้อยทดลองจับสาวด้วยวิธีต่างๆ สถานที่ได้ฤกษ์ดี มีโต๊ะตั้งอยู่ ช่างเย็น

น้อย ขึ้นตอนในการจับหญิงนะเว่ย อย่างแรกคือการสร้างความประทับใจ

เหงา สร้างยังไงวะ

น้อย รอยยิ้มไงเพื่อน

เหงา ยิ้ม

น้อย ใช่ อย่างนี้ละมาถูกทางแล้วเว่ย แต่แค่ยิ้มธรรมดา มันคงยังไม่พอวะ มึงต้องเพิ่มเสน่ห์ในรอยยิ้มเข้าไปด้วย

เหงา ยังไงวะ

น้อย สายตาใจเพื่อน ดวงตาเปรียบเสมือนหน้าต่างของดวงใจ ฉะนั้นมึงต้องเพิ่มความเข้าใจของมึงไปที่ดวงตา ให้ออกมาพร้อมกับรอยยิ้ม

เหงา ลองทำตาม(น้อยลองยิ้มแบบตลกๆ)

น้อย ดีมากเพื่อน คราวนี้ถ้ามีใครผ่านมา มึงลองยิ้มแบบนี้ให้เค้าดู แล้วมึงดูซิว่าอาการเค้าเป็นไงบ้าง

นุช (เดินมาอย่างรีบร้อนไม่มองอะไรผ่านไปเลย)

น้อย คนที่หนึ่งมึงว่าไง

เหงา ว่าไงหรอ กูรู้สึกเหมือนเป็นสัมพัทธ์ไม่มีตัวตนเลยวะ นุชมันยังไม่รู้เลยมั้งมึงว่ากูกะมึงยืนอยู่

มิน อย่างนี้ความสัมพันธ์ก็ไม่เกิดขึ้นสิวะ ค่าของมึงก็เป็น0

น้อย อะไรของมึงจะค่า

มิน ก็ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไงมึง กูเห็นชื่อมันยาวเลยเรียกแทนว่าค่า

เหงา เฮ้ย เดี่ยวมาอีกคนแล้ว

แนนเดินมาเมื่อเห็นเหงายิ้มให้ เกิดความไม่พอใจอย่างมาก(ทำไมก็ไม่รู้)

แนน (เดินมาค่า) เหง้าหรีอ ทำหน้าซะอย่างกะเหง้าหรีอ แล้วเลิกยิ้มแบบนี่เถอะ ชื่นว่าแสบทุเรศมาก

นี่ถ้าคิดจะแซวชั้นนี่ขอบอกเลยนะว่าพวกแกจะโดนค่าแน่ เวลาว่างมากหรีอทำไมไม่ไปทำอะไรที่มีประโยชน์บ้างมานั่งหายใจทิ้งอยู่ได้ รกโลกจริงๆ ชั้นไม่น่าเสียเวลามาคุยกับพวกแกเลย ฮึ้ย! อารมณ์เสีย(อิมโพรไวส์ต่อจนพันฉาก)

- เหงา กูกลับบ้านก่อนนะ
- น้อย เต๋ยวสิมึง ไหนๆก็โดนด่าแล้ว ว่าแต่เมื่อก็ใครชวนมันคุยวะ มาถึงก็ใส่ๆๆๆแล้วก็เดินไป
- เหงา นี่กูทำอะไรผิดวะเนี่ย
- มีน มึงผิดที่นั่งยืมแล้วมันเดินมาเจอแค่นี้แหละ แต่เนนมีความสัมพันธ์กะมึงนะเว้ย
- เหงา ด่า แบบนี้หรือวะสัมพันธ์
- มีน ไซ่มึงแต่เป็นในทางลบนะค่าของมึงเมื่อก็เป็นลบ
- น้อย ลบเป็นพันเลยมั้งมึง
- มีน เฮ้ยไอบ้า ลบได้มากที่สุดก็แค่1เท่านั้นแหละ เมื่อกี้คงติดลบ1เลยละ
- เหงา อย่างนี้แสดงว่าเนนค่าก็ไม่ชอบกูลิวะ
- น้อย นี่มึงโง่หรือสมองช้าไม่พัฒนาวะ
- เหงา ความหมายเดียวกันเลยมึง
- มีน เอิ่มมมม วันนี้พอแค่นี้เถอะกลับบ้านกันได้แล้ว
- น้อย เฮ้ยไรวะ นี่เพียงสองคนเอง ไม่ได้เว้ย(กับเหงา)มึงต้องสู้ต่อ
- มีน (กระวนกระวาย)เฮ้ยวันหลังลองใหม่ก็ได้วันนี้กลับไปก่อนละกันนะ
- เหงา ไม่ กูจะสู้
- น้อย นี่มึงเป็นไรวะ คะยี้้นคะยอให้กูสองคนกลับอยู่ได้ เฮ้ย แอ้มมาหวะ สวยด้วยวันนี้
- เหงา (ฉีกยิ้มแบบเต็มที)
- แอ้ม (โบกมือบ้ายบาย เดินยิ้มมาหา พอเห็นหน้าเหงาซัดๆก็อ้วกแล้วรีบวิ่งออกไป)

มีน แ้เป็นไร เ้ยกูไปดูแ้ก่อนนะ(วิ่งตามออกไป)

เหงา (เสียความม่ั่นใจสุดๆ) เ้ยกูทุเรศขนาดแ้วิ่งไปอ้วกเลยหรอวะ

น้อย ม่่นะเว่ย กูว่าม่ั่นก็ม่่แ่่นะสงสัยแ้คงกินข้าวอิมไปมั้งงงงง มีงอย่าเพิ่งหมดหวังสิวะ

 เ้ยกูๆๆนั้พีชมาโนนแล้วเว่ย

พีชเดินมากับต้นสองคน พอมาถึงครึ่งทางพีชนึกได้ว่าลิ้มของไว้ที่ตึกจึงกลับไปเอา เหลือแต่เพียงต้นที่ขึ้นเหงาเสียความม่ั่นใจเลยม่่กล้าอิมให้ อิดออดอยู่สักพัก จนพีชเดินกลับไปเอาของจึงหันไปส่งอิมให้แต่กลายเป็นต้นแทน

ต้น (เงินอายเมื่อเห็นเหงาอิมให้) ส่งอิมกลับอย่างหวานซึ่งงงงง

 ทั้งคู่อิมให้กันไปมา จนพีชกลับมาแล้วพบบาสเดินต่อในขณะที่บาสเดินผ่าน

ต้น ไปตีหนังสือห้องเรามั้ยวันนี้

เหงา อ้อ เราว่าจะครอบวิชานั้อยู่แล้วละ(อิมเจ๊อ่นๆ)

ต้น เสียตายจ้ง แล้วเธอละ(กับน้อย)

น้อย กูม่ได้ลง

ต้น ว่า(อิมโพลไวดกับพีชต่อจนออกจากฉาก)

เหงา กูว่าวันนี้พอแค่นี้มั้ฤกษ์ม่่ค่อยดีละ

น้อย มีงแนใจหรอ แต่เมื่อกี้ค่าของมีงนี่บวกสุดๆเลยนะเว่ย

เหงา แต่กูม่ชอบr ตัวนี้เลยวะเห็นแล้วเสียวสันหลังยังงิงพิกล

ไฟเปลี่ยนเป็นการสอนไฟเข้าสู่สว่าง

เหงา (คำร ความสัมพันธ์)

การแจกแจงนับคนตัวแปร

ไฟค์่อยๆเปลี่ยน พร้อมIntroเพลง

เพลงสม่าเสมอ คงเดิม(ทำนองเธอหมุนรอบฉัน)

บอล ทำซ้ำๆฉันทำสม่าเสมอ ทำเพื่อเธอทำให้แต่เธอเท่านั้น

บ้านเธออยู่ไกล ลำบากแค่ไหน ไม่เคยหวั่น แคได้ไปส่งแค่นั้นก็พอใจ

แฉ่ กระเป๋าเล็กๆที่เธอช่วยถือให้ฉัน สายตาที่ให้กันมันฟ้องว่ามีความหมาย

รู้สึกดีนะ แต่รู้ว่ามันคงไม่ง่าย ที่เพื่อนจะเปลี่ยนความหมายไปจากเดิม

น้อย ช่วยซ้ำๆก็ยังคงช่วยเสมอ กินข้าวกับเพื่อนไกล ก็ยังเจอทั้งน้อยชิ้น ความรู้สึกแยไม่แน่ชัด
วันฉันคงชิน แต่คงยังอยากจะขอแค่เท่าเทียม

เหงา เมื่อเธอมองหันมาสบตา ฉันเองก็ควา ไม่รู้ค่าRของเธอเป็นเช่นไร แปลกจริงใจฉันไม่เข้าใจ
อยากลองดูเรื่อยไป ก็คงมีสักวันที่ค่านั้นบวกสมใจทั้งสองเรา

แนน อารมณ์ไม่เหินเฉียบพลัน เมื่อความรู้สึกฉันมันไม่พอใจอะไรที่เข้ามา อยากตอบเพียงแคได้
สบตา มาเลยอยากจะทำ ยิ่งพวกที่อ่อนแอ อยากจะยอมแพ้อะไรที่ง่ายเกิน อยากเดินไป

เอาเล็บจิกหัว จิ้มตาให้ขุ่นมัว หรือไม่ก็ด่าให้แสบรั้วถึงใจ แต่ความจริงนั้นทำไม่ได้ ไม่งั้นติด
คุกตาย ก็คงได้ระบายออกมาเป็นเสียงที่โวยวายให้คนฟัง

(ม่านเปิด)

ดนตรี ส่งซองเรียนจบเซ็นฉากรับปริญญาออกมา (ทุกคนออกมาถ่ายรูปกับซอง ในชุดครุยรับ
ปริญญา)

ทุกคน เมื่อเราได้เดินมาเจอจะกัน จนเป็นความผูกพัน ที่พวกเรานั้นไม่คิดจะได้เจอ เปลี่ยนเธอกับ
ฉันเป็นเพื่อนเกลอสองปีที่พบเจอ ไม่อยากเชื่อนะเออ ว่าปีสี่แล้วมันแสนไวที่ใกล้กัน

ทำซ้ำๆทำทุกวันละนิด ทำไม่คิดจนติดกลายเป็นนิสัย เลยมาสองปีไม่คิดว่ามันจะแสนไว
สู่ปีสุดท้ายอย่างภาคภูมิใจ(เดินแยกย้ายออกจากฉากเหลือเพียงมินกับแฉั ออกเป็นคน
สุดท้าย)

บอกล ทำซ้ำๆทำทุกวันละนิด เพื่อพิชิตใจเธอที่มีให้ฉัน

แฉั ใจนะใจ สุดท้ายเราคงเหมือนกัน คำตอบของฉันคือใช่เธอ

บอกล แฉั ใจทั้งใจที่สองเรามอบไว้ให้กัน เสมอคงเดิมทุกครั้งตลอดไป

(ม่านปิด)

ไฟเปลี่ยนเป็นการสอนไฟแฮ็สสว่าง

(สัมประสิทธิ์การแปรผัน(CV)เวลาเราเลือกแฟน)

(ม่านเปิด)

ไฟเปลี่ยนเป็นการสอน สถานที่คือห้องชมรม

ฉากคัตตัวนางเอก

ฉากน้อยคิดได้ พอใจที่มี ไม่ขอ ไม่เรียกร้อง ความสุขจากการแบ่งปัน

ห้องประชุมในชมรมสมาชิกจับกลุ่มนั่งหรือยืนปรึกษากัน

มีน พวกเราปีนี้ก็เป็นละครเรื่องสุดท้ายที่เราจะได้เล่นด้วยกันแล้วนะ

แนน และปีนี้ก็ถึงคิวชั้นซะทีที่จะได้เป็นนางเอก

นุช อ้าวทุกปีบป็นนี้เค้าต้องคัดเลือกกันไม่ใช่หรอ เรายังไม่แพ้เลยอะแนน ทำไมแนนต้องได้เป็นนางเอกด้วยแล้วคนอื่นล่ะ

แนน ก็ชั้นเหมาะสมที่สุด เธอก็ร้องเพลงไม่ได้ พี่ชก็จำบทไม่เก่ง มันก็ต้องเป็นชั้นนี่แหละที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุด

พีช เธอลืมใครไปอีกรึเปล่า แล้วอ้อละ อ้อก็คุณสมบัติเท่าๆกันกับเธออะทำไมอ้อไม่มีสิทธิเป็นนางเอก

แนน ก็อ้อเค้าไม่ยอมเป็นชั้นรู้ดีไม่เชื่อถามอ้อดูสิ

อ้อ อืม เราเล่นเป็นอะไรก็ได้

นุช ไม่มีคำว่าอะไรก็ได้แล้วอ้อ นี่โอกาสสุดท้ายแล้ว ถ้าอ้ออยากเล่นก็พูดมาตามหัวใจคิด ไม่ต้องเกรงใจใคร

พีช ว่าไงอ้อ

อ้อ (คิด) งั้นเราก็อยากลองดูเหมือนกันล่ะ

แนน งั้นก็ได้ เธอกับชั้นมาแข่งร้อง เต้น เล่นละคร ใครเก่งกว่าก็ได้เป็นนางเอก โอเคมัย்யะ หรือคนอื่นอยากจะทำแข่งด้วยกันมั้ยล่ะ

เหงา โอเคจันเริ่มจากอะไรก่อนดี ร้องเพลงละกัน ว่าแต่เราจะใช้อะไรเป็นเกณฑนะ

มีน คะแนนมาตรฐานไง เค้าคะแนนมาตรฐานของทั้ง สามอันมารวมกันใครได้คะแนนมากกว่าก็

ได้บทนางเอกไป ตกลงนะ

น้อย ึ่งันเริ่มจากร้องเพลงเลย

แนน (ร้องเพลงเพราะมากๆซักรั้งเพลง)

แฉ่ (ร้องเพลงเพราะน้อยกว่าแนน ช่วงทำยมีไอ เสียงฟิลิป)

แนน ยิ้มเยาะ

มีน เป็นอะไรมัยแฉ่

แฉ่ อืมเราไหวนะ

ออม ึ่งันต่อไปเรื่องเต็น เราจะต่อทำให้พวกเธอเต็นคนละ 4 แปะคนะ

เพลงมา แล้วออมนำเต็นในส่วนของการเต็นแฉ่ทำได้ดีกว่า

แนน ทำไมเธอเลือกทำแบบนี้มาละออม ชั้นไม่ถนัดละตินนี่

ออม อ้าว ก็ละครที่เล่นมันเป็นเพลงละติน เธอจะเต็นอะไรหารเครื่องหรอ

แนน แต่ชั้นเต็นอย่างอื่นได้ดีกว่านี่นี่

ออม ก็ช่วยไม่ได้ เสียใจด้วยละกัน

น้อย เอาละๆๆๆ พักยกแคะนี้ก่อนนะครึบต่อไปเป็นการแสดงเลย ขอเป็นโมโนลอคคนละ 5 บรรทัดแล้วกัน

แฉ่ ขอเริ่มก่อนนะเพราะ ตอนร้องเพลงให้แนนก่อนไปแล้วจะได้ไม่มีใครเสียเปรียบ

แนน เชิญ

แฉ่ สวัสดิ์ความเหงา เราไม่ได้เจอกันนานเลยนะ นานจนลืมไปแล้วว่าเธอเป็นยังไง นานจนลืมไปว่าชั้นเคยสนิทสนมกับเธอมากขนาดไหน เพราะตั้งแต่ชั้นมีเค้า เธอก็ไม่เคยมาหาเยี่ยม

เขียนชั้นเหมือนก่อน แต่ทำไมวันนี้ชั้นถึงรู้สึกคิดถึงเธอจัง อยากกลับไปวันที่ชั้นมีเธอมาเยี่ยมเป็นครั้งคราว แปลกนะที่ทุกครั้งที่เราจะมาหา ชั้นต้องแลกสิ่งที่รักไปทุกครั้ง แต่ฉันเข้าใจนะ เพราะเธอไม่ได้มาเยี่ยมเยือนฉันคนเดียว ลาก่อนความเหงา คราวนี้เธอคงต้องไปหาคนอื่นบ้างแล้วละ เพราะวันนี้ฉันมีความเข้มแข็งอยู่เป็นเพื่อนแล้ว

แนน สวัสดีความเหงา เราไม่ได้เจอกันนานเลยนะ นานจนลืมไปแล้วว่าเธอเป็นยังไง นานจนลืมนะไปว่าชั้นเคยสนิทสนมกับเธอมากขนาดไหน เพราะตั้งแต่ชั้นมีเค้า เธอก็ไม่เคยมาหาเยี่ยมเยียนชั้นเหมือนก่อน แต่ทำไมวันนี้ชั้นถึงรู้สึกคิดถึงเธอจัง อยากกลับไปวันที่ชั้นมีเธอมาเยี่ยมเป็นครั้งคราว แปลกนะที่ทุกครั้งที่เราจะมาหา ชั้นต้องแลกสิ่งที่รักไปทุกครั้ง แต่ฉันเข้าใจนะ เพราะเธอไม่ได้มาเยี่ยมเยือนฉันคนเดียว ลาก่อนความเหงา คราวนี้เธอคงต้องไปหาคนอื่นบ้างแล้วละ เพราะวันนี้ฉันมีความเข้มแข็งอยู่เป็นเพื่อนแล้ว

ไฟเปลี่ยนผ่านเวลา(เพื่อนๆช่วยกันตัดสินใจ)

น้อย เอาละ พวกเราได้ข้อสรุปแล้ว คนที่จะเป็นนางเอกละครปีนี้คือ.....แฉ่

ทุกคน ร่วมแสดงความยินดี

แนน เฮ้ย เป็นไปได้ยังไงอะนี่พวกเธอรวมหัวกันโกงชั้นซะนี่ ชั้นร้องเพลงเพราะกว่า แฉ่ไม่โอด้วย เรื่องเด่นก็สู้สิ โหมินล้อคักพอกัน แต่ละครคราวนี้มันเป็นละครร้อง ทำไมไม่ให้คะแนนเรื่องร้องมากที่สุดอะ โนเมื่อชั้นร้องเพราะชั้นก็ต้องได้เป็นนางเอกสิ แบบนี้มันรวมหัวกันโกงนี่หว่า

น้อย แนน ละครเป็นการรวบรวมศิลปะหลายๆแขนงเข้าไว้ด้วยกัน มันไม่มีอะไรที่สำคัญที่สุดหรอก

แนน หรอไต่่วนแล้วใครให้แกเจ้าก็เจ้าการมาสาระแน ตอบคำถามชั้นนะ

มีน แนน พุดแรงไปรีเปล่า ไม่เห็นต้องไปว่าไฉ่น้อยแบบนั้นเลย

แนน แก่ก็อีกคน เงียบไปเลย แอบชอบบ๊อแต่อยู่ไซ่มะถึงได้ออกกับ ปกป้องมันอยู่ได้ ถ้าจริงหะชอบเข้าไปได้ยังไงวะ โออย่างกับคนขี้โรคหน้าก็ซัด ถ้ารู้ตัวว่าไม่พร้อมแล้วจะเข้าชมรมมาทำไมเสียตายนอกคนอื่นเค้า ไม่สบายแก่ก็ไปหาหมอให้มันหายขาดก่อนสิ นี่มาทำตัวเป็นพวกเชื้อโรคให้คนอื่นเค้ารำคาญอยู่ได้ น่ารังเกียจ หรือถ้าทนไม่ไหวก็ตายๆไปเลย จะได้ไม่ไปเสียโอกาสคนอื่นเค้า ไปสิไป

แอ้ เราขอโทษนะทุกคน(เดินออกไป)

มีน แอ้ เดียวก่อน(ตามไป)

น้อย นี่ไงแนนคุณสมบัติข้อแรกๆของการแสดง เธอยังไม่มีเลย การเล่นละครนะมันต้องมีทั้งรับและส่งแต่เธอไม่เคยคิดจะส่งให้ใคร คิดแต่จะรับอย่างเดียว แล้วแบบนี้ยังหวังจะเป็นนางเอกอีกหรือ

แนน มึงเงียบไปเลยไอ้พิการ

ทุกคนอึ้ง

น้อย เออ เรามันพิการแนน เรามันมีไม่เท่าคนอื่นเหมือนเธอ เกิดมาเราก็นี้้วน โตมาก็โดนคนอื่นเอาเปรียบตลอด วันๆเอาแต่สงสารที่ตัวเองมีไม่เท่าคนอื่น แต่รู้อะไรมั้ยแนน วันนี้เราเจอคนที่น่าสงสาร น่าสมเพชกว่าเราแล้วแนน คนนั้นมันก็คือเธอแนน เธออาจดูสมบูรณ์ แต่เราว่าเธอเป็นคนพิการที่น่าสงสารที่สุดเลยแนน เพราะอะไรมั้ยเธอมันพิการที่หัวใจแนน แต่เราก็ไม่โกรธเธอหรือแนน เราโคตรสงสารเธอเลยวะ(เพื่อนๆเดินเข้าหาแนน)

แนน ไปเลยไอ้พวกขี้โกง ขี้ฉ้อจ๋า ทำไม ทำไมต้องมาจงเกลียดจงชังฉันด้วย

(ทุกคนเดินออกไปจากฉากเหลือนูชคนสุดท้าย)

นูช ชื่อน้อยากจะรู้จริงๆ เธอโตมาอย่างไรวะ แนน

เพลงโปรดเข้าใจ

แนน ถูกเขาเกลียดชัง ถูกเขาประณาม บางทีก็คิดอยากถามฉันผิดเช่นไร

ผิดหรือที่เดินตาม ผิดหรือที่ตามใจ ผิดหรือที่ก้าวตามที่ฝันไว้ด้วยใจมั่นคง

ผิดหรือที่ใช้ความเกลียดชัง เป็นเกราะกำบังป้องกันหัวใจ

มันอาจดูคล้ายๆว่าใจแข็งแรง แต่ที่จริงแล้วนั้นไม่ใช่ในความเป็นจริงชั้นนี้อ่อนแรง

อ่อนแอ เกินกว่ารับความผิดหวังได้ฉันเองก็มีหัวใจ

(ม่านปิด)

ไฟเปลี่ยนเป็นการสอนไฟเข้าสู่สว่าง

คะแนนมาตรฐาน(การเปรียบเทียบของที่ไม่เหมือนกัน)

ฉากแนน โคนดำ(กลุ่มตัวอย่าง)(เรารู้จัก โลกตามกลุ่มตัวอย่างที่เราพบ โทม่าอย่างไร)

ไฟเปลี่ยนเป็นการสอน สถานที่คือบริเวณภายนอกห้องชมรม

ฉากบอกลบอกรักแฉ่

ที่นอกห้องแฉ่วิ่งหนีมา บอกลตามมาทันคว้าแขนแฉ่ไว้

มิน แฉ่เดี่ยวก่อน

- แฉ่ ปล่อยเราเถอะ มีน เหมันตัวเชื้อโรคน่ารังเกียจ
- มีน ใจเย็นๆแฉ่ ใครจะพูดอะไรก็ช่างเค้าเถอะ มันไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกที่เรามีต่อแฉ่
หรือก
- มีนชอบแฉ่ ชอบทุกอย่างที่เป็นแฉ่ ชอบเสียงไอของแฉ่ ชอบเสม
- แฉ่ พอเถอะบอด แฉ่เชื้อแล้ว
- บอด เราชอบแฉ่จริงๆนะ แล้วแฉ่ละ รู้สึกยังไงกับเราบ้าง
- แฉ่ เราไม่รู้อะ เราอายุเราไม่กล้า
- บอด งั้นลองคิดว่าเป็นเรื่องสมมุติก็ได้แฉ่สมมุติว่าถ้ามีนรักแฉ่ แฉ่จะรักมีนมั้ย
- แฉ่ ถ้าสมมุติว่ามีนรักแฉ่ แฉ่ก็สมมุติว่ารักมีน แล้ว.....ทำไมต้องใช้การสมมุติด้วยละ
- มีน เราก็แค่อยากจะทำสมมุติฐานไว้ก่อนนะแฉ่ ถ้าคำตอบไม่ตรงกับที่คิดจะได้ไม่เจ็บมาก
- แฉ่ แล้วนี่ตรงมั้ยละ(อินโทรมา)
- มีน ตรงสิแฉ่ ยอมรับสมมุติฐานที่ระดับความเชื่อมั่นสูงสุดเลยด้วย
- เพลง กาลครั้งหนึ่งในชีวิต
- บอด กับหนึ่งชีวิตจะมีกี่หน ที่ใครซักคน จะมาร่วมแฮร์ ตัวแปรของหัวใจ
กับคำว่ารักที่ให้อัน ดีกรีความหวานเกิดขึ้นที่ภายใน
แค่เพียงเธอยิ้ม ก็เป็นสุขใจ สมใจที่รอ
- แฉ่ กับหนึ่งชีวิตคงมีซักหน เจอใครซักคน ที่เขาร่วมแฮร์ ตัวแปรของหัวใจ
ความรักที่เธอนั้นให้มา คลายความเหวว่าสับสนข้างในใจ

เชื่อมั่นในตัวเธอด้วยความมั่นใจ รักเพียงแต่เธอ

คู่ เพียงคำว่ารัก เกิดซักหนึ่งหน เราต่างดั่งเหมือนต้องมน ขอบเขตเวลา ก็ข้ามจนเลือนหายไป
ดั่งคำว่ารัก เปรียบเหมือนดั่งมนต์มายารักษาใจ ความทุกข์พลันหายมลาย เมื่อเราผสาน
หัวใจเข้าไว้ด้วยกัน

นี่คือความรัก ที่สองเราได้พบเจอ เปลี่ยนคำว่าฉันและเธอให้เป็นเราสอง มุมมองโลกพลัน
เปลี่ยนผัน ก้าวใหม่ของฉันจะมีความหมาย และไม่อ้างว่างเดียวดาย วางใจเอาไว้แนบใจ
สองเราจะก้าวเดินไป สุขใจที่ได้เดินเคียงข้างเธอ

มือจับมือ ใจแนบใจ สองเราจะก้าวเดินไป สุขใจที่ในวันนี้มีเรา

(ม่านเปิด)

ไฟเปลี่ยนเป็นการสอนไฟเข้าสู่สว่าง

สมมุติฐานระดับความเชื่อมั่นระดับความไว้วางใจของคน ความน่าเชื่อถือ

ไฟเปลี่ยนเป็นการสอน สถานที่คือบริเวณภายในห้องชมรม

ผ่านมามาก ประมาณ3วันที่ชมรม แนนนั่งหน้าซีดเขียวอยู่คนเดียวกลางห้องเพื่อนๆเริ่มเดินเข้ามา
เห็นความผิดปกติของแนน

แนน ทุกคน ฉันมีเรื่องจะขอร้อง คือฉันเพิ่งรู้ว่าฉันเป็นโรค ลูคีเมีย

น้อย ลูกเมียหรือสันตารเสียวะ

ทุกคน น้อย

แนน บางทีละครเรื่องนี้้อาจเป็นละครเรื่องสุดท้ายที่ฉันจะได้เล่น(นำส่งสารอย่างที่สุด) แอ้ถ้าเป็นไปได้อันขอลองเล่นบทนางเอกในครั้งนี้ได้มัย๊ นะชั้นขอร้อง ชั้นอยากจะให้พ่อกับแม่ภูมิใจในตัวชั้นก่อนที่ชั้นจะจากโลกนี้ไป อยากให้ท่านได้มีภาพวีดีโอเก็บไว้ดูตอนชั้นไม่อยู่แล้ว นะแอ้นะทุกคน สงสารชั้นเถอะนะ นะ

พีช พวกเราไม่มีสิทธิ์ยกให้ใครหรอก มีคนเดียวนั่นแหละ(มองแอ้)

นุช ไซ้แอ้เป็นคนเดียวที่มีสิทธิ์ตัดสินใจเรื่องนี้นะ

ต้น แนนเค้าดูน่าสงสารจังเลยนะแอ้

(ทุกคนหันมามองที่แอ้)

แอ้ อี้มมมมม(คิดหนัก เสียหาย) ได้สิ

มีน แเนใจนะแอ้

แนน ขอบใจมากนะแอ้(กรี๊ด ดีใจจนออกนอกหน้าพอรู้ตัวเริ่มทำเป็นไอ) ขอขอบคุณทุกคนมากนะ

เหงา งั้นเริ่มซ้อมเลย แนนไหวมัย๊

แนน ไหว(แยกกลุ่มไปซ้อมด้านหลัง มีเพื่อนๆอีกกลุ่มเดินออกมาพูดคุย)

นุช ทำไมอาการมันทรุดไวจังวะ

พีช เค้าอาจจะไม่รู้ตัวมั้ง คงเป็นแบบเฉียบพลันนะเหมือนนางเอกละครเกาหลีไง

ทุกคน เออ จริงวะ มีเหตุผล

ต้น อ้าว แล้วถ้ามันตายขึ้นมาละ ใครจะเป็นนางเอก

นุช ปากหอรณะ ก็แะใจ ซ้อมด้วยกันทุกวันคงไม่เป็นไรหรอก

พีช นี่เรารีบตัดสินใจแนเกินไปรีเปล่า บางทีเค้าอาจป่วยจริงๆก็ได้ และถ้าเป็นแบบนั้นพวกเรา
เนี่ยละที่น่ารังเกียจที่สุด

นุช งานนี้ก็ต้อองพิสูจน์กันหน่อย

นุช/พีช เปิดโปงหลุมพราง ขวางทางโดดเด่น ใครที่มันโกหกเกินจำเป็น สักวันคงต้องเค้นให้รู้

ต้น เปิดโปงหลุมพรางให้ทุกคนได้รู้ ให้ทุกคนได้ดู สิ่งที่ชอบอยู่ภายใน

ออมเดินนำแนน กลับมา

ออม เดินเข้ามา

นุชต้นพีช มาทางนี้ๆ

ออม มาเลยคนดี

นุชต้นพีช ขอพิสูจน์ความจริงที่ข้องใจอะไรข้างใน อยากจะไขออกมา

แนน ข้องใจ ข้องใจ เพื่อนๆดูเหมือนจะข้องใจ ไม่ได้ละไม่ได้ไม่ได้การเพิ่มความน่า
สงสารแล้วผู้ต่อ

ดนตรี (แนนซ้อมเต้นอย่างมีความสุขกับเพื่อนๆทุกคนให้กำลังใจ)

ต้น ทำไมวันนี้หน้าไม่ซีดแล้วละอาการดีขึ้นแล้วหรือ

แนน เราคงกำลังใจดีขึ้นแล้วละ

ออม แล้วนี่ปวดตามข้อบ้างมั๊ย

แนน บ้าหรือชั้นเป็นลูคิเมียนะไม่ได้เป็นเก๊าท์

เหงา แล้วฝันที่เป็นทำไมมันจางๆละวันนี้

- แนน นอนเยอะมั้ง
- ออม เห็นหลักฐานอยู่ตรงหน้า บอกปิดมาอย่างไม่ลังเล
- ต้น เช็คเม็ดเลือดขาวก็จบเห่ ไม่ต้องมาเซ ไปลองถามมันดู
- น้อย ไม่ต้องถามแล้วให้เหนื่อย มีคนไปเจอแนนเมื่อวาน ท่าทางมันเบกบาน ไม่มีอาการเหมือนอยู่ที่ชมรม
- นุชพีช พวกเรานั้นโดนหลอก
- ออมต้น หมดทุกคน
- นุชพีช ถ้ากินหญ้าเราก็คงจะเหมือนควาย
- ออมต้น ยังไม่สายแค่นี้ต้องเอาคืน
- นุชพีช พวกเรานั้นโดนหลอก
- ออมต้น หมดทุกคน
- นุชพีช ถ้ากินหญ้าเราก็คงจะเหมือนควาย
- ออมต้น ยังไม่สายแค่นี้ต้องเอาคืน
- ดนตรี แนน ซ้อมอย่างมีความสุขกับเพื่อนๆอีกกลุ่ม
- น้อย เอ๊ยดูสิ เราโดนผงฝุ่นอะไรนี่ติดมือทุกครั้งที่เดินกับแนนเลยอะ
- นุช เมื่อวานแนนมันไปเดิน CTWรีเปล่า เราเห็นคนหน้าเหมือนแนนแต่เค้าดูไม่ป่วยเลยนะ
- ต้น อีคนชุดสีฟ้าที่แกชี้ให้ดูใช่ปะ เออ เหมือนมากอะ(เพื่อนๆหันไปมอง ต้นรู้ตัวเก๊กแมน เอ๊ย มันเหมือนมากจริงๆ)
- พีช สรุปเรื่องมันเป็นยังไงกันแน่ เมื่อวานโทรไปที่บ้านก็ไม่เห็นมีใครรู้เรื่องนี้เลย

แนนนกับแอ้ และเพื่อนๆเดินเข้ามาสนุกสนาน(เพลงเฟด)

มีนพาเพื่อนๆอีกกลุ่มเข้ามา

น้อย ขอร้องนะแนน พุดความจริงเถอะ อย่าให้เราต้องเสียความรู้สึกไปมากกว่านี้เลย

แนน เรา ไม่สบาย จริงๆนะ วันนี้ปวดหัวมากเลย ขอกลับบ้านก่อนละกัน

เหงา เดียวก่อนแนน เลิกต่อแหลเถอะ การที่แนนใช้ความรู้สึกเพื่อนๆเป็นเครื่องมือ แบบนี้เรารู้สึกว่ามันกินไปหน่อยนะ

แนน (ชี้เกียจจดทน)เออ แล้วพวกแกจะทำไม พวกแกไม่เห็นหรือว่าชั้นมีความตั้งใจ มีความทุ่มเทให้ละครเรื่องนี้ขนาดไหน ชั้นยอมทุกอย่างที่จะทำให้ชั้นได้บทนางเอก

แอ้ (อย่างคับแค้นใจที่สุด)แนน นี่เพื่อบทนางเอกเธอยอมทำถึงขั้นนี้เลยหรือ เธอเห็นแก่ตัวที่สุด เราไม่ต้องการหรือจนได้บทบ้างอะไรเนี่ย แต่เราเสียตายความรู้สึกที่เพื่อนๆมีให้กับแนน ทำไมหรือละครเรื่องนี้มีความหมายมีค่ากว่าความรู้สึกที่เพื่อนๆมีให้กับแนนอีกหรือ แอ้ที่สุดเลยเธอเห็นพวกเราเป็นอะไร แล้วไม่ต้องหวังว่าเราทวงบทนี้คืนนะ เราไม่อยากจะได้ออกบทเนี่ย เสิญเธอมีความสุขกับมันไปคนเดียวเถอะ

แนน ชั้นไม่สนเธออยู่แล้ว

มีน ใช้แนน พวกเรามีคังไม่มีค่าพอเป็นเพื่อนสินะ ต่อไปนี้พวกเราจะไม่ยุ่งอะไรกับเธออีก เรา จะคุยกันแคในฉากละครเท่านั้น

ทุกคนเดินออกไปเหลือแนนยืนอยู่คนเดียว จนไฟเฟด

(ม่านปิด)

ฉากที่บ้านแอ้

แอ้เดินเข้าบ้านหน้าตาไม่สู้ดี จนแม่สังเกตเห็น

- แม่ แอ้เป็นอะไรี่เปล่าลูก
- แอ้ เป็่่มนุษย์คะ ทำไมคะแม่ คนบางคนถึงไมยอมเข้าใจความรู้สึกคนอื่นบ้าง สนใจแต่ตัวเอง ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการโดยไม่สนว่าวิธีการมันจะไปทำร้ายใครบ้าง
- แม่ อืม ถ้าแอ้ยังเห็นว่าเค้าเป็นเพื่อนอยู่ มันก็เป็นหน้าที่ของแอ้ละ ที่จะทำให้เค้าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นให้ได้
- แอ้ แม่คะ แอ้ก็เคยคิดแบบแม่นี่ละคะ แต่ดูเหมือนเค้าจะไม่เคยคิดเลยว่าแอ้เป็นเพื่อน เค้าเห็นแอ้เป็นศัตรูมากกว่า
- แม่ แม้ว่าเค้าเป็นคนน่าสงสารนะลูก เพื่อนแอ้คนนี้ เค้าวางความสุขไว้ไม่ถูกที่ ถ้าเป็นอย่างนี้ คงพบความสุขยาก เพราะวางความสุขไว้เหนือตัวเองตลอดเวลา มันก็เลยต้องไขว่คว้าหาตลอดแม้ว่าแอ้ต้องช่วยเค้าให้รู้จักวางความสุขให้ถูกทีนะ
- แอ้ แต่แม่คะ
- แม่ แอ้ ลูกนะได้รับความรักจากคนรอบข้างมากมายแล้ว นับประสาอะไรกับเพื่อนคนเดียว แอ้ลองมองเค้าในแง่มุขดีๆบ้างสิ ที่เค้าทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เล่นบนทางเอกก็อาจจะเป็นเพราะ เค้าอยากที่จะให้ใครสักคนยอมรับในความสามารถ เห็นว่าเค้านั้นมีตัวตนในสายตาบ้าง ก็เท่านั้นเอง (อินโทรมา) บางทีถ้าเราลองในมุขของเค้าบ้างเราอาจเข้าใจได้มากขึ้นนะลูก

เพลงมองแต่ด้านดี

- แม่ มุขมองชีวิตนั้นมีมากมาย อย่าหมายจะมองด้านเดียว
- เปิดโลกให้เต็มสองตา อย่าหยุดหาความจริงเพียงหนึ่งเดียว
- โลกของเหตุผลเชื่อว่าเราถูกกว่าเขาในแบบที่เป็น

โลกของความคิดมีมากมาย มันหลากหลายเกินที่คะเน

มัวแบ่งเขา เราและเธอ คงไม่เจอคำตอบชัดเจน

ลองเปลี่ยนทิศ พิศสิ่งที่ เป็น แล้วจะเห็นในมุมแตกต่าง

แอ้ มุมมองชีวิตมีเลวและดี แม่ ใครจะชี้ในทางที่ควร

มุมมองความฝัน บางทีเรรวน แม่ เราอาจเห็นเป็นความแตกต่าง

โลกของความฝันใช่ฝันเรา ใหญ่กว่าเขา แม่ มันก็เท่ากัน

โลกแห่งความจริงเมื่อถึงวัน แม่ อาจต้องหันหาความแตกต่าง

ดนตรี

แม่ เพียงวางสุขไว้ให้มันใกล้ตัว แอ้ อยู่ให้ทั่ว ไม่ต้องไขว่คว้า

ความสุขนั้นเราควรได้มา แอ้ ไม่ต้องหาให้มันเหน็ดเหนื่อย

แอ้ สุขที่ได้เห็น เป็นและฟัง แม่ จากข้างหลังข้างหน้าข้างบน

ไม่ต้องไขว่คว้าหรือต้องเอื้อมหรือโจน แม่ ไม่ต้องโหน ให้รู้สึกเหนื่อย

รวม มัวแบ่งเขา เราและเธอ คงไม่เจอคำตอบชัดเจน

ลองเปลี่ยนทิศ พิศสิ่งที่ เป็น แล้วจะเห็นในมุมแตกต่าง

แอ้ ลองเปลี่ยนทิศและทวนคิดดู ชันจิ้งจู้.....จักความแตกต่าง

(ม่านเปิด)

วันแสดง เพื่อนๆทุกคนยื่นเป็นกลุ่มแนบเดินเข้ามาทักแต่ไม่มีใครสนใจแนบ

แนน ทำไมทุกคนต้องทำกับชั้นแบบนี้ด้วย ชั้นขอโทษก็ได้ เรื่องมันแล้วไปแล้ว เราซัอมละครกัน มาขนาดนี้แล้วจะปล่อยให้บรยากาศเสียทำไม ทุกคนชั้นไหวละนะกลับมาพูดคุยเหมือน ตอนที่คุณคิดว่าชั้นป่วยอะนะช่วงนั้นเป็นการซัอมละครที่ชั้นมีความสุขที่สุดเลย

พีช มันเลยจุดนั้นมาแล้วละแนน

แนน ด่าชั้นสิ ด่าได้เลย ถ้ามันจะทำให้ทุกคนหายโกรธ

เหงา (เดินเข้ามา)ทำไมวันนี้คนขาดเยอะจังนี่วันแสดงวันแรกนะเว้ย

ออม เค้าไม่อยากจะเล่นละคร กลัวมีบทพูดกับคนบางคน

นุช ตกลงจะเอายังไง จะยังเล่นอยู่รึเปล่า ถ้าเป็นแบบนี้คงต้องเลิกแล้วละ

แนน เลิกอะไร

นุช เลิกที่จะเอาส่วนรวม หรือคนๆเดียวไง

อ้อ ไม่ต้องเลือกหรือนุช ให้แนนเล่นเหมือนเดิมนี้ละ

มีน อ้อ หมายความว่าไง

อ้อ เราจะเล่นกับแนน เราอยากเล่นละครกับแนน แต่เป็นแนนคนเดิมที่ร่างกายป่วยแต่จิตใจ แข็งแรงคนนั้นนะ แนนคนนั้นเป็นเพื่อนที่น่ารัก ชั้นอยากให้เธอให้โอกาสแนนคนนั้นได้ออกมาใช้ชีวิตบ้าง

เพลงถ้าเธอเป็นฉัน ถ้าฉันเป็นเธอ

แนน ก่อนนั้นฉันใช้ความเกลียดชัง ผลักฉันให้เดินและก้าวไป

ความรักไม่มีความหมายมีค่าให้พอจะใส่ใจ แต่เมื่อก้าวเดินไกลต่อไป

จนฉันนั้นไปสู่จุดหมาย ผู้คนมากมายแต่ไม่มีใครร่วมยินดี

คนเราจะฝันทำไมกัน ในเมื่อเพื่อนร่วมฝันไม่เคยมี

พอเป็นแบบนี้ หัวใจตัวเองก็เดี๋ยวตาย

แนน อยากถามจริงๆเถอะให้ตาย โกรธไหมที่ฉันเคยทำร้าย

ด่าว่าเธอมากมาย มีไหมที่คิดจะด่าคืน

ลองพูดมาหน่อยซิจะฟัง แม่ต้องทนเจ็บซ้ำๆจะกล้ากลืน

แฉ่ เคยสับสนก็เหมือนคนอื่น บางคืนก็เสียน้ำตา

แนน หรือ นี่ฉันร้ายกาจขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย (ดนตรี)

แฉ่ ก่อนนั้นตัวเธอน่าเกลียดซัง เคียดแค้นอะไรกันนักหนา

โกรธโลกเหมือนว่าทุกคน พากันด่าแม่เธอ

ส่งเสียงโวยวายด่าตึงตัง บางครั้งฉันอยากเรียกชื่อควาย

ผู้คนมากมายอยากด่า เธอว่าซื่ออกกะรี

ความเกรงใจให้ใครไม่เคยมี อย่างกับบุพการีไม่สอนสั่ง

อยากตบสักครั้งแต่ว่าแม่สอนให้อภัย

(ดนตรีส่งไปท่อนแยก) แนนกับแฉ่ต่างเข้าใจกัน แนนขอบคุณที่ทำให้เข้าใจคำว่ามิตรภาพ

แนน แฉ่ฉันขอบคุณเธอมากนะที่ยอมให้โอกาสฉันอีกครั้ง

แฉ่ แนนเราว่าเธอก็คงได้บทเรียนบางอย่างไปแล้ว เราว่าวิธีการมองชีวิตของเธอมันผิด ถ้าเธอ
ไม่ลองเปลี่ยนวิธีวันหน้าอาจไม่มีใครให้โอกาสเป็นครั้งที่สองนะ

แนน ขอบคุณมากนะ

แนน แอ้ อยากให้เราลองเป็นฉันเปลี่ยนดูสักวันเธอคงเข้าใจ

เธออาจจะรู้เหตุผลว่าทำไมรู้สึกอย่างไรฉันถึงได้ทำ

ชีวิตนั้นมีค่าว่าเหตุผล ผลักดันให้คนทำสิ่งที่แตกต่าง

จึงใช้ความรักหรือซังเป็นเกราะกำบังปิดขังตัวเอง

จะใช้ความรักหรือซังเธอต้องระวัง เพราะมันอาจขังตัวเธอ(เอง)

ทุกคนทยอยเดินเข้ามายกวันบาบ บางคนถือข้าวกล่อง

น้อย กูไม่เข้าใจแฉ่เลย ไปยอมอีแนนนั่นทำไมตลอดเวลาวะ แบบนี้ยิ่งไปสร้างนิสัยแยๆให้กับมันนะเว้ย

มีน น้อย เราเข้าใจนายนะ แต่เรารู้ว่าแฉ่เค้าคิดอะไรอยู่ ตอนนี้เราเป็นเพื่อนแนน และช่วงนี้เป็นช่วงที่แนนเค้าต้องการเพื่อนมากที่สุด แม้เค้าจะยังไม่เข้าใจความหมายของมันก็ตาม แต่ถ้าพวกเราทิ้งแนนไปตอนนี้ แนนอาจไม่มีวันได้รับโอกาสในการทำความเข้าใจความหมายของคำนี้อีกเลย เพราะฉะนั้น ถ้าเราให้โอกาสแนนมันลองแก้ไขดูอีกสักครั้ง มันก็ไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่อะไรนักหนานี้หว่า

เหงา เออ กูเข้าใจเลย บางทีโอกาสมันก็สำคัญนะเวลาที่เรากำลังต้องการมัน ถ้าเราสามารถหุบยื่นให้ใครได้ก็ทำไปเถอะ เวลาบนโค้งปกติของเราทุกคนมันสั้น สั้นเกินกว่าเราจะเสียเวลาไปกับความเคียดแค้น ซิงซัง

แนน ขอบคุณนะทุกคน น้อยเราขอโทษนะที่เราว่าเธอ เราก็เป็นอย่างที่เขาพูดจริงๆนั่นแหละ

น้อย ใช่ แต่ว่าเมื่อก่อนนะ ตอนนี้เราว่าเธอเริ่มดีขึ้นละละ

แนน เราเสียเวลาที่ผ่านมาจัง เราชู้สึกว่ามันหมดไปกับ อะไรที่ไร้ประโยชน์จริงๆ

แฉ่ ไม่ห rokok แน่น ที่ผ่าน มาเธอก็แค่ใช้วิธีที่ผิดแค่นั้น แต่ตอนนี้ เธอสามารถใช้เวลาที่เหลือไป กับวิธีที่ถูกต้องได้แล้วนะ

มีน แล้วมึงได้กั๊กที่ตัวคราวนี้

น้อย สองตัววะ น้อยเหมือนเดิม

เหงา แบ่งของกูไปมัยยะ

น้อย ไม่ต้องห rokok กูกินสองตัวแค่นี้ก็พอแล้ว กูจะแตกแม่งทั้งเปลือกเลย

เหงา แล้วเล่นละครเสร็จแล้วมึงรีบกลับปะ ไปพิสูจน์ค่า R ตัวที่ 56 กับกูหน่อยได้ป่าว

มีน มึงนี่ความพยายามเป็นเยี่ยมเลยนะ

น้อย ได้สิ แต่ถ้าอึดั้นผ่านมากูกลับก่อนเลยนะ

ทุกคน อิมโพลไว้ส์แซวกันไปมา

ต้น (แต่งหญิงเต็มที)เฮ้ยซึ่งกันพอแล้ว ไปเตรียมตัวเล่นละครได้แล้วนี่รอบแรกนะเฮ้ยวกันจ้ง
ไม่ตื่นตื่นห รอก ต้องการกำลังใจรีเปล่า

ทุกคนออกมารวมมือกัน บูม วิดดดดด บูม DRDRADRADRA MA ด้ราม่าวิดดดดดด
บูม

(ม่านปิด)

ทดสอบสมมุติฐานชีวิตจะมีความสุขได้เราเองต้องวางความสุขให้ถูกที่

เปรียบเทียบความดีเลว t test

บทสรุปของความแตกต่าง เวลาที่เหลือใช้ไปกับอะไร ความรักหรือความเกลียด
โศกโศกที่เหลือ จะใช้ไปกับอะไร ทุกคนเลือกได้

(มานเปิด)

ฉากสุดท้าย

ทุกคนต่างตามหา ทุกคนต่างเสาะหา เพื่อที่จะได้มาให้สมใจดังที่หมายปอง

ไม่ว่าจะอย่างไร ต้องลำบากแค่ไหน ก็ยังจะก้าวไป ออกเดินทางตามที่เรียกร้อง

อาจสุขสมกับสิ่งที่คิดและตั้งใจ อาจโชคร้ายหมองหม่น อย่างมัวเมาและเศร้าหมอง

ที่สุดแล้วตัวเราจะมาช่วยประคอง ให้ฟื้นคืนกลับมาเย็นได้เอง

แอ้ : ชีวิตเปรียบเหมือนเดินบนทางที่ สวยงาม ไม่ต้องคร่ำม ถ้ามีเพื่อนร่วมตามฝัน

แนน: ชีวิตมันต้องทำให้เดินหน้าไปด้วยกัน ความรักนั้นจะพาฉันเปล่งประกาย

ทุกคนต่างเฝ้หา ทุกคนต่างเฝ้ฝัน เฝ้รอให้ถึงวันที่เราจะได้สมใจปอง

มีน: แม้ล้มไม่เป็นไร เราจะช่วยกันไป แบ่งปันส่งน้ำใจ ก้าวไปด้วยกันเพื่อนทั้งผอง

น้อย สุขใจแล้วในสิ่งที่เรานั้นได้มี

เหงา เธอคนนี้ซักวันฉันคงได้ครอบครอง

3คน แม้ชีวิตไม่ถ่างดังที่ใจเฝ้ปองจะขอสู้ไปไม่ท้อใจ

รวม เพียงนามเท่านั้นที่คนจดจำ เวลาที่ผ่านผันไปในชีวิต (วางสุขไว้ให้ไกลตัวอยู่ให้ไม่ต้อง
ไขว่คว้า)

อัตราส่วนของความสัมพันธ์รวมทั้งถูกและผิด (ความสุขนั้นควรได้มาไม่ต้องหา)

ทำให้ชีวิตมีค่าและมีความหมาย ที่เราทั้งหลายฝากโลกไว้แทนตัวตน

รวม นี่คือการรักที่พวกเราได้พบเจอเปลี่ยนคำว่าฉันและเธอเป็นเพื่อนพี่น้องมุมมองโลกพลันเปลี่ยนผัน ก้าวใหม่ของฉันจะมีความหมาย และไม่อ้างว้างเดียวดาย จับมือร่วมกันก้าวไป พวกเราจะก้าวเดินไป สุขใจที่ได้เดินเคียงข้างกันต่อเติมด้วยความเข้าใจ ชีวิตมันง่ายเพียงไร Normal Curve ฉันอยากบอก I love you

จบบริบูรณ์

ในกระบวนการพัฒนาบทนั้น ผู้วิจัยได้ใช้เวลาในการพัฒนาหลายครั้งจากบทร่างแรกที่มีเพียงคำพูดของตัวละคร โดยจะสรุปการเปลี่ยนแปลงในแต่ละครั้งให้ทราบดังตาราง

ตารางที่ 5 การแก้ไขตัวบทเพิ่มเติมในบทแต่ละร่าง

บท	การแก้ไขเพิ่มเติม
ร่างที่ 2	เพิ่มบทโมโนลอค ปรับลำดับการเล่าเรื่อง ปรับช่วงแก้ปวยเป็นการให้แนนแกลิ่งปวยแทน
ร่างที่ 3	เพิ่มเพลงมองด้านดี แก้ไขบทนักแสดงที่ถอนตัว โดยปรับให้นักแสดงคนอื่นพูดแทน ไม่มีการเพิ่มนักแสดง
ร่างที่ 4	แก้ไขเนื้อเพลง หลังจากการฝึกซ้อมพร้อมดนตรีแล้ว ไม่สามารถร้องให้ตรงกับจังหวะได้ เพิ่มเพลงสุดท้าย
ร่างที่ 5	แก้ไขเนื้อเพลงหลังจากซ้อมกับการเต้น คิวมัน ปิด เปิด คิวไฟ

4.1.2 กระบวนการสร้างเพลง

ในขั้นตอนการแต่งเนื้อร้องผู้วิจัยใช้หน้าที่ทั้ง 6 ประการของภาษา ในทฤษฎีละครกับการสื่อสารมาเป็นโครงหลักในการพัฒนาบทเพลง เนื่องจาก ในการแต่งเนื้อร้องภาษาไทยนั้นจะมีข้อจำกัดในการเลือกใช้คำที่มีความหมายในการสื่อสาร และเสียงวรรณยุกต์ของคำนั้นต้อง

สามารถเข้ากันได้ดีกับเสียงของตัวโน้ตสากล ดังนั้นแนวทางการหาคำศัพท์ที่นำมาใช้สำหรับแต่งเป็นคำร้องจึงต้องเลือกคำที่สามารถสื่อสารได้ทั้งความหมายและสามารถออกเสียงสอดคล้องกับตัวโน้ตสากล ในการแต่งคำร้องส่วนใหญ่จะทำหน้าที่แตกต่างกันไป โดยทั้งหมดจะมี 2 หน้าที่ ดังนี้คือ

1. การใช้เพลงเพื่อบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น

หน้าที่ในการบอกเล่าเรื่องราวจะเป็นตัวดำเนินเรื่อง บอกให้ผู้ชมทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเกิดขึ้นที่ไหน อย่างไร เกิดกับใคร และยังสามารถใช้เป็นการแนะนำตัวละครให้ทราบถึงบุคลิกลักษณะต่างๆที่ผู้วิจัยได้ใส่ไว้ในบทเพลง

2. เพลงใช้สื่อสารความคิดและความรู้สึกของตัวละคร

หน้าที่ที่สองนี้จะเป็นตัวกลางในการสื่อสารความคิด ความรู้สึกที่นักแสดงต้องการแสดงออกมา โดยเพลงที่สื่อสารความรู้สึกนั้นผู้วิจัยจะต้องทำความเข้าใจกับบทและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อที่จะสามารถบรรยายความรู้สึก ความต้องการของตัวละครออกมาเป็นเพลงได้ บ่อยครั้งที่เพลงที่สื่อสารความรู้สึกผู้วิจัยจะสามารถเขียนออกมาได้ทันทีหลังจากที่เขียนบทละคร เนื่องจากในขณะที่เขียนบทนั้นผู้วิจัยจะเห็นภาพ และมีความรู้สึกร่วมไปกับละคร ดังนั้นปัญหาเรื่องการเลือกใช้คำจึงหมดไป เนื่องจากเมื่อแต่งเพลงคำที่คิดออกมาจะสามารถลงกับเสียงโน้ตสากลได้อย่างพอดี

ต่อไปผู้วิจัยจะอธิบายกระบวนการหาความคิด เพื่อเป็นแรงจูงใจในการแต่งเพลงแต่ละเพลงโดยจะเริ่มจากเพลงแรกและเรียงลำดับไปตามเนื้อเรื่อง

เพลง สู่จุดหมาย

รวม ทุกคนต่างตามหา ทุกคนต่างเสาะหา เพื่อที่จะได้มาให้สมใจดังที่หมายปอง

ไม่ว่าจะอย่างไร ต้องลำบากแค่ไหน ก็ยังจะก้าวไป ออกเดินตามทางที่เรียกกร็อง

บ้างสุขสมกับสิ่งที่คิดและตั้งใจ บ้างไซคร้ายหมองหม่น มัวเมาและเศร้าหมอง

ที่สุดแล้วใครกันจะมาช่วยประคอง ให้ฟื้นคืนกลับมาเย็นได้เอง

แอ้ : ชีวิตเปรียบเหมือนเดินบนทางที่ สวยงาม อาจต้องคร่ำม ถ้าจะทำตามความฝัน

แนน: ชีวิตมันต้องทำให้เดินหน้าอยู่ทุกวัน ความมุ่งมั่นจะพาฉันเปล่งประกาย

รวม ทุกคนต่างไฝ่หา ทุกคนต่างไฝ่ฝัน ไฝ่รอให้ถึงวันที่เราจะไฝ่สมใจปอง

มีน: แม้ล้มไม่เป็นไร เราจะช่วยกันไป ผมคนมีน้ำใจช่วยเหลือ เจ็จจุ่นเพื่อนทั้งผอง

น้อย อยากจะขอให้เท่าเทียมกับคนอื่นสักวัน

เหงา เธอคนนั้นที่อยากไขว่คว้าหามาจับจอง

น้อยเหงา แต่ชีวิตไม่ง่ายดังที่ใจไฝ่ปองจะขอสู้ไปไม่ท้อใจ

รวม เส้นโค้งแทนชีวิตลิขิตไว้ให้ต้องเดิน ไม่ต้องเงินถ้าจะทำตามความฝัน

ชีวิตต้องไขว่คว้าเพื่อมุ่งหน้าให้ถึงวัน ความไฝ่ฝันที่ตั้งไว้ เราจะหมายมุ่งเข้าชน

การแต่งเนื้อเพลง

ในเพลงนี้ เนื้อหาของเพลงที่ผู้วิจัยต้องการคือการบอกเล่าเรื่องราว และบอกบุคลิกลักษณะตัวละคร โดยจะแยกเป็นสองส่วนคือตัวละครที่มีบทบาทสำคัญที่จะเป็นตัวดำเนินเรื่องในช่วงต่อไป จะให้มีท่อนร้องเดี่ยวเพื่อบอกเล่าปมของตัวละครที่แฝงอยู่ในคำร้องเช่น “อยากจะทำให้เท่าเทียมคนอื่นสักวัน เธอคนนั้นที่อยากไขว่คว้ามาจับจอง” โดยนำเอาหน้าที่ของความสวยงามของภาษามาใช้ในการสร้างสัมผัสให้สอดคล้องทั้งเสียงและเรื่องราว ความรู้สึกของตัวละครออกมาให้ผู้ชมสนใจ เพื่อที่จะได้แฝงความน่าติดตามไปในตัวบทอีกทอดหนึ่ง ส่วนตัวละครประกอบ ผู้วิจัยจะให้ร้องในท่อนรวม เพื่อแสดงให้เห็นว่าต้องเจอกับเหตุการณ์ต่างๆ เหมือนกัน อยู่ภายใต้แรงขับเดียวกัน จุดมุ่งหมายสู่ความสำเร็จเหมือนกัน

การแต่งทำนอง

เนื่องจากเพลงนี้จะต่อจากเพลง Overture ซึ่งเป็นเสมือนการเกริ่นนำให้ผู้ชมเข้าใจบริบทคร่าวๆของเรื่องราว ซึ่งดนตรีในช่วง Overture นั้นจะเป็นลักษณะวนท่อนประมาณแปดห้องดนตรี และเพลงมีความเร็วไม่มาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการเพิ่มความน่าสนใจให้กับช่วงต้นของละคร จึงใช้เพลงที่มีอารมณ์สดใสประกอบกับจังหวะร็อคเพื่อเพิ่มความสนุกสนาน เพื่อสื่อถึงความสดใสสนุกสนานผู้วิจัยจึงเลือกที่จะใช้คีย์เพลงในทางของเมเจอร์แต่ช่วงแรกของเพลงใช้คีย์ในทางไมเนอร์เพื่อให้เกิดความรู้สึกกดดันแก่งแย่ง แต่เมื่อถึงช่วงเปิดตัวตัวละครแต่ละตัวก็ใช้เมโลดีในทางเมเจอร์เพื่อให้เกิดความน่าสนใจ โดดเด่นและให้ความรู้สึกแตกต่างจากท่อนแรก จังหวะของเพลงนี้จะเป็นจังหวะที่เท่ากันตลอดทั้งเพลงเนื่องจากการบอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นไม่มีเหตุการณ์ใดเปลี่ยนแปลง การออกแบบเครื่องดนตรีเป็นกลองและเปียโน เพื่อถ่ายทอดการประพันธ์เพลง และสามารถสื่อสารให้เข้าใจถึงวัยของตัวละครได้ดี

การหาแหล่งอ้างอิง

เนื่องจากเนื้อหาของเพลงบางช่วงพูดถึงการแก่งแย่ง ช่วงชิง ผู้วิจัยจึงใช้ความรู้สึกนี้มาเป็นการหาแหล่งอ้างอิง ผู้วิจัยจึงนึกถึงเพลงสะพานเชื่อมดาวที่เป็นเพลงธีมของการประกวดร้องเพลงรายการ KPN เมื่อได้เพลงต้นแบบมาแล้ว ผู้วิจัยจึงใช้โน้ตเพลงดังกล่าวมาเป็นตัวเริ่มของการสร้างเพลงสู่จุดหมาย โดยเริ่มผันโน้ตจากช่วงอินโทรของเพลงสะพานเชื่อมดาว แต่เปลี่ยนจังหวะและการจัดเรียงท่วงทำนองในการร้อง เพื่อสร้างความแตกต่างให้กับเพลง

การเรียบเรียง

หน้าที่ของเพลงในการเล่าเรื่องราว และแสดงความคิดความรู้สึก ทำให้ผู้วิจัยต้องแบ่งท่อนการร้องให้เหมาะสมกับการบอกเล่า ซึ่งในช่วงแรกของเพลง ผู้วิจัยได้ออกแบบให้เป็นการเล่าเรื่องของตัวละครทั้งหมด ดังนั้นจึงเป็นท่อนรวม และหลังจากนั้นจึงใช้เป็นท่อนเพื่อบอกเล่าลักษณะตัวละคร ความคิดเห็น ปมที่ตัวละครมี โดยในท่อนนี้จะให้ตัวละครหลักออกมาร้อง หลังจากนั้นกลับมาเป็นเรื่องราวของทุกคน และแนะนำตัวละครชุดต่อไป ที่ต้องมีท่อนร้องรวมขึ้น เนื่องจากต้องการให้เห็นความขัดแย้งของตัวละครเข้ากับแนวมินิซีรีส์และวิธีการมองชีวิตที่แตกต่างกัน ซึ่ง

จะออกมาคนละแบบกับตัวละคร มีน น้อย เหงา ที่จะออกมาบอกความเป็นตัวละครและปมของ
น้อยกับเหงา หลังจากนั้นก็จะเข้าท่อนจบ เพื่อเป็นการสรุปความคิดของตัวละครที่มีจุดมุ่งหมาย
และพร้อมจะก้าวไปไขว่คว้า

กระบวนการพัฒนาและปรับปรุง

สำหรับเพลงสู่จุดหมาย ผู้วิจัยแทบไม่ต้องเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงเพลงในช่วงใดเลย
เนื่องจากทำนองที่ใช้วนไปมาเรื่อยๆ และจังหวะการร้องก็ไม่ยากมาก จึงไม่มีปัญหาในการซ้อม
การทำเพลงและเสียงประกอบ

ขั้นตอนการทำเพลงในช่วงแรกจะเป็นการซ้อมทำนองเพลง เพื่อให้ผู้ทำดนตรีสามารถ
ออกแบบจังหวะ และเครื่องดนตรีได้ แต่ปัญหาก็เกิดขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยขาดการสื่อสารในระหว่าง
ระยะเวลาการพัฒนาบทเพลง ทำให้เกิดความเข้าใจผิดเวลาที่นำดนตรีมาใช้กับการร้องจริง ปัญหา
ที่เกิดขึ้นอันดับแรกคือความเร็วของเพลงที่เร็วเกินไป เมื่อนำมาร้องแล้วนักแสดงไม่สามารถร้องให้
คำร้องชัดเจนเหมือนตอนที่ซ้อมแบบปากเปล่าได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องไปทำความเข้าใจกับผู้ทำ
ดนตรีว่าต้องการให้จังหวะช้าลง และขอให้ดนตรีส่งในการเข้าท่อนแต่ละท่อนชัดเจน

เพลงความฝัน

แนบ: ชื่อฉันจะต้องถูกจดจำ แหะชั้นต้องการเป็นตำนาน

ชื่อชั้นจะถูกบอกเล่ากล่าวขานตลอดไป

ต้องใช้ทุกทางเพื่อก้าวไป ทุ่มทุกแรงใจสู่จุดหมาย

เหยียบย่ำหัวใจใครได้ ฉันยอมไม่เคยกลัว

ยอมเดินตามฝันเพียงลำพังโดดเดี่ยวอ้างว้างไม่เคยกลัว

ทางมีดสลับหัวใจหยัดเยียนไม่เคยท้อ

แฉ่: หากฉันจะต้องถูกจดจำ อยากขอเพียงคำแค่จำไว้

เป็นที่รักของใครคนหนึ่งเรื่อยไปนานเท่านาน

อยากขอเพียงคนไม่กี่คนที่รักและจำตลอดกาล

ช่วยกันเติมฝันให้เต็มสมดังที่ตั้งใจ

มีใครร่วมฝันไปด้วยกัน ช่วยฝ่าฟันขวากหนามที่เรียงราย

ทางมีดสลายเพราะเราหัวใจกันฝ่าไป

รวม จับมือเดินร่วมฝันคงไม่ไกล ร่วมตามหาจุดหมายให้ได้มา เพื่อสักวันชะตาของเรา จะก้าว
เข้าไปหา

เพียงนามเท่านั้นที่คนจดจำ เวลาที่ผ่านฝันไปในชีวิต อัตราส่วนของความสัมพันธ์รวมที่
มันทั้งถูกและผิด ทำให้ชีวิตมีค่าและมีความหมาย ที่เราทั้งหลายฝากโลกไว้แทนตัวตน

การแต่งเนื้อเพลง

ผู้วิจัยได้นำคอนเซ็ปต์ของคำว่านามอันดับ มาเป็นแรงจูงใจในการแต่งเพลง ซึ่งเพลงนี้
จะต้องบอกถึงวิธีที่ตัวละครสองตัวใช้ในการตัดสินใจ หรือเลือกวิธีที่จะใช้ทำตามความฝัน
เนื่องจากคนเรามีนิยามของความสำเร็จที่ต่างกัน ดังนั้นชื่อจึงเป็นตัวแทนของสิ่งที่น่าจดจำเมื่อ
เราถึงเวลาจากโลกนี้ไป

ผู้วิจัยได้แต่งเนื้อเพลงท่อนแรกเพื่อเป็นการบอกถึงความฝัน ความต้องการ ของตัวละคร
แนน ที่ต้องการเป็นที่จดจำของคนทุกคนในฐานะนักแสดงที่มีชื่อเสียง และเนื้อเพลงยังได้บอกถึง
วิธีการที่แนนใช้ไปสู่จุดหมายว่าสามารถทำได้ทุกอย่าง แม้ว่าจะต้องทำลายหรือทำร้ายหัวใจและ
ความรู้สึกของใครก็ตาม

ท่อนต่อมาผู้วิจัยได้พูดถึงความฝันของตัวละครแธ่ ที่มีความต้องการที่จะเป็นที่จดจำ
เช่นเดียวกัน แต่แธ่ต้องการเป็นที่จดจำของคนที่ไม่ใกล้ชิดและรักใคร่เท่านั้น และเนื้อเพลงก็ได้บอกถึง

วิธีการที่แก้ไข้ใช้ในการที่จะใช้เพื่อไปสู่จุดหมายนั้นคือ การร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมกันฝ่าฟันอุปสรรคที่เกิดขึ้น

และท่อนสุดท้ายเป็นการนำเนื้อหาวิชาสถิติเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในเนื้อร้องคือ พูดถึงนามอันดับ ช่วง และอัตราส่วน โดยแต่งเนื้อเพลงออกมาในรูปของคุณค่าความน่าจดจำของแต่ละคน จะเกิดขึ้นได้ก็ขึ้นอยู่กับ อัตราส่วนการกระทำในช่วงชีวิต ที่คนเรามีโอกาสทำสิ่งที่ถูกและผิดได้เสมอ

การแต่งทำนองเพลง

เนื่องจากเพลงนี้เป็นการพูดบรรยายความหวังและความฝันของตัวละคร ผู้วิจัยจึงได้กำหนดให้เพลงออกมาในลักษณะที่ชวนฝัน เมโลดีสวยงามพลิ้วไหว บ่งบอกถึงอารมณ์ที่นึกแสดง กำลังคิดถึงอนาคตข้างหน้า และผู้วิจัยได้เลือกคีย์ Bb minor เพื่อให้โทนของเพลงออกมามีความหนักแน่นเนื่องจากเป็นเรื่องของความฝันก็จริง แต่ความฝันของทั้งคู่ไม่ได้มาโดยง่ายต้องอาศัยความพยายามในการฝ่าฟัน ฉะนั้นดนตรีในโทนเสียงไมเนอร์จะให้ความรู้สึกที่โดดเดี่ยว อ้างว้าง เหงา แต่เมื่อถึงช่วงร้องรวมผู้วิจัยได้ให้ดนตรีส่งเพื่อให้เห็นว่าหากทุกคนสามัคคีกัน ความฝันที่คิดก็จะสามารถสำเร็จได้ด้วยพลังของทุกคน

การเลือกเครื่องดนตรี ผู้วิจัยต้องการให้มีเสียงกลองแท็ก เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกถึงการก้าวไปสู่ความฝันของตัวละคร และใช้เปียโนเป็นเสียงหลักเพื่อให้เพลงออกมามีความนุ่มนวลชวนให้เกิดความฝันคล้อยตาม และในช่วงดนตรีส่งเข้าท่อนร้องรวม ก็ใส่เสียงของกลองทิมปนี เพื่อให้เน้นถึงพลังของความยิ่งใหญ่ ส่วนจังหวะของเพลงจะเท่ากันเกือบทั้งเพลงยกเว้นช่วงท่อนส่งเข้าร้องรวม จะมีเสียงเปียโนรัวเพื่อเน้นถึงเนื้อร้องที่ให้ผู้ชมเกิดการตื่นตัวในการรับรู้มากขึ้นเป็นพิเศษ

การหาแหล่งอ้างอิง

สำหรับเพลงความฝันผู้วิจัยได้แรงบันดาลใจมาจากเพลง Look Down ในเรื่อง Les Miserable ที่เป็นเพลงที่บ่งบอกถึงความหมองหม่นในชีวิตของบรรดานักโทษ ดังนั้นเพลงนี้จึงเป็นต้นแบบที่ดีในการสร้างแรงจูงใจ เนื่องจากคนเราจะเห็นคุณค่าของความฝันและความหวังก็ต่อเมื่อ

ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก หลังจากที่ได้ใคร่ครวญว่า ผู้วิจัยได้นำเอาจังหวะมาเป็นแกนหลัก ในการดำเนินการแต่งเนื้อเพลงต่อ

การเรียบเรียง

เพลงความฝันเป็นบทเพลงที่ทำหน้าที่บอกเล่าความรู้สึกของตัวละคร ดังนั้นการร้องจึง ต้องชัดเจน จังหวะไม่เร็วไป เพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าใจจุดมุ่งหมายของแต่ละคนได้ เนื้อร้องที่มี ใจความสำคัญจะต้องถูกเน้นที่จังหวะหนักในแต่ละประโยค

กระบวนการพัฒนาและปรับปรุง

เพลงนี้เป็นเพลงที่ผู้วิจัยได้แต่งทำนองเพลงช่วงร้องรวมก่อนดังนั้นเวลาผู้วิจัยแต่งท่อนที่ หนึ่งและสองจึงต้อง เลือกทำนองจบที่สามารถลงคอร์ดส่งไปสู่ท่อนรวมได้ ก็เป็นอีกความท้าทาย เนื่องจากเพลงทุกเพลงที่แต่ง จะเริ่มจากช่วงต้นเพลง และแต่งต่อไปจนจบ แต่สำหรับเพลงนี้ การที่ ผู้วิจัยแต่งช่วงกลางก่อนและได้วางเอาไว้ว่าจะต้องสร้างทำนองเพื่อส่งเข้าท่อนนี้ ดังนั้นจะมีโน้ต บังคับให้ใช้โน้ตไม่ว่าตัวในการแต่งคำร้อง ซึ่งในช่วงแรกผู้วิจัยไม่สามารถหาทำนองที่เหมาะสมได้ และเมื่อนำมาซ้อมกับนักแสดงก็ยังไม่เข้ากับท่อนร้องรวม ปรากฏว่าเมื่อซ้อมไปสักพัก ผู้วิจัย สามารถหาทำนองที่เข้ากันกับท่อนส่งได้ จากการร้องทวนไปมาหลายรอบ จนในที่สุดสามารถ เลือกตัวโน้ตที่เหมาะสมได้สำเร็จ ปัญหาต่อมาคือจังหวะที่ไม่เท่ากันในช่วงท้ายเพลง ทำให้ต้องมา ซ้อมนักแสดงใหม่ให้ชินกับจังหวะที่เปลี่ยนไป

การทำเพลงและเสียงประกอบ

ในการทำเพลง ผู้วิจัยได้อัดเสียงร้องโค้ดเนื้อเพลงให้กับผู้ทำเพลง แต่ต่อมามีการเพิ่มท่อน ทำให้ต้องมีการแก้ไขดนตรีเพื่อให้เข้ากับเนื้อร้องที่เพิ่มขึ้นมา เพลงนี้ก็เกิดปัญหาด้านการสื่อสาร ความเข้าใจทำนองจังหวะ เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้ทำการสอนผู้ทำเพลงให้สามารถจดจำทำนองเพลง นี้ได้ ดังนั้นผู้ทำเพลงจึงแต่งทำนองท่อนที่ไม่คุ้นชินขึ้นมา ทำให้ต้องเกิดการแก้ไขขึ้น โดยการแก้ไข เริ่มจากการตกลงท่อน สอนให้ผู้ทำเพลงร้องและจำทำนองให้ได้ และหาคอร์ดที่ใช้ในแต่ละท่อน ตกกลงท่อนย้อนและจังหวะจบ

เพลงก้าวออกมาหาความโดดเด่นBm-Dmaj

พี่เคนเนท ก้าวพ้นจากค่ากลาง สู่ความโดดเด่น แสดงสิ่งที่เป็นให้คนอื่นเค้าได้รู้

ก้าวพ้นจากค่ากลาง มาทุกคนมาดูแสดงให้เขาได้รู้ สิ่งที่เคยอยู่เพียงภายใน

ทุกคน เดินก้าวไป

พี่เคนเนท มาทางนี้มาทางนี้

ทุกคน เจานั้นมีดี

พี่เคนเนทดีแล้วจะเก็บไว้ทำไม

ทุกคน เราต้องภูมิใจ

พี่เคนเนท ประกาศให้รู้ว่าเจานั้นเป็นใคร

ทุกคน เราทำได้ๆ

พี่เคนเนท ท่องเอาไว้ๆ

ทุกคน พ้นค่ากลาง

พี่เคนเนท ใช้อย่าเพียง แค่พูด ให้ไวต้องลองทำ ทำแค่ทำแค่ทำนะลองทำ ไม่ต้องเสียเวลา

ดนตรี พี่เคนเนท เอ้าเริ่มจ้ะอย่างแรกการเดิน

นุช สายน้ำไหลไปไม่ไหลกลับโอกาสมาอย่าได้ลังเล ใครที่เดินไม่ได้ก็จับเห่ อย่ามัวแต่Say เรา
มาเต้นกัน

ต้น ลีลามมนั้นกินขาด ปราศจากคำว่ากลัวเกรง นี่พูดตรงๆไม่ได้อวดเก่ง มาร่วมบรรเลงเพลง
เต้นรำกัน

ทุกคน มาเต้นรำ สายเอวจับมือ ตะขาพลัน มาเถอะมาร่วมกันหมุนตัว

มาเต็นรำ สายแควจับมือ เตชะพลัน มาเถอะมาร่วมกันหมุนตัว

พีเคนเนท ลำดับต่อไปเป็นการแสดงนะคะ

น้อย เบสิกเบื้องต้นของการเล่นละคร

เหงา ไม่ต้องมาสอนอยู่ที่ความเชื่อ

แฉ่ เล่นยังไงให้คนดูเค้าไม่เบื่อ

แนน โถไม่น่าเชื่อ แค่เล่นใหญ่ๆไว้ ความหมายอะไรไม่ต้องใส่ใจ

ทำใหญ่ไว้คนก็หาว่าเก่ง

ดูตัวอย่างแบบขั้นนี้(แนนแสดงใหญ่ๆเยอะๆ)

พีช เล่นใหญ่ๆเดียวใครเค้าก็หาว่าบ้า

เอาแค่พอประมาณดีกว่าอย่าไปเชื่อ

แนน พวกไม่มีรสนิยม เดียวนี้ใครๆเค้าก็เล่นแบบนี้ทั้งนั้นแหละ เพื่อพวกไร้ประสบการณ์

(ดนตรี)

พีเคนเนท อย่างสุดท้ายขาดไม่ได้คือเสียงร้อง ชับกล่อมทำนองให้มันเป็นเพลง

ใครที่ร้องเพลงได้เก่ง ปล่อยเสียงมาอย่าได้กลัวเกรง ใครที่ออกเสียงไม่เป็นเพลง เจียบไปเองไม่ต้องเกรงใจ

เชิญร้องได้

ดนตรี แต่ละคนอิมโพรไวส์

พีเคนเนท อย่าเพิ่งท้อ อย่าเพิ่งท้อแม้โอกาสที่มีจะไม่ยั่งยืนรอ

ใครก็ตามที่ไม่ได้ไปต่อ อย่ามัวรอริบฝักฝนในเร็ววัน

ความโดดเด่น ไซ้จะมาหาที่บ้านทุกๆวัน ไม่ลงมือคงเป็นฝันกลางวัน

ออกจากฝันริบหาทางก้าวเดิน

ทุกคน ก้าวพ้นจากค่ากลาง สู่ความโดดเด่น แสดงสิ่งที่เป็นให้คนอื่นเค้าได้รู้

ก้าวพ้นจากค่ากลาง มาทุกคนมาดูแสดงให้เขาได้รู้ สิ่งที่เคยอยู่เพียงภายใน

ดนตรี

พีเคเนท เก่งมากจ๊ะ ทุกๆคน

ทุกคน จะต้องเด่น

การแต่งเนื้อร้อง

เพลงนี้เป็นเพลงที่ผู้วิจัยใช้เวลาในการแต่งเนื้อเพลงนานที่สุด เนื่องจากเป็นจังหวะลาตินที่เร็วจึงต้องการคำร้องที่สามารถฟังเข้าใจในระยะเวลาการร้องที่สั้น ในช่วงแรก เพลงจะพูดถึงการที่แต่ละคนเหมือนกัน หาความโดดเด่นเฉพาะตัวไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องแสดงความสามารถเพื่อฉายแววความโดดเด่นของแต่ละคน มีการร้องโต้ตอบกันของตัวละครกลุ่มที่เป็นรุ่นน้องกับรุ่นพี่ โดยความสามารถที่จะให้ตัวละครแสดงออกมานั้นจะมีทั้งหมดสามแบบคือเริ่มจากการเต้น การแสดง และการร้องเพลงช่วงสุดท้ายจะเป็นบทสรุปว่าความสามารถ ความโดดเด่นนั้นไซ้จะเกิดขึ้นได้เอง ทักษะต่างๆต้องเกิดจากการฝึกฝนทั้งสิ้น หากยังไม่สำเร็จในวันนี้ก็อย่าเพิ่งท้อ ฝักฝนต่อไปสักวันคงต้องถึงความฝันที่ตั้งใจ

การแต่งทำนองเพลง

เพลงสู่ความโดดเด่น ผู้วิจัยต้องการให้เป็นเพลงที่สนุกสนานจึงเลือกใช้เพลงจังหวะลาติน ซึ่งส่วนใหญ่จะมีสเกลของเพลงอยู่ในรูปของไมเนอร์ และความน่าสนใจของเพลงจะมาจากทำนองที่ตัวละครต้องออกมาแสดงความสามารถจริง ซึ่งตรงนี้เองที่ใช้ความสดในแบบของละครประยุกต์มา

ใช้ให้เป็นประโยชน์คือในแต่ละรอบนักแสดงสามารถเปลี่ยนแปลงการเล่นได้ตามความรู้สึก
 ขณะนั้น แต่ก็ต้องอยู่ในกรอบ หรือเค้าโครงที่ได้ทำการซ้อมมาบางส่วน ดังนั้นการแสดงในช่วงต้น
 หลังจากร้องท่อนแรกจบ ผู้วิจัยจึงเว้นทำนองไว้สำหรับให้ตัวละครทำการแสดงฉากออกดิขึ้นการเดิน
 โดยจะเริ่มจากทุกคนออกมาเดิน แต่คนที่โดดเด่น และผิดพลาดน้อยที่สุดเท่านั้นที่จะสามารถแสดง
 ความโดดเด่นออกมาได้ ต่อมาเป็นการคัดเลือกด้วยการแสดง ช่วงนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบให้ดนตรีเข้า
 กับบทบาทที่นักแสดงแต่ละคนที่ได้ทำการซ้อมมาก่อนหน้านี้ และท้ายที่สุดคือการคัดด้วยเสียงร้อง
 ในช่วงนี้ผู้วิจัยได้ให้ดนตรีเบาลงและเล่นเป็นคอรัววนเพื่อให้นักแสดงได้ทำการอิมโพรไวส์ท่อนร้อง
 ของแต่ละคนออกมา จนมาถึงช่วงท่ายที่จะเป็นดนตรีเหมือนกับช่วงแรก เพื่อให้กลับสู่เรื่องราวหลัก
 คือการคัดตัว

โทนของเพลงนี้ค่อนข้างจะฉูดฉาด ร้อนแรง เพื่อให้เห็นถึงการแข่งขัน ดนตรีจึงเป็นจังหวะ
 ลาติน มีการเลือกกลองมาเป็นตัวนำในการสร้างความสนุกสนาน และเครื่องดนตรีหลักคือเปียโน แต่
 มีเสียงของทรัมเป็ทเป็นตัวชูโรงบ้างบางช่วง โดยคีย์เพลงที่จะเป็นคีย์ Bb minor แต่เมื่อถึงช่วงที่
 แสดงความสามารถในด้านต่างๆจะเปลี่ยนคีย์เป็น D major เนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้โทนของ
 เพลงเปลี่ยนไปเป็นความเจิดจาย เปล่งประกาย ของตัวละครแต่ละคน

การหาแหล่งอ้างอิง

ผู้วิจัยได้ตัดสินใจที่จะใช้เพลงจังหวะลาตินมาเป็นจังหวะหลักของเพลง แต่เนื่องจากเพลง
 ในจังหวะลาตินนั้นมีหลากหลายมากผู้วิจัยจึงได้ทำการค้นหาจังหวะลาตินแบบต่างๆมาฟัง และได้
 สะดุดกับกับจังหวะซัลซ่า และเพลงที่ผู้วิจัยใช้เป็นต้นแบบคือเพลง Suavemente ที่มีจังหวะการ
 ร้องพอดี ไม่เร็วจนเกินไปและสามารถนำมาแปลงให้เป็นเนื้อภาษาไทยได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงลองแปลง
 เนื้อร้องให้เป็นเนื้อหาที่เข้ากันกับละคร

การเรียบเรียง

เนื้อเพลงที่ผู้วิจัยแต่งมานั้น ช่วงแรกสามารถร้องตามได้ แต่พอเป็นท่อนวนเนื้อเพลงจะ
 ยากต่อการเข้าท่อนร้อง อีกทั้งเมโลดี้ที่นักแสดงไม่คุ้นชินทำให้ร้องออกมาในลักษณะของโมโนโทน

คือร้องคำร้องทุกคำเป็นโน้ตตัวเดียว บางท่อนผู้วิจัยยังต้องเกลาเพิ่มเติมทั้งกรู๊ปการร้องและจำนวนคำที่ยังไม่พอดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องเปลี่ยนช่วงร้องท่อนกลางๆให้เป็นการพูดประกอบจังหวะ เพื่อลดความยากให้กับนักแสดง แล้วค่อยกลับมาร้องอีกครั้งในช่วงท้าย การเรียบเรียงของเพลงนี้จะยากในช่วงของการปรับดนตรีให้เข้ากับการแสดง แต่พอได้ใส่การแสดงในแต่ละช่วงไปทำให้นักแสดงสามารถจดจำท่อน และจังหวะของเพลงได้ดีขึ้น ในช่วงแรกจำนวนคำร้องที่เยอะมีผลต่อการออกเสียงของนักแสดง ผู้วิจัยจึงพยายามลดทอนคำให้น้อยลงแต่ยังคงความหมายเดิมไว้

กระบวนการพัฒนาและปรับปรุง

ในส่วนของการทำเพลงเนื่องจากเพลงเป็นจังหวะละตินดังนั้นแนวการเล่นเปียโนจึงต้องใช้ความถนัดที่เฉพาะทางซึ่งในข้อนี้ผู้วิจัยไม่สามารถหาผู้ทำดนตรีที่มีความถนัดด้านการเล่นทางละตินได้ จึงต้องเปลี่ยนแนวมานิดหน่อยแต่ยังมีความใกล้เคียงกับเพลงต้นแบบ และความถนัดของผู้ทำเพลง และผู้วิจัยได้เพิ่มท่อนเพลงในส่วนของอิมโพรไวส์ด้านการแสดงและร้องเพลงเพิ่มไปอีก

การทำเพลงและเสียงประกอบ

ในช่วงแรก ผู้ทำดนตรีใช้เพลงต้นแบบเป็นหลักในการทำดนตรี แต่เมื่อทำออกมาแล้วคุณภาพของดนตรีไม่ถึง คือความจัดจ้านของเพลงละตินนั้นเน้นที่ความสดของเครื่องดนตรีแต่ละเครื่อง แต่เพลงที่ใช้ประกอบการแสดงเป็นการใช้ดนตรีที่จัดเตรียมไว้ก่อนจึงไม่สามารถชดเชยเรื่องความสดใหม่ของดนตรีได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เปลี่ยนช่วงที่เป็นละตินให้ลดความจัดจ้านลงโดยการเลือกใช้เครื่องดนตรีน้อยชิ้นลง เหลือกลองแขก ทรัมเป็ต และเปียโน เบส และการทำดนตรีช่วงแรกจะทำการตัดเชื่อมท่อนต่างๆแยกจากกัน แต่เมื่อนำมาเปิดต่อกันแล้ว เพลงไม่มีความต่อเนื่อง ดังนั้นจึงเปลี่ยนแผนเป็นการหาคอรัสเพลงที่ลงในเนื้อเพลงทั้งหมด และให้ผู้ทำดนตรีอิมโพรไวส์ช่วงการแสดงและร้องเพลงโดยผู้วิจัยเป็นคนเล่นแทนนักแสดงตามคาแรคเตอร์ของแต่ละคนส่วนท่อนร้องผู้วิจัยได้เว้นห้องดนตรีไว้สำหรับนักแสดงได้ร้องกันคนละสามห้องดนตรี จากนั้นดนตรีจะกลับมาซ้ำกับเมโลดีในช่วงแรกเพื่อเข้าสู่ท่อนจบ

เพลงสม่ำเสมอ คงเดิม Bb maj

บอล ทำซ้ำๆฉันทำสม่ำเสมอ ทำเพื่อเธอทำให้แต่เธอเท่านั้น

บ้านเธออยู่ไกล ลำบากแค่ไหน ไม่เคยหวั่น แคได้ไปส่งแค่นั้นก็พอใจ

แอ๊ กระเป๋าเล็กๆที่เธอช่วยถือให้ฉัน สายตาที่ให้กันมันฟ้องว่ามีความหมาย

รู้สึกดีนะ แต่รู้ว่ามันคงไม่ง่าย ที่เพื่อนจะเปลี่ยนความหมายไปจากเดิม

น้อย ช่วยซ้ำๆก็ยังคงช่วยเสมอ กินข้าวกับเพื่อนเกลอ ก็ยังเจอทั้งน้อยชิ้น ความรู้สึกแย้ไม่แนชั๊ก
วันฉันคงชิน แต่คงยังอยากจะขอแค่เท่าเทียม

เหงา เมื่อเธอมองหันมาสบตา ฉันเองก็ผวา ไม่รู้ค่าRของเธอเป็นเช่นไร แปลกจริงใจฉันไม่เข้าใจ
อยากลองดูเรื่อยไป ก็คงมีสักวันที่ค่านั้นบวกสมใจทั้งสองเรา

แนน อารมณ์โมโหขึ้นเฉียบพลัน เมื่อความรู้สึกฉันมันไม่พอใจอะไรที่เข้ามา อยากตอบเพียงแค่นี้
สบตา มาเลยอยากจะทำ ยิ่งพวกที่อ่อนแอ อยากจะยอมแพ้อะไรที่ง่ายเกิน อยากเดินไป
เอาเล็บจิกหัว จิ้มตาให้ขุ่นมัว หรือไม่ก็ทำให้แสบรั้วถึงใจ แต่ความจริงนั้นทำไม่ได้ ไม่งั้นติด
คุกตาย ก็คงได้ระบายออกมาเป็นเสียงที่โวยวายให้คนฟัง

ดนตรี ส่งพีเคนเนทเรียนจบ

ทุกคน เมื่อเราได้เดินมาเจอกัน จนเป็นความผูกพัน ที่พวกเรานั้นไม่คิดจะได้เจอ เปลี่ยนเธอกับ
ฉันเป็นเพื่อนเกลอสองปีที่พบเจอ ไม่อยากเชื่อนะเธอ ว่าปีสี่แล้วมันแสนไวที่ใกล้กัน

ทำซ้ำๆทำทุกวันละนิด ทำไม่คิดจนติดกลายเป็นนิสัย เลยมาสองปีไม่คิดว่ามันจะแสนไว
สู่ปีสุดท้ายอย่างภาคภูมิใจ

บอล ทำซ้ำๆทำทุกวันละนิด เพื่อพิชิตใจเธอที่มีให้ฉัน

แอ๊ ใจนะใจ สุดท้ายเราคงเหมือนกัน คำตอบของฉันคือใช่เธอ

บอล แอ้ ใจทั้งใจที่สองเรามอบไว้ให้กัน เสมอคงเดิมทุกครั้งตลอดไป

การแต่งเนื้อร้อง

เพลงนี้เป็นประเภทเพลง Montage คือเพลงที่แสดงความต่อเนื่องกันของเหตุการณ์และแสดงพัฒนาการของตัวละคร โดยผู้วิจัยได้นำเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงต้นมาเป็นเนื้อหาในการแต่งเพลง เพื่อให้รู้ว่าตัวละครทำกิจวัตรนี้ซ้ำไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะปูเข้าการอธิบายค่าทางสถิติที่ต้องให้เห็นความต่อเนื่องสม่ำเสมอของพฤติกรรมและเหตุการณ์ต่างๆดังนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างมินกับแอ้ ที่ทั้งสองแสดงให้เห็นในรูปแบบของการช่วยเหลือของ ไปส่งที่บ้าน หรือน้อยที่ยังงังก็ยังคงได้กึ่งน้อยกว่าเพื่อนอยู่เป็นประจำ หรือเหงาที่ยังคงมองหาความสัมพันธ์ไปเจอค่าความสัมพันธ์ที่ไม่ได้คาดหวัง หรือแนบที่ผู้วิจัยต้องการปูพื้นความไม่มีเหตุผลของตัวละครให้ผู้ชมเห็นว่าตัวละครขาดความสมจริงมากๆโดยผ่านออกมาทางการแสดงอารมณ์ที่รุนแรงฉุนเฉียว และในช่วงกลางเพลงผู้วิจัยได้เล่าเรื่องราวโดยให้รุ่นพี่แต่งตัวออกมาในชุดรับปริญญาเพื่อให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของเวลาที่เกิดขึ้น จากนั้นเนื้อเพลงก็จะพูดถึงการเปลี่ยนแปลงที่ตัวละครทุกตัวผ่านไป มีการบอกถึงระยะเวลาในการคบกัน และผู้วิจัยได้เพิ่มเนื้อเพลงที่พูดถึงการกระทำซ้ำๆ ว่าก่อให้เกิดการพัฒนาไปเป็นลักษณะต่างๆไม่ว่าจะเป็นความเคยชิน นิสสัยใจคอ

และขมวดมาเป็นตอนสุดท้ายที่มีร้องบอกแอ้ให้เห็นว่าสิ่งที่เขาทำกับเธอนั้น เกิดจากความตั้งใจที่จะเปลี่ยนความสัมพันธ์จากเพื่อนให้พัฒนามากขึ้น และก็เป็นคำตอบที่ตรงกับใจของแอ้

การแต่งทำนองเพลง

เมื่อผู้วิจัยเขียนบทมาถึงตอนนี้ ผู้วิจัยได้ลองนำเพลงเธอหมุนรอบฉัน ฉันหมุนรอบเธอมาแปลงเนื้อเพลง ปรากฏว่าสามารถแต่งเป็นทำนองเพลงได้ตั้งแต่ต้นจนจบ เพียงแค่เปลี่ยนท่อนให้มีท่อนซ้ำบางท่อนเท่านั้น ดังนั้นเพลงนี้ทำนองหลักจึงได้มาจากเพลงเธอหมุนรอบฉันฉันหมุนรอบเธอ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวผู้วิจัยก็ต้องการทดสอบว่าหากนำทำนองเพลงที่คุ้นหูคนฟังมาใช้จะสามารถเข้าถึงผู้ชมละครได้ง่ายขึ้นหรือไม่ ส่วนโทนของเพลงผู้วิจัยพิจารณาแล้วเห็นว่าเพลงนี้น่าจะออกมาในโทนของความอบอุ่น สนุกสนาน น่ารัก จึงเลือกใช้คีพเพลงที่อยู่ในสเกลเมเจอร์ เพื่อ

สื่อถึงความสดใสน่ารัก สำหรับเครื่องดนตรีหลักผู้วิจัยเลือกเอาเสียงระนาดราวเหล็กฝรั่งมาใช้เพื่อสื่อถึงความน่ารัก

การเรียบเรียง

เนื่องจากทำนองเป็นเพลงไทยอยู่แล้วเพลงนี้จึงถือได้ว่าง่ายในการจัดเรียงคำร้องมากที่สุด เนื่องจากทำนองเหมาะสมต่อเนื้อร้องภาษาไทย อีกทั้งเนื้อร้องยังแบ่งเป็นช่วงสั้นๆของแต่ละคนอีกด้วย จึงทำให้การแต่งเพลงนี้ง่ายต่อผู้วิจัยเป็นอย่างมาก

การทำเพลงและเสียงประกอบ

เนื่องจากเพลงต้นแบบเป็นเพลงที่คุ้นหูผู้ชมอย่างมาก การที่ผู้วิจัยจะยกเอาเพลงของต้นฉบับมาใช้เลยอาจจะทำให้เกิดความรู้สึกในทางลบต่อละครชิ้นนี้ ผู้วิจัยจึงต้องเปลี่ยนแปลงส่วนในการร้องและเปลี่ยนจังหวะการเล่นเพลง โดยเลือกจากการเล่นกับเปียโน ในช่วงแรกผู้ทำดนตรีได้ลองจังหวะวอลซ์ เพื่อต้องการให้ดูน่ารัก แต่มีปัญหาเรื่องการจัดระเบียบคำร้องเนื่องจากการเคาะจังหวะนับไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงเสนอจังหวะแทงโก้เพื่อให้เห็นความแตกต่างกับต้นฉบับอย่างชัดเจน และเมื่อได้จังหวะเรียบร้อยก็มาถึงการเลือกเครื่องดนตรี ที่สุดท้ายก็เป็นเสียงไซโลโฟน

เพลงโปรดเข้าใจ

แนน ถูกเขาเกลียดชัง ถูกเขาประณาม บางทีก็คิดอยากถามฉันทัดเช่นไร

ผิดหรือที่เดินตาม ผิดหรือที่ตามใจ ผิดหรือที่ก้าวตามที่ฝันไว้ด้วยใจมั่นคง

ผิดหรือที่ใช้ความเกลียดชัง เป็นเกราะกำบังป้องกันหัวใจ

มันอาจดูคล้ายๆว่าใจแข็งแรง แต่ที่จริงแล้วมันไม่ใช่ในความเป็นจริงชั้นนั้นอ่อนแรงแรง

อ่อนแอ เกินกว่ารับความผิดหวังใดฉันเองก็มีหัวใจ

การแต่งเนื้อร้อง

เนื้อร้องเพลงนี้แสดงให้เห็นถึงความคิดของตัวละครที่เริ่มไม่มั่นใจกับแนวทางที่ใช้ เนื่องจากก่อนที่จะร้องเพลงนี้ตัวละครถูกเพื่อนๆ ประณามถึงการกระทำ จนเกิดเป็นคำถามถึงวิธีที่ตัวละครใช้ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วหรือไม่จากสิ่งที่ตัวละครแสดงออกมาในเพลงความฝัน คือยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ก้าวไปยังจุดที่มุ่งหวัง ไม่กลัวแม้จะต้องทำร้ายจิตใจหรือความรู้สึกของเพื่อนร่วมทาง แต่เมื่อเป็นความจริงมันกลับไม่ง่ายเหมือนที่คิด และช่วงท้ายของเพลงได้แสดงให้เห็นอีกด้านที่ตัวละครพยายามจะเก็บซ่อนไว้นั้นคือความรู้สึก และความอ่อนแอ

การแต่งทำนองเพลง

ในการแต่งทำนองผู้วิจัยใช้วิธีการฮัมเพลงขึ้นมาหลังจากเขียนบทช่วงนี้เสร็จ และมีความรู้สึกถึงความน้อยใจว่าสิ่งที่ตัวละครคิดนั้นไม่มีใครสนับสนุน ดังนั้นเพลงจึงออกมาในลักษณะที่ซ้ำและเศร้า แต่ที่ผู้วิจัยไม่ใช่สเกลไมเนอร์ เนื่องจากการออกเสียงคำร้องคงไม่เหมาะสมในการใช้สเกลไมเนอร์ที่อาจทำให้เกิดโน้ตที่แปลก ไม่น่าหู ผู้วิจัยจึงใช้คีย์Dเมเจอร์แทน แต่สิ่งที่ผู้วิจัยต้องการให้เน้นคืออารมณ์ของความหนักเบาในการออกเสียง (Dynamic)

การทำเพลงและเสียงประกอบ

เนื่องจากเป็นเพลงที่แต่งขึ้นใหม่ผู้วิจัยจึงต้องทำการอัดเสียงแล้วส่งให้ผู้ทำดนตรีใช้เป็นต้นแบบในการทำเพลง แต่เวอร์ชันที่ออกมาครั้งแรก ก็จะมีเรื่องความเร็วและคีย์เดิมที่สูงเกินไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องไปแก้ไขโดยการไปคุมการทำดนตรี เพื่อที่จะได้ลองร้องประกอบได้ด้วย เพื่อความสะดวกของผู้ทำดนตรีสำหรับเครื่องดนตรี ผู้วิจัยเลือกให้เป็นเสียงไวโอลินบางๆ เพื่อแสดงความน้อยใจ เสียใจของตัวละคร

เพลง กาลครั้งหนึ่งในชีวิต Eb

บอล กับหนึ่งชีวิตจะมีที่กัน ที่ใครซักคน จะมาร่วมแชร์ ตัวแปรของหัวใจ

กับคำว่ารักที่ให้กัน ดีกรีความหวานเกิดขึ้นที่ภายใน

แค่เพียงเธอยิ้ม ก็เป็นสุขใจ สมใจที่รอ

แอ้ กับหนึ่งชีวิตคงมีซักหน เจอใครซักคน ที่เขาร่วมแชร์ ตัวแปรของหัวใจ

ความรักที่เธอนั้นให้มา คลายความเหวว่าสับสนข้างในใจ

เชื่อมั่นในตัวเธอด้วยความมั่นใจ รักเพียงแต่เธอ

คู่ เพียงคำว่ารัก เกิดซักหนึ่งหน เราต่างดั่งเหมือนต้องมน

ขอบเขตเวลา ก็ข้ามจนเลื่อนหายไป

ดั่งคำว่ารัก เปรียบเหมือนดั่งมนต์มายารักษาใจ

ความทุกข์พลันหายมลาย เมื่อเราผสานหัวใจเข้าไว้ด้วยกัน

นี่คือความรัก ที่สองเราได้พบเจอ เปลี่ยนคำว่าฉันและเธอให้เป็นเราสอง

มุมมองโลกพลันเปลี่ยนผัน ก้าวใหม่ของฉันจะมีความหมาย และไม่อ้างว้างเดียวดาย

วางใจเอาไว้แนบใจ สองเราจะก้าวเดินไป สุขใจที่ได้เดินเคียงข้างเธอ

มือจับมือ ใจแนบใจ สองเราจะก้าวเดินไป สุขใจที่ในวันนี้มีเรา

การแต่งเนื้อร้อง

เพลงกาลครั้งหนึ่งในชีวิตเป็นเพลงที่ผู้วิจัยเลือกให้เป็นเพลงที่แสดงความรู้สึกของมินที่มีต่อแอ้ หลังจากที่ทั้งสองได้เผยความในใจต่อกัน เนื้อเพลงจึงกล่าวถึงความรู้สึกที่เก็บไว้ โดยเริ่มจากฝ่ายมินซึ่งเป็นคนสารภาพความรู้สึกที่เมื่อพบใครสักคนในชีวิตและรู้สึกว่าจะอยากจะทำแบ่งปันประสบการณ์ต่างๆทั้งร้ายหรือดีด้วยกัน ซึ่งผู้วิจัยได้แทนความหมายเหล่านี้ด้วยคำที่สามารถเชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาวิสาสติดีได้ เช่นคำว่า แชร์ ตัวแปร ดีกรี ที่เราไม่ค่อยจะเจอในเนื้อร้องทั่วไป ทำให้ผู้ฟังรู้สึกสะดุดกับคำร้องที่เกิดขึ้น ในท่อนต่อไปผู้วิจัยยังคงเลือกใช้คำร้องเดิมเพื่อที่จะเน้นให้ผู้ชมเกิดความสนใจในคำร้องมากขึ้นและได้เพิ่มคำที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทางสติดีอีกเพลงคือคำว่า เชื่อมั่น เพื่อที่ที่ผู้วิจัยจะได้กล่าวอ้างอิงในช่วงของการบรรยายต่อไป

เมื่อถึงท่อนรวม ผู้วิจัยจึงได้กลับเข้ามาสู่เนื้อเรื่องคือ เนื่องจากก่อนหน้านี้แล้วถูกแนบทำร้ายทางจิตใจ ดังนั้นความรักจากมีนจึงเหมือนกับมนต์วิเศษที่สามารถเยียวยา รักษาความเจ็บปวดด้านจิตใจ ให้กลับมาแข็งแรงและสลายความทุกข์ที่เกิดขึ้นได้ เนื้อเพลงท่อนต่อไปยังพูดถึงความเปลี่ยนแปลงซึ่งผู้วิจัยได้แทนออกมาด้วยคำสรรพนามคือจากคำว่าฉันและเธอให้เป็นคำว่าเรา จากนั้นแล้วก็ออกสิ่งที่คาดหวังไว้คือต่อไปจะมีเพื่อนร่วมคิดและร่วมทางกันต่อไปเหมือนในเพลง ความฝัน ส่วนมีนก็จะบอกเล่าถึงเนื้อเพลงในส่วนที่กล่าวไว้ในเพลงแรกคือการก้าวเดินไปด้วยกัน และในท่อนจบเนื้อเพลงจะแสดงให้เห็นถึงความสุขที่มีกันและกัน

การแต่งทำนองเพลง

เพลงนี้เป็นเพลงแรกที่ผู้วิจัยฮัมทำนองเพลงและอัดเสียงเอาไว้ก่อน โดยท่อนที่ฮัมไว้คือท่อนแรกโดยเมื่อนำเมโลดี้มาหาคอร์ดแล้วปรากฏว่าเป็นคีย์Eb เมื่อได้ทำนองเพลงท่อนแรกมาแล้วผู้วิจัยจึงลองฮัมทำนองท่อนร้องรวมแต่ไม่สามารถหาทำนองที่สวยในการใช้เป็นที่ท่อนจบได้ เนื่องจากเป็นการฮัมแบบสดๆ แต่ผู้วิจัยก็ได้นำทำนองดังกล่าวมาพัฒนาต่อ โดยเปลี่ยนจังหวะให้กระชับขึ้น

การเรียบเรียง

ปัญหาในการเรียบเรียงเพลงนี้คือการที่ต้องหาเนื้อร้องภาษาไทยให้เข้ากันกับเมโลดี้สากล ดังนั้นจึงต้องมีการเลือกใช้คำร้องที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องตรงทั้งวรรณยุกต์ไทยและโน้ตสากล กระบวนการพัฒนาและปรับปรุง

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงการแต่งทำนองเพลงในช่วงร้องรวมว่ายังไม่เข้ากัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเปลี่ยนทำนองเพลงใหม่บางส่วนและใช้วิธีแต่งเนื้อร้องให้เข้ากับโครงร่างของทำนองเดิม เปลี่ยนแปลงจังหวะและกรุปคำในเนื้อร้องให้กระชับมากยิ่งขึ้น ในช่วงท้ายแต่เดิมผู้วิจัยได้นักแสดงร้องด้วยกันทั้งหมด แต่เมื่อถึงเวลาซ้อมผู้วิจัยพบว่าถ้าแยกกันร้องบางช่วงจะให้ความหมายได้อีกแบบดังนั้นผู้วิจัยจึงเปลี่ยนให้มีการร้องเดี่ยวแทรกอยู่เป็นช่วงๆด้วย ส่วนท่อนที่นักแสดงร้องคู่กันผู้วิจัยได้คิดคู่ประสานให้กับนักแสดงร้อง เนื่องจากต้องการให้เห็นว่าเมื่อทั้งสองเกิดความรัก

สามารถสร้างสรรค์สิ่งต่างๆได้มากมายและหลากหลายขึ้นจึงแทนด้วยเสียงประสาน โดยจะสลับให้แต่ละฝ่ายเป็นเสียงประสานกับเสียงหลัก

การทำเพลงและเสียงประกอบ

เนื่องจากเพลงนี้เป็นเพลงสารภาพรักของพระเอกนางเอก ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เครื่องดนตรีที่มีความโรแมนติก ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้กีตาร์คลาสสิกเป็นเครื่องดนตรีหลัก โดยลักษณะเล่นจะเป็นการลงคอร์ดและการเกลาให้เกิดความหวานขึ้นในทำนองเพลง โทนเพลงที่ใช้ก็จะเป็นสำเนียงที่รู้สึกอบอุ่น ฟังสบายในช่วงทำยมีการดึงจังหวะเพื่อให้นักแสดงสามารถเผยความรู้สึกของตัวเองออกมา

เพลงเปิดโปงหลุมพราง Gm

นุช พีช เปิดโปงหลุมพราง ขวางทางโดดเด่น ใครที่มันโกหกเกินจำเป็น สักวันคงต้องเคঁ
ให้รู้

ต้น เปิดโปงหลุมพรางให้ทุกคนได้รู้ ให้ทุกคนได้ดู สิ่งที่ชอบอยู่ภายใน

(ออมเดินนำแนน แอ็กกลับมา)

ออม เดินเข้ามา

นุชพีช มาทางนี้ๆ

ออม มาเลยคนดี

ต้น,ออม ขอพิสูจน์ความจริงที่ซึ้งใจอะไรที่อยู่ข้างใน อยากรจะไขออกมา

แนน ซึ้งใจ ซึ้งใจ เพื่อนๆดูเหมือนจะซึ้งใจ ไม่ได้ละไม่ได้ไม่ได้การเพิ่มความน่า
สงสารแล้วผู้ต่อ

ดนตรีแนน ซ้อมอย่างมีความสุขกับเพื่อนๆอีกกลุ่ม

- ต้น ทำไมวันนี้หน้าไม่ซีดแล้วละอาการดีขึ้นแล้วหรือ
- แนน เอาจริงกำลังใจดีขึ้นแล้วละต้น
- ออม แล้วนี่ปวดตามข้อบ้างมั๊ย
- แนน บ้าหรือขึ้นเป็นลูกิเมียนะไม่ได้เป็นเก๊าท์
- เหงา แล้วผื่นที่เป็นทำไมมันจางๆละวันนี้
- แนน นอนเยอะมั้ง
- ออม เห็นหลักฐานอยู่ตรงหน้า บอกปิดมาอย่างไม่ลังเล
- ต้น เซ็คเม็ดเลือดขาวก็จบเห่ ไม่ต้องมาSay ไปลองถามมันดู
- เอก ไม่ต้องถามแล้วให้เหนื่อย มีคนไปเจอแนนเมื่อวาน ทำทางมันเบิกบาน ไม่มีอาการเหมือน
อยู่ที่ชมรม
- นุช พี่ช พวกเรานั้นโดนหลอก
- ออมต้น หמדทุกคน
- นุช พี่ช ถ้ากินหญ้าเราก็คงจะเหมือนควาย
- ออมเอกบาท ยังไม่สายแค่นี้ต้องเอาคืน
- นุช พี่ช พวกเรานั้นโดนหลอก
- ออม ต้น หמדทุกคน
- นุช พี่ช ถ้ากินหญ้าเราก็คงจะเหมือนควาย
- ออมต้น ยังไม่สายแค่นี้ต้องเอาคืน

การแต่งเนื้อร้อง

เนื่องจากเพลงนี้เป็นเพลงที่จะเปิดโปงแผนการโกหกของแนน ผู้วิจัยจึงเริ่มต้นท่อนร้องด้วยการบอกเล่าสถานการณ์ เพื่อความต่อเนื่องกับตัวบทก่อนหน้านี้ และโยงไปสู่เนื้อร้องต่อมาคือ ความสงสัยในตัวแนน หลังจากนั้นแนนก็เริ่มจับความผิดปกติจากเพื่อนๆ ได้จึงต้องแต่งเนื้อเพื่อให้เห็นถึงการพยายามแสดงความน่าสงสารให้มากขึ้นกว่าเดิม จากนั้นจะเป็นบทพูดระหว่างแนนและเพื่อนๆ เพื่อให้เห็นถึงอาการของคนที่เป็นโรคลูซิเมียร์ โดยจะตั้งเป็นประเด็นคำถามสั้นๆ และคำตอบที่แสดงให้เห็นถึงการที่แนนก็ไม่ได้หาข้อมูลมารองรับ ทำให้ไม่สามารถโกหกได้อย่างแนบเนียน เนื้อเพลงท่อนต่อมาบอกถึงความรู้สึกของเพื่อนๆ ที่รู้ และพยายามหาวิธีต่างๆ เพื่อที่จะมาเปิดโปง และแสดงความอัดอั้นที่ต้องโดนหลอก ทำให้ทุกคนเสียความรู้สึก และอยากจะแก้แค้นคืนกับแนน

การแต่งทำนองเพลง

เพลงนี้ใช้ทำนองเดียวกันกับเพลงสู่ความโดดเด่นเนื่องจากผู้วิจัยต้องการเชื่อมโยงให้เห็นอารมณ์ของฉากที่เกิดขึ้นที่จะมีการแก่งแย่ง ชว่งชิง แต่เนื่องจากเนื้อหาเพลงนี้เป็นการเปิดโปงการทำผิด ดังนั้นจังหวะที่ผู้วิจัยใช้จึงปรับให้ช้าลง ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะใช้จังหวะ Slow Salsa เป็นจังหวะหลักของเพลง ส่งผลให้ทำนองที่เกิดขึ้นมีความน่าสนใจ ชวนค้นหาติดตาม ประกอบกับคีย์เพลงที่แต่งออกมาในไมเนอร์สเกลทำให้สามารถสื่อความเร้นลับ ได้เป็นอย่างดี และถึงแม้จะใช้ทำนองเดียวกันกับเพลงสู่จุดหมาย ผู้วิจัยก็เลือกที่จะเปลี่ยนคีย์เพลงเนื่องจากความรู้สึกของคีย์เดิมจะเป็นไปในแนวของการแข่งขัน ดังนั้นในเพลงนี้ผู้วิจัยจึงใช้คีย์ G minor เพื่อความลึกกลับ

การเรียบเรียง

เมื่อผู้วิจัยได้คำร้องและทำนองมาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ต่อมาจึงทำการแบ่งวรรคคำร้องให้เกิดการสื่อสารที่มากขึ้นคือการแบ่งกรุปคำให้เกิดความหลากหลาย เช่นร้องยืดคำแล้วรวบคำ เพื่อให้เกิดความรู้สึกเหมือนกับผู้ชมกำลังร่วมชกเอาความจริงจากแนนไปด้วย

กระบวนการพัฒนาและปรับปรุง

การพัฒนาปรับปรุงเพลงนี้จะเป็นในเรื่องของการตัดทอนเนื้อร้องให้ร้องได้ง่าย การสร้างเสียงประสานให้เกิดขึ้นโดยคู่ประสานที่ผู้วิจัยเน้นให้เด่นกว่าคู่อื่นคือ คู่ที่สามไมเนอร์ เนื่องจากคู่เสียงนี้จะช่วยให้เพลงเกิดความลึกลับน่าค้นหาให้มากขึ้น โดยเน้นคำที่แสดงถึงความลับ การปิดบังปกปิด ซ่อนเร้น เช่นคำว่าหลุมพราง และออกแบบเสียงแสดงอารมณ์ซึ่งเป็นอีกหนึ่งในเสียงร้องที่ไม่มีความหมายแต่สามารถสร้างความรู้สึกให้กับผู้ชมได้ หน้าที่ของเสียงร้องประเภทนี้คือแสดงความรู้สึกของตัวละครเช่น เสียงฮูในช่วงท้ายท่อนแรก มีขึ้นเพื่อบ่งบอกถึงความสงสัยที่ยังไม่หมดไป

การทำเพลงและเสียงประกอบ

ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบเสียง และเลือกจังหวะเพื่อที่จะนำเสนอต่อผู้ทำเพลงโดยการลองฮัมทำนอง ที่เปลี่ยนกลุ่มการร้อง การเน้นคำและการออกเสียง และบอกอารมณ์ความรู้สึกที่ต้องการต่อผู้ทำดนตรี เมื่อผู้ทำดนตรีได้ฟังทำนอง ก็แกะคอร์ดเพลงในเนื้อเพลงแต่ละท่อน แล้วเริ่มเลือกจังหวะที่จะสามารถเข้ากันกับอารมณ์เพลงที่ต้องการด้วย ในที่สุดก็เริ่มได้โครงร่างของเพลงและพัฒนาต่อโดยเว้นจังหวะในการแสดง ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยต้องนับห้องดนตรีไว้สำหรับให้นักแสดงได้ทำการแสดง โดยในระหว่างที่ผู้ทำดนตรีเล่นผู้วิจัยต้องอธิบายเรื่องราวว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง เมื่อตกลงความยาวของห้องดนตรีได้แล้วก็นัดดนตรีที่จะใช้ส่งเข้าท่อนร้องถัดไป ในส่วนของเครื่องดนตรี ผู้วิจัยใช้เครื่องหลักคือเปียโน แต่ผู้วิจัยได้ใส่เครื่องประกอบจังหวะ(Percussion) เพื่อให้เกิดความน่าสนใจ และสร้างสีสันให้กับบทเพลง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทำการเปลี่ยนระดับความเร็วในการเล่าเรื่องด้วยคือช่วงไหนที่ตัวละครมีการคาดคั้น ดนตรีจะมีการเน้นหนักที่คอร์ดเพลงและจังหวะจะเร่งเร็ว ส่วนเรื่องเล่าผ่านการร้องจะเป็นดนตรีที่มีการเน้นคอร์ด ส่วนช่วงที่มีการพูดดนตรีจะเน้นที่การกดทำนอง

เพลงมองด้านดี

แม้ มุมมองชีวิตนั้นมีมากมาย อย่างหมายจะมองด้านเดียว

เปิดโลกให้เต็มสองตา อย่าหยุดหาความจริงเพียงหนึ่งเดียว

โลกของเหตุผลใช้ว่าเราถูกกว่าเขาในแบบที่เป็น

โลกของความคิดมีมากมาย มันหลากหลายเกินที่คะเน

มัวแบ่งเขา เราและเธอ คงไม่เจอคำตอบชัดเจน

ลองเปลี่ยนทิศ พิศสิ่งที่ เป็น แล้วจะเห็นในมุมแตกต่าง

แอ้ มุมมองชีวิตมีเลวและดี แม่ ใครจะชี้ในทางที่ควร

แอ้ มุมมองความฝัน บางทีเรรวน แม่ เราอาจเห็นเป็นความแตกต่าง

แอ้ โลกของความฝันใช่ฝันเรา ใหญ่กว่าเขา แม่ มันก็เท่ากัน

แอ้ โลกแห่งความจริงเมื่อถึงวัน แม่ อาจต้องหันหาความแตกต่าง

ดนตรี

แม่ เพียงวางสุขไว้ให้มันใกล้ตัว แอ้ อยู่ให้ทั่ว ไม่ต้องไขว่คว้า

แม่ ความสุขนั้นเราควรได้มา แอ้ ไม่ต้องหาให้มันเหน็ดเหนื่อย

แอ้ สุขที่ได้เห็น เป็นและฟัง แม่ จากข้างหลังข้างหน้าข้างบน

แอ้ ไม่ต้องไขว่คว้าหรือต้องเอื้อมหรือโจน แม่ ไม่ต้องโหน ให้รู้สึกเหนื่อย

รวม มัวแบ่งเขา เราและเธอ คงไม่เจอคำตอบชัดเจน

ลองเปลี่ยนทิศ พิศสิ่งที่ เป็น แล้วจะเห็นในมุมแตกต่าง

แอ้ ลองเปลี่ยนทิศและทวนคิดดู ฉันทึ่งรู้.....จักความแตกต่าง

การแต่งเนื้อร้อง

ผู้วิจัยแต่งเนื้อร้องเพลงนี้ด้วยเจตนาที่ต้องการให้เป็นเพลงที่สอนให้รู้จักและยอมรับความแตกต่าง ในเรื่องนี้เป็นกรยอมรับความแตกต่างของวิถีการใช้ชีวิตของตัวละคร ในเรื่องแม่จะต้องสอนให้แฉ่ซึ่งอารมณ์เสียมาจากวิถีการที่ให้ได้มาซึ่งความสำเร็จโดยที่ไม่สนว่าวิธีดังกล่าวจะทำร้ายจิตใจของใคร โดยเนื้อร้องก่อนแรกจะเป็นการอธิบายว่ามุมมองชีวิตนั้นมีหลายแง่มุม อย่าคิดที่จะใช้แง่มุมเดิมๆ ในการตัดสินชีวิต อย่าหยุดหาความจริงเพียงอย่างเดียว และแม่ให้ยกตัวอย่างไม่ว่าจะเป็นความหลากหลายทางความคิด โลกของเหตุผล ที่มีมากมายและไม่สามารถหาข้อยุติได้ว่าเหตุผลของใครถูกกว่ากัน ซึ่งความคิดต่างๆ นั้นเองที่ทำให้เกิดความแตกแยก แบ่งขั้วทางความคิด แม่จึงเสนอให้ลองเปลี่ยนมุมมองและดูเหตุผลของสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วจะสามารถเห็นอีกแง่มุมของความแตกต่างก่อนต่อไปผู้วิจัยได้เขียนเนื้อร้องให้เป็นการโต้ตอบกันของแฉ่และแม่ โดยที่แฉ่จะเป็นคนตั้งประเด็นและแม่จะเป็นคนสรุป หลังจากนั้นจะเป็นตอนที่แม่สอนและแฉ่ลองทบทวน ในตอนร้องนี้ผู้วิจัยได้แบ่งช่วงแรกให้เป็นแม่ร้องนำก่อนแล้วแฉ่จึงร้องตาม และตอนท้ายกลายเป็นแฉ่ร้องนำและให้แม่สรุป เพื่อให้เห็นพัฒนาการความเข้าใจของตัวละคร จากนั้นจึงให้ตัวละครทั้งคู่ร้องสรุปความคิดเรื่องเปลี่ยนมุมมอง และการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย เพื่อที่จะสามารถเห็นมุมมองที่แตกต่างและตอนจบเป็นตอนที่แฉ่ร้องเพื่อแสดงให้เห็นว่าสามารถทำตามคำสอนของแม่ได้

การหาแหล่งอ้างอิง

สำหรับเพลงนี้ผู้วิจัยได้ใช้แหล่งอ้างอิงในการเขียนเนื้อจากคำสอนของท่านพุทธทาสที่ว่า “มองแต่แง่ดีเถิด” ดังกลอนที่กล่าวไว้ว่า

เขามีส่วน เลวบ้าง ช่างหัวเขา
จงเลือกเอา ส่วนที่ดี เขามีอยู่
เป็นประโยชน์ โลกบ้าง ยังน่าดู
ส่วนที่ชั่ว อย่านไปรู้ ของเขาเลย

**จะหาคน มีดี โดยส่วนตัว
อย่ามัวเที่ยว ค้นหา สหายเอ๋ย
เหมือนเที่ยวหา หนวดเต่า ตายเปล่าเอ๋ย
ฝึกให้เคย มองแต่ดี มีคุณจริง**

จากนั้นผู้วิจัยจึงเลือกเอาคำว่ามุมมองมาเป็นแกนหลักในการเดินเรื่อง และคำที่ใช้ก็จะเกี่ยวข้องกับกรมองเช่นคำว่า ตา หา เปิด พิศ ส่วนประโยคที่ว่าอย่าหยุดหาความจริงเพียงหนึ่งเดียวผู้วิจัยได้แรงบันดาลใจจาก ประโยคที่อาจารย์ได้สอนในวิชาระเบียบวิธีวิจัยและวิชาอื่นๆเมื่อได้ศึกษาระดับปริญญาโท ที่ว่าความจริงนั้นมีหลายมุม ขึ้นอยู่กับใครจะมองมาจากมุมใด ไม่ควรใช้มุมมองของเราไปตัดสิน ดีค่าความจริงในมุมมองของคนอื่น

การแต่งทำนองเพลงและเรียบเรียง

ในการแต่งทำนองเพลงผู้วิจัยได้ฮัมทำนอง โดยเริ่มจากท่อนแรกที่เป็นจากสอนของแม่ ทำนองในท่อนนี้จะมีความอบอุ่นและเนื่องจากเพลงเป็นเพลงที่ให้กำลังใจ และสอนดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกที่จะใช้จังหวะของเพลงในระดับปานกลาง เพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกถึงการเติบโต เดินทางร่วมไปกับตัวละคร โทนของเพลงผู้วิจัยต้องการให้ออกมาในโทนของความสดใส ดังนั้นจึงใช้คีย์เพลงในสเกล เมเจอร์ และเลือกเสียงที่เหมาะสมกับช่วงเสียงของผู้หญิง ผู้วิจัยจึงใช้คีย์ Bb major

ดนตรีที่ใช้ นอกจากจะเป็นส่วนประกอบของเพลงแล้วยังมีหน้าที่ในการแบ่งท่อนความคิดของตัวละครอีกด้วย โดยจะเห็นว่า ในระหว่างที่แม่และแ้วพูดจะมีท่อนหยุดเพื่อให้ตัวละครเปลี่ยนเรื่องที่จะพูด จากเรื่องมุมมองมาเป็นเรื่องการวางความสุขให้ถูกที่ เนื่องจากเพลงนี้เป็นเพลงที่ผู้วิจัยแต่งเนื้อร้องไปพร้อมกับทำนอง จึงสามารถกำหนดวรรควรร้องและใส่ทำนองให้เข้ากับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้โดยไม่ต้องแก้ไขอีก

กระบวนการพัฒนาและปรับปรุง

ในครั้งแรกที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เพื่อเลือกคีย์ ผู้วิจัยได้ให้แอ้เป็นคนร้องทำนองที่เหมาะสมกับเสียงผู้หญิง แต่เมื่อนำมาให้ตัวละครแม่ร้องกลับสูงไปเนื่องจากทั้งคู่อยู่คนละกลุ่มเสียงคือ แอ้มีระดับเสียงอยู่ในกลุ่มผู้หญิงเสียงสูง(Soprano) ส่วนพี่ตาลที่รับบทแม่นั้นมีระดับเสียงในกลุ่มผู้หญิงเสียงกลาง (Alto) ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องเปลี่ยนคีย์มาให้ต่ำลงเนื่องจากช่วงทำนองเสียงต่ำของเพลงมีน้อยกว่าช่วงเสียงสูง ดังนั้นจึงให้นักแสดงพยายามออกเสียงในช่วงต่ำจึงง่ายกว่า

การทำเพลงและเสียงประกอบ

เนื่องจากเนื้อหาของเพลงเป็นการให้กำลังใจ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้ทริมเบ็ต เป็นเครื่องดนตรีในช่วงอินโทร เนื่องจากต้องการให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นต่อเนื้อร้องที่ตัวละครทำการสื่อสารออกมา และผู้วิจัยได้เพิ่มเสียงกลองแท็กในจังหวะการดำเนินเพลงเพื่อต้องการให้เกิดความรู้สึกของการที่ตัวละครเดินทางไปสู่ความแตกต่าง การเว้นจังหวะของท่อนดนตรีจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ตัวละครใช้คิด และมีท่อนดนตรีส่งในช่วงที่ตัวละครสามารถคิดและเข้าใจความหมายของสิ่งที่แม่พยายามจะบอก

เพลงถ้าเธอเป็นฉัน ถ้าฉันเป็นเธอ

แนน ก่อนนั้นฉันใช้ความเกลียดชัง ผลักฉันให้เดินและก้าวไป

ความรักไม่มีความหมายมีค่าให้พอจะใส่ใจ แต่เมื่อก้าวเดินไกลต่อไป

จนฉันนั้นไปสู่อุจหมาย ผู้คนมากมายแต่ไม่มีใครร่วมยินดี

คนเราจะฝันทำไมกัน ในเมื่อเพื่อนร่วมฝันไม่เคยมี

พอเป็นแบบนี้ หัวใจฉันเองก็เดียวดาย

แนน อยากถามจริงๆเธอจะให้ตาย โกรธไหมที่ฉันเคยทำร้าย

คำว่าเธอมากมาย มีไหมที่คิดจะด่าคืน

ลองพูดมาหน่อยซิจะฟัง แม้ต้องทนเจ็บซ้ำจะกล้ากลืน

- แฉ่ เคยลิ้นก็เหมือนคนอื่น บางคืนก็เสียน้ำตา
- แนน หรอ นี้นั้ร่ายกาจขนาดนั้นเลยหรอเนี้ย (ดนตรี)
- แฉ่ กอนันันตัวเธอน่าเกลียดซัง เคียดแค้นอะไรกันักหนา
- โกจรโลกเหมือนว่าทุกคนพากันด่าแม่เธอ
- ส่งเสียงไวววายด่าตึงตัง บางครั้งฉันอยากเรียกอีกควาย
- ผู้คนมากมายอยากด่าเธอว่าซ้ออกกะรี
- ความเกรงใจให้ใครไม่เคยมี อย่างกับบุพการีไม่สอนสั่ง
- อยากตบสักครั้งแต่ว่าแม่สอนให้อภัย
- (ดนตรีส่งไปท่อนแยก)แนนกับแฉ่ต่างเข้าใจกัน แนนขอบคุณที่ทำให้เข้าใจคำว่ามิตรภาพ
- แนน แฉ่ซันขอบคุณเธอมากนะที่ยอมให้โอกาสซันอีกครั้ง
- แฉ่ แนนเราว่าเธอก็คงได้บทเรียนบางอย่างไปแล้ว เราว่าวิธีของเธอมันผิด ถ้าเธอไม่ลอง
- เปลี่ยนวิธีวันหน้าอาจไม่มีใครให้โอกาสเป็นครั้งที่สองนะ
- แนน เราเข้าใจแล้วละ
- แนน แฉ่ อยากให้เธอมาลองเป็นฉันเปลี่ยนดูสักวันเธอคงเข้าใจ
- เธออาจจะรู้เหตุผลว่าทำไมรู้สึกอย่างไรฉันถึงได้ทำ
- ชีวิตนั้นมีคำว่าเหตุผล ผลักดันให้คนทำสิ่งที่แตกต่าง
- จึงใช้ความรักหรือซังเป็นเกราะกำบังปิดซังตัวเอง
- จะใช้ความรักหรือซังเธอต้องระวัง เพราะมันอาจซังตัวเธอ(เอง)

การแต่งเนื้อร้อง

ผู้วิจัยได้ทำการแต่งเพลงนี้ขึ้นเพื่อต้องการให้ผู้ชมเห็นด้านต่างๆของตัวละคร ที่ไม่มีใครคิด และเลวไปทั้งหมด ทุกคนมีการใช้ชีวิตที่หลากหลาย ตามแต่สถานการณ์ที่แตกต่างกันไปเนื้อร้องจะเป็นการบอกเล่าความในใจ ความคิดที่ตัวละครต้องการสื่อสาร และเพลงนี้จะมีการโต้ตอบกันระหว่างตัวละครด้วย โดยเริ่มท่อนแรกจะเป็นการที่แนบคิดทบทวนถึงวิธีการที่เธอเลือกใช้ว่าวิธีดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อตัวเธอและคนอื่นๆอย่างไร จนเธอเริ่มเห็นความสำคัญของเพื่อนร่วมฝันมากกว่าความสำเร็จ เนื่องจากในวันที่เธอได้รับความสำเร็จ กลับไม่มีใครอยู่เพื่อร่วมชื่นชมในความสำเร็จนั้นเลย และกลับมาถามถึงความรู้สึกที่แอดโตนแนนทำร้าย ช่วงนี้เองที่ผู้วิจัยได้ใส่ด้านที่เป็นคนธรรมดาของแอดเข้าไป เนื่องจากตลอดมาผู้ชมจะเห็นภาพแอดเป็นคนที่ยอมและนิ่งเงียบไม่แสดงความรู้สึก แต่เนื้อเพลงท่อนนี้จะเป็นการแสดงให้เห็นว่าแอดก็เป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งที่มีอารมณ์โกรธ เกลียด อยู่ในตัวแต่สามารถยับยั้ง และควบคุมเอาไว้ได้นั้น ในเนื้อร้องท่อนนี้ผู้วิจัยต้องการทดลองว่าหากนำคำดำที่ค่อนข้างหยาบ มาใส่ในทำนองที่ไพเราะ จะสามารถลดทอนความหมายที่รุนแรงได้หรือไม่ จึงได้นำเอาคำที่ดำวกันมาลองใช้ดู เช่น การด่าแม่ อีควาย อีซ็อก กะรี บุกการี่ไม่สอนสั่ง และสุดท้ายแสดงให้เห็นว่าแอดก็มีด้านร้ายกาจเหมือนกันแต่ก็สามารถเก็บไว้ได้ และช่วงสุดท้ายผู้วิจัยได้เขียนให้ตัวละครทั้งสองต้องการที่จะสลบดับบเทาเพื่อที่จะเข้าใจความรู้สึกของอีกคน เนื่องจากทั้งคู่ผู้วิจัยได้เขียนให้เป็นตัวแทนของค่าความแปรปรวน แต่แอดเป็นค่าความแปรปรวนที่ต่ำดังนั้นจึงแสดงออกมาด้วยความที่กลัวและไม่กล้า ส่วนแนนเป็นตัวแทนของค่าความแปรปรวนที่สูงจึงแสดงความก้าวร้าวออกมาให้เห็นได้อย่างเต็มที่ การที่ทั้งสองต้องการที่จะเปลี่ยนจึงเป็นการพยายามทำความเข้าใจอีกฝ่ายนั่นเอง เนื่องจากทุกการกระทำของแต่ละคนมักจะมีเหตุผลของตัวเองมาเป็นเรื่องรองรับทั้งสิ้น สุดท้ายจึงสรุปวิธีของทั้งคู่คือความรักและความซิง ซึ่งทั้งสองวิธีนี้ไม่ได้มีแต่ผลดีเสมอไปยังมีผลเสียด้วย เพราะถ้าเราใช้วิธีใดจนเคยชินก็เปรียบเหมือนสร้างกำแพงความรู้สึกปิดขังตัวเอง แต่ในประโยคสุดท้ายผู้วิจัยได้ให้นำหนักไปที่ความซิงว่ามีผลเสียที่จะต้องระวังมากกว่า

การแต่งทำนองเพลง

เพลงนี้ใช้ทำนองเดียวกันกับเพลงความฝัน เนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้ผู้ชมนึกถึงทำนองที่ตัวละครใช้เปิดตัววิธีการและเมื่อเนื้อเรื่องดำเนินมาถึงเพลงนี้ตัวละครจะได้รับผลของวิธีที่เลือกอย่างไร ดังนั้นช่วงต้นของเพลงผู้วิจัยลดเสียงลงครึ่งเสียงเนื่องจากต้องการให้นักแสดงร้องออกมาด้วยโทนเสียงที่ต่ำกว่าระดับเสียงของนักแสดงเพื่อสื่อถึงความรู้สึกอัดอั้นในจิตใจของตัวละคร และในช่วงของคำดำผู้วิจัยเลือกคำที่เมื่อนำมาใช้กับทำนองแล้วยังสามารถออกเสียงได้ชัดเจน เพื่อต้องการให้ผู้ชมได้ยินอย่างชัดเจน ส่วนทำนองที่อนสุดท้ายผู้วิจัยได้แต่เพิ่มเติมเนื่องจากเป็นการบอกเล่าความรู้สึกที่ยังไม่เคยได้กล่าวถึงจึงใช้ทำนองที่ผู้ชมยังไม่เคยได้ยิน เพื่อแบ่ง การรับรู้ของผู้ชมทราบว่าเป็นการพูดอีกเรื่องแล้ว

การเรียบเรียง

ผู้วิจัยได้แบ่งทำนองเพลงสลับกับการพูดของนักแสดงโดยทำนองจะใช้แทนความรู้สึก ความคิด ส่วนทำนองที่ตัวละครพูดจะเป็นการยืนยันความเข้าใจ การที่ตัวละครสอน และทบทวนการกระทำ ดังนั้นจังหวะในการเข้าร้องของนักแสดงจึงสำคัญมากเนื่องจากเป็นการร้องต่อเนื่องกัน นอกจากนี้ก็จะเป็นปัญหาเรื่องการร้องคำร้องที่อยู่ในจังหวะตกหรือจังหวะยก เนื่องจากเพลงความฝันผู้วิจัยได้ให้นักแสดงร้องในจังหวะตกเนื่องจากเป็นการร้องหมู่หลายคน จึงต้องการความพร้อมเพรียงแต่ในเพลงนี้ ผู้วิจัยได้เปลี่ยนให้นักแสดงร้องในจังหวะยกเนื่องจากต้องการให้เกิดความรู้สึกเหมือนหยุดคิดของตัวแสดง ก่อนที่จะร้อง

กระบวนการพัฒนาและปรับปรุง

เพลงนี้ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงเนื้อร้องในบางส่วนเนื่องจากความหมาย และความสวยงามของภาษาที่ใช้ ส่วนในเรื่องของดนตรีก็จะมีเปลี่ยนแปลงในเรื่องจังหวะการเข้าเพลงให้เป็นจังหวะยก จึงทำให้เนื้อร้องบางท่อนต้องเปลี่ยนการจัดกลุ่มในการร้องใหม่ และต้องเผื่อดนตรีในช่วงที่ตัวละครพูดด้วย

การทำเพลงและเสียงประกอบ

ผู้วิจัยได้สื่อสารกับผู้ทำเพลงถึงความรู้สึกที่ผู้วิจัยต้องการให้เกิดขึ้นในเพลงนี้ โดยในช่วงแรกดนตรีจะเปลี่ยนแปลงจากเพลงความฝันเนื่องจากต้องการสื่อให้เห็นถึงความคิดของแนบที่เสียใจต่อผลของการกระทำของตัวเอง แต่ในตอนร้องดนตรีจะกลับมาคุ้นเหมือนกับเพลงความฝัน โดยโทนของเพลงจะเป็นเพลงช้าเนื่องจาก เป็นเพลงที่ตัวละครทำความเข้าใจและสารภาพความรู้สึกที่มีต่อกัน โดยคีย์เพลงที่ใช้จะเป็นคีย์Eb major เนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้ท่อนที่เป็นดนตรีส่งให้ความรู้สึกคลี่คลาย และเลือกใช้เครื่องดนตรีคือเปียโนเพราะเป็นเสียงที่ไพเราะและเรียบง่าย ส่วนท่อนที่เป็นการพูดคุย ผู้วิจัยได้ให้ผู้ทำดนตรีอิมโพรไวส์ทำนองที่แตกต่างไปจากการเล่นBroken คอร์ด เป็นโน้ตเดี่ยวๆ เนื่องจากนักแสดงจะได้จับท่อนเข้าร้องได้ง่ายๆ

เพลงจากสุดท้าย

รวม ทุกคนต่างตามหา ทุกคนต่างเสาะหา เพื่อที่จะได้มาให้สมใจดังที่หมายปอง

ไม่ว่าจะอย่างไร ต้องลำบากแค่ไหน ก็ยังจะก้าวไป ออกเดินทางที่เรียกร่องหากสุขสมกับสิ่งที่คิดและตั้งใจ อาจโชคร้ายหมองหม่น อย่างมัวเมาและเศร้าหมองที่สุดแล้วตัวเราจะมาช่วยประคอง ให้ฟื้นคืนกลับมาเย็นได้เอง

แฉ่ : ชีวิตเปรียบเหมือนเดินบนทางที่ สวยงาม ไม่ต้องคร่ำม ถ้ามีเพื่อนร่วมตามฝัน

แนบ: ชีวิตมันต้องทำให้เดินหน้าไปด้วยกัน ความรักนั้นจะพาฉันเปล่งประกาย

ทุกคนต่างเฝ้หา ทุกคนต่างเฝ้ฝัน เฝ้ารอให้ถึงวันที่เราจะได้สมใจปอง

มีน: แม้ล้มไม่เป็นไร เราจะช่วยกันไป แบ่งปันส่งน้ำใจ ก้าวไปด้วยกันเพื่อนทั้งผอง

น้อย สุขใจแล้วในสิ่งที่เรานั้นได้มี

เหงา เธอคนนี้ซักวันฉันคงได้ครอบครอง

3คน แม้ชีวิตไม่เฝ้งดังที่ใจเฝ้ปองจะขอสู้ไปไม่ท้อใจ (Retard)

รวม เพียงนามเท่านั้นที่คนจดจำ (วางสุขไว้ให้ใกล้ตัวอยู่ให้ทั่วไม่ต้องไขว่คว้า)

เวลาที่ผ่านผันไปในชีวิต (ความสุขนั้นควรได้มาไม่ต้องหา)

อัตราส่วนของความสัมพันธ์ที่มันทั้งถูกและผิด

ทำให้ชีวิตมีค่าและมีความหมาย

ที่เราทั้งหลายฝากโลกไว้แทนตัวตน

นี่คือความรัก ที่พวกเราได้พบเจอ เปลี่ยนคำว่าฉันและเธอเป็นเพื่อนพี่น้อง มุมมองโลก
พลันเปลี่ยนผัน ก้าวใหม่ของฉันจะมีความหมาย และไม่อ้างว้างเดียวดาย จับมือร่วมกัน
ก้าวไป พวกเราจะก้าวเดินไป สุขใจที่ได้เดินเคียงข้างกันต่อเติมด้วยความเข้าใจ ชีวิตมัน
ง่ายเพียงไร Normal Curve ฉันอยากบอก I love you

การแต่งเนื้อร้อง

เพลงนี้ผู้วิจัยเลือกที่จะใช้เพลงสามเพลงในเรื่องมาเชื่อมต่อกันโดยเพลงแต่ละเพลงจะ
เลือกจากปมที่เกิดขึ้นกับตัวละคร โดยเพลงแรกเป็นการคลี่คลายปมตัวละครหลักที่ผู้วิจัยได้ใส่ไว้ใน
เพลงแรก โดยในส่วนของท่อนรวมจากที่ช่วงต้นของเรื่องทุกคนจะเกิดคำถามว่าใครจะช่วยประคอง
เมื่อผิดหวัง ในเพลงนี้ผู้วิจัยก็ได้ให้คำตอบว่าตัวของแต่ละคนที่จะต้องเป็นที่พึ่งให้กับตัวเอง และ
เข้าท่อนคลี่คลายของแอ์ที่จากเดิมตัวละครจะกลัวที่จะทำตามฝันแต่ในท่อนนี้จะแสดงให้เห็นถึง
ความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับความฝันเมื่อมีเพื่อนอยู่ข้างๆ และแะจากที่เคยจะเผชิญความฝัน
ตามลำพังก็เปลี่ยนเป็นใช้ความรักเพื่อเดินไปพร้อมกับเพื่อนๆ ส่วนมินก็ยังคงเสมอต้นเสมอปลาย
สมกับที่เป็นตัวแทนของค่ากลางที่ยังจะเดินไปพร้อมกับเพื่อนๆ ส่วนน้อยก็ได้มีความสุขกับสิ่งที่มี
ไม่ต้องร้องขอจากใครๆ และเหงาที่เข้าใจว่าความสัมพันธ์เกิดจากความเหมาะสมลงใน
องค์ประกอบต่างๆจึงไม่เร่งเร้าที่จะเจอ สุดท้ายผู้วิจัยได้ใส่คำร้องที่แสดงถึงความพยายามในการ
ต่อสู้กับปัญหาอย่างไม่ท้อใจ

เพลงต่อไปผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มนักแสดงออกเป็นสองกลุ่ม โดยหลักๆจะให้ร้องเพลงความฝัน
เพื่อตอกย้ำว่าความฝันของพวกเขาได้เป็นจริงโดยท่อนที่เลือกมาจะเป็นท่อนที่แฝงเนื้อหาทางสถิติ

เพื่อย้ำให้กับผู้ชมได้รับทราบอีกครั้ง แต่สำหรับนักแสดงที่มีปมเกี่ยวกับการวางความสุขไว้ไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยได้วางให้พวกเขาร้องเพลงมองด้านดี เพื่อให้เห็นว่าพวกเขาสามารถวางความสุขไว้ได้ถูกต้องแล้ว โดยให้ร้องสลับท่อนกัน (Cannon)

เพลงสุดท้ายผู้วิจัยได้เลือกเพลงที่เป็นเพลงบอกรักของมินและแอ ซึ่งแต่เดิมใช้สรรพนามเป็นคำว่าเรา ดังนั้นเมื่อผู้วิจัยนำทำนองเพลงนี้มาใช้ผู้วิจัยจึงเปลี่ยนสรรพนามให้เป็นคำว่าพวกเรา เพื่อที่จะได้แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพียงแค่คนสองคนแต่เป็นความสัมพันธ์ที่ทุกคนร่วมกันสร้างให้เกิดขึ้น จนพัฒนาขึ้นเป็นความเข้มแข็ง และพร้อมที่จะเผชิญหน้าสู่ความฝันของแต่ละคน และท่อนสุดท้ายผู้วิจัยได้มองชีวิตของคนเราว่าเหมือนกับรูปทรงของโค้งปกติที่มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป เพียงแต่เราทำความเข้าใจเท่านี้เราก็สามารถดำเนินชีวิตไปได้ด้วยความง่ายดาย และได้ใช้ชื่อละครเป็นประโยคปิดท้ายตอนจบเรื่อง

การแต่งทำนองเพลง

ทำนองเพลงที่ใช้เป็นเพลงเดิมที่เคยร้องมาก่อนหน้านี้ ส่วนที่ยากคงจะเป็นการเลือกท่อนเพลงมาต่อกันมากกว่าว่าจะเลือกท่อนไหน เนื่องจากแต่ละเพลงมีคีย์ของเพลงนั้นบังคับอยู่ การนำมารวมกันจึงไม่ใช่เรื่องง่าย

แรงบันดาลใจ

การที่ผู้วิจัยเลือกที่จะใช้การรวมเพลงที่มีในเรื่องไว้ในเพลงสุดท้ายเนื่องจากผู้วิจัยได้มีโอกาสแสดงในละครเวทีแม่นาค เตะมะมิมวลีคัลของค่าย ดรีมบ็อกส์ และเพลงสุดท้ายของเรื่องเป็นการนำเอาปมของตัวละครทุกตัวมาสอดประสานกับเป็นเพลงสุดท้ายเมื่อผู้วิจัยได้ร่วมร้องผู้วิจัยได้เกิดความประทับใจเป็นอย่างมาก และคิดเสมอว่าอยากจะทำเพลงรูปแบบนี้มาใช้กับละครของตัวเองบ้าง เพลงนี้จึงเป็นการสานฝันที่เคยคิดไว้ให้เป็นจริง แม้จะดีไม่เท่าต้นฉบับที่เคยทำไว้ แต่ก็ยังเป็นอีกหนึ่งความภูมิใจของผู้วิจัย

การเรียบเรียง

ในส่วนของคนตรี ผู้วิจัยได้เลือกท่อนและแนวทางการเชื่อมของแต่ละเพลงโดยการใส่ การเฟดลงในแต่ละช่วงเพลงเป็นตัวเชื่อม ส่วนเนื้อเพลงที่เปลี่ยนแปลงผู้วิจัยได้ทำการเปลี่ยนเป็น คำที่ใกล้เคียงแต่ความหมายเปลี่ยนแปลง และในเพลงที่สองผู้วิจัยได้วางให้มีการร้องแคนนอนของ ท่อนเพลงเกิดขึ้น ดังนั้นจึงต้องกำหนดคำร้องในเนื้อหลักเพื่อที่จะสามารถร้องเนื้อที่สองไปด้วยกัน ได้ อย่างลงตัว และนักแสดงที่ร้องเนื้อที่สองต้องร้องแบบแมนจังหวะที่สุดไม่อย่างนั้นทำนองจะไป ครอบงำท่อนเพลงหลักทันที

กระบวนการพัฒนาและปรับปรุง

ในครั้งแรกผู้วิจัยต้องการตัดเพลงแต่ละท่อนมาเชื่อมต่อกัน แต่ไม่สามารถทำได้เนื่องจากมี ข้อจำกัดในเรื่องของคีย์เพลง และจังหวะที่ต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องทำดนตรีขึ้นมาใหม่ทั้งเพลง โดยผู้วิจัยอัดเนื้อร้องแต่ละท่อนคลอกับเสียงเปียโนเพื่อให้ผู้ทำดนตรีสามารถมีข้อมูลในการพัฒนา ต่อ โดยผู้วิจัยได้ออกแบบให้การร้องท่อนท้ายในเพลงแรกมีจังหวะการร้องที่ค่อยๆช้าลง(Retard) เพื่อให้เข้ากันกับการเปลี่ยนโทนของคนตรี

การทำเพลงและเสียงประกอบ

ผู้วิจัยได้บอกความต้องการของเพลงนี้โดยยกตัวอย่างจากเพลงสุดท้ายในเรื่องแม่นาค ซึ่ง ผู้ทำดนตรีก็ได้ร่วมเล่นด้วย จึงเข้าใจความต้องการของผู้วิจัย โดยผู้ทำดนตรีเลือกที่จะวางการเชื่อม ของแต่ละเพลงเข้าด้วยกันและตกลงกับผู้วิจัยเรื่องจังหวะการเข้าในแต่ละท่อนดนตรี จากนั้นผู้ทำ ดนตรีได้เพิ่มเครื่องประกอบจังหวะในช่วงต้นของเพลง โดยเป็นเสียงของลูกแซ็กและแทมมาริน เพื่อให้ความรู้สึกถึงการเฉลิมฉลองร่วมยินดีในความสำเร็จ และเนื่องจากเพลงนี้เป็นเพลงที่สรุป เรื่องจึงมีจังหวะที่หลากหลายตามเนื้อเรื่องที่เปลี่ยนไป ผู้วิจัยได้วางให้เพลงนี้มีความเร็วของคนตรี ที่หลากหลายเพื่อสื่อถึงอุปสรรคต่างๆที่ตัวละครได้พบ แต่ดนตรีในช่วงท้ายจะเน้นที่ความอบอุ่น ของมิตรภาพของเพื่อนที่มีให้กัน ส่วนเครื่องดนตรีผู้วิจัยใช้เสียงเปียโนเป็นหลักในทั้งสามเพลง เนื่องจากเปียโนเป็นเครื่องหลักที่ใช้กับเพลงส่วนใหญ่ในละครเรื่องนี้ และโดยส่วนตัวผู้วิจัยก็ชอบ ความหลากหลายของอารมณ์ที่เปียโนสามารถสื่อสารออกมาได้

4.1.3 การกำกับการแสดง

สำหรับผู้วิจัย หากเปรียบเทียบละครเป็นดังสมอง การกำกับการแสดงก็เปรียบเหมือนหัวใจที่จะเป็นกองบัญชาการของละครเวทีคอยกระตุ้นและสูบน้ำคิดเพื่อเชื่อมโยงส่วนต่างๆให้ทำงานร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นการแสดง การตีความจากบทละครสู่ความเข้าใจของนักแสดง การจัดตำแหน่งบนเวที การเคลื่อนไหว การสร้างฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย โดยในฐานะผู้กำกับ ผู้วิจัยได้อาศัยหลักการและองค์ประกอบในการสร้างสรรค์งานละครที่ดีของอริสโตเติลที่เขียนไว้ในหนังสือ The Poetics ทั้ง 6 ประการ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการอธิบายขั้นตอนการทำงานของ

ลำดับขั้นตอนในการสร้างโครงเรื่อง

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในข้างต้นว่า แรงบันดาลใจในการสร้างละครเรื่องนี้มาจากรูปทรงของโค้งปกติ ดังนั้นขั้นตอนการสร้างโครงเรื่องของผู้วิจัยจึงอ้างอิงถึงลักษณะของโค้งดังกล่าวคือ เรื่องราวที่เกิดขึ้นช่วงต้น จะกลับม่าย้อนเพื่อให้ตัวละครได้ทบทวนถึงการกระทำในตอนท้าย ผู้วิจัยจะอธิบายวิธีการตีความบทละครในฐานะผู้กำกับจากขั้นตอนการสร้างโครงเรื่อง ตั้งแต่เริ่มจนจบ

ฉากที่ 1 เปิดเรื่อง(Exposition)

ผู้วิจัยต้องการปูเรื่องให้ผู้ชมเห็นถึงความต้องการของตัวละครโดยผ่านเนื้อเพลงที่พูดถึงความสำเร็จ ที่ทุกคนล้วนต้องการ จากนั้นผู้วิจัยได้เปิดตัวละครหลัก(Protagonist) คือแฉ่พร้อมแนะนำพื้นฐานตัวละครที่กลัวที่จะทำตามความฝัน ต่อมาผู้วิจัยได้เปิดตัวตัวละครที่จะให้เป็นตัวขัดแย้ง (Antagonist) คือแนนที่จะมาเป็นตัวแทนของความมั่นใจ ต้องการท้าทาย เพื่อไปสู่จุดหมาย จากนั้นผู้วิจัยได้เปิดตัวละครรอง คือมีน เหงา และน้อย โดยที่ตัวละครแต่ละตัวจะพูดถึงลักษณะและความต้องการของแต่ละคน เมื่อเพลงจบ ผู้วิจัยได้ใช้การบูมของชมรมเพื่อให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของฉาก เวลา และบรรยากาศที่เปลี่ยนไป รวมถึงอารมณ์ที่เป็นช่วงต้นของเรื่องคือ ทุกคนมีความสุขไม่มีบรรยากาศของความขัดแย้ง หลังจากนั้นตัวละครเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งตัวคือ รุ่งพีประจำชมรมเพื่อเป็นตัวละครที่มาสร้างเงื่อนไขเพื่อนำเข้าสู่เนื้อหาของวิซาสติติและเป็นตัวละครที่เปิดประเด็นเนื้อหาทางสติติ โดยฉากนี้ผู้วิจัยเน้นให้สื่อถึงความรู้สึกการพูดถึงเรื่องราวความเป็นไปเพื่อ

บ่งบอกถึงสภาพความเป็นไปในการใช้ชีวิตของชมรมการละคร และในช่วงท้ายของฉากก็เป็นเพลงที่บอกถึงความฝันของแนน แอ้และทุกคนที่มีความฝันต้องการเป็นที่จดจำของใครสักคน

ฉากที่2 หาดัตตน

ฉากนี้ผู้วิจัยต้องการปูเรื่องให้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาสถิติจึงเปรียบเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันง่าย ๆ คือการสั่งอาหารที่เหมือนกันแต่ได้อาหารไม่เท่ากัน ในฉากนี้ผู้วิจัยแทนด้วยกุ่มเพื่อให้เห็นลักษณะเป็นตัวเป็นชิ้นได้ง่าย ฉากนี้จะเป็นการเริ่มต้นเพื่อปูทางสู่ความขัดแย้ง(Development, Complication, Conflicts) โดยจะแสดงให้เห็นความรู้สึกของตัวละครน้อยที่มักจะได้อะไรน้อยกว่าเพื่อนๆ และมักจะนำไปผูกกับปมส่วนตัวคือนิ้วที่ด้วนไปหนึ่งนิ้ว และผู้วิจัยแทรกเนื้อหาเรื่องค่ากลางไปในส่วนของจำนวนกุ่มที่คนส่วนใหญ่ได้ และความขัดแย้งต่อมาคือการที่แนนขัดจังหวะการแบ่งกุ่มให้กับน้อยซึ่งที่จริงแล้ว ต้องการให้น้อยสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใครแต่ด้วยวิธีการที่ผิดทำให้เพื่อนๆ ไม่เข้าใจ จากนั้นผู้วิจัยได้แทรกแนวคิดเกี่ยวกับการแบ่งปันเพื่อเป็นข้อคิดในละคร จากนั้นมีตัวละครรุ่นพี่มากล่าวสรุปเนื้อหาอีกรอบ เพื่อเน้นให้ผู้ชมเข้าใจว่าต้องการสื่อถึงเรื่องอะไรอยู่ จากนั้นเป็นเพลงสู่ความโดดเด่นที่พูดถึงเรื่องการก้าวข้ามลักษณะทั่วไปเพื่อก้าวสู่ความโดดเด่นเฉพาะตัว ซึ่งในที่นี้มี3รูปแบบคือการเต้น การเล่นละคร และร้องเพลง

ฉากที่สาม จีบสาว

ฉากนี้เป็นการพัฒนา(Development)เพื่อให้เห็นความต้องการของตัวละครเหงาที่อยากจะมีแฟนแต่จ๊อบผู้หญิงไม่เป็นจึงต้องให้น้อยเป็นคนช่วย โดยจะเริ่มจากการฝึกยิ้มเพื่อสร้างความประทับใจ ฉากนี้ผู้วิจัยได้แทรกเนื้อหาของวิชาสถิติในเรื่องของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เข้าไปด้วยในส่วนของปฏิริยาโต้ตอบของหญิงสาวแต่ละคนกับตัวเหงา โดยเริ่มจากไม่มีปฏิริยา โดยให้ตัวละครมีนออกมาเป็นตัวอธิบายลักษณะความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น ว่ามีหลายรูปแบบที่ววกและลบ ในฉากนี้เองผู้วิจัยได้ทิ้งปม

ความสัมพันธ์ของตัวละครเหงา และต้นไว้เพื่อสร้างอารมณ์ขันในฉากต่อไป โดยผ่าน คำพูดง่ายๆแต่ให้ผู้ชมเป็นคนตีความเอง

ฉากที่4 สม่่าเสมอ

เป็นฉากที่พัฒนาความต้องการของตัวละครโยผู้วิจััยได้นำเอาความต้องการของ ตัวละครแต่ละตัวมาเรียงต่อกันเพื่อให้เกิดเรื่องราว เพื่อแสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลง ของเวลา โดยจะไล่ไปตั้งแต่ความสัมพันธ์ของมีนและแนน น้อยกับปมที่ยังคงไม่เท่าเทียม กับเพื่อนๆ เหงาที่ยังสงสัยในค่า R ที่แฝงในรอยยิ้มของคนที่ผ่านมา จนกระทั่งเจอกับ ต้นอีกครั้ง เนื่องจากเป็นฉากที่ต่อเนื่องกัน ทำให้คนดูคิดถึงคำพูดที่ตัวละครพูดในฉากที่ แล้วยและนำมารวมกับเหตุการณ์ในฉากนี้ จะต้องทำให้ผู้ชมชอบในมุขตลกนี้ และสุดท้าย แนนที่ยังคงอารมณ์ฉุนเฉียวกับทุกอย่างที่เจอ และช่วงกลางเพลงผู้วิจััยได้ออกแบบให้ฉาก นี้ แสดงความเปลี่ยนแปลงในเรื่องของเวลาอย่างชัดเจนคือ ให้ตัวละครรุ่นพี่ สวมชุดครุย ออกมาถ่ายรูปรวมเพื่อให้เห็นพัฒนาของตัวละคร ในช่วงท้าย ตัวละครยังพูดถึงระยะเวลา ที่ผ่านไปด้วย

ฉากที่5 คัดตัวนางเอก

ฉากนี้เป็นการแย่งชิงบทนางเอกระหว่างแนนกับแฉ้ โดยผ่านการทดสอบ ความสามารถทั้งสามอย่างคือ ร้องเพลง เต้น และเล่นละคร ซึ่งในเรื่องนี้เองที่ผู้วิจััยได้ แทรกเนื้อหาทางสถิติในเรื่องคะแนนมาตรฐานเข้าไป เมื่อจบสิ้นการแข่งขันแนนไม่พอใจ การตัดสินโยหาว่าไม่ยุติธรรม น้อยพยายามเข้ามาอธิบายแต่กลับถูกแนนตำหนิด่วน มีนเห็นเช่นนั้นจึงจึงเข้าไปต่อว่าแนนแต่ก็ถูกแนนตอกกลับหาว่าลำเอียงเพราะแอบชอบแฉ้ แล้วพาลมาว่าแฉ้ว่าไม่พร้อมในการแสดงโดยหาเรื่องต่างๆมากกล่าวหา จนแฉ้ทนไม่ไหว เดินหนีออกจากชมรมไป น้อยต้องการเอาคืนที่แนนว่าแต่ถูกแนนตอกกลับว่าเป็นคนพิการ ทำให้น้อยเสียใจมาก แต่แทนที่จะโกรธแค้นกลับสงสารแนนที่มีความบกพร่องทางใจ ฉากนี้ เป็นการเริ่มวิกฤต(Crisis) โดยเกิดความขัดแย้งขึ้นกับตัวละคร จากวิธีการเลือกในการไปสู่ จุดหมายที่ตนเองต้องการ

ฉากที่6 มินบอกรักแอ้

ฉากที่เพิ่งถูกทำร้ายจิตใจมา ทำให้มินเข้ามาปลอบและตัดสินใจสารภาพรัก เป็นฉากที่มีการคลี่คลาย(Denouement or Resolution) ในที่นี้คืออารมณ์ของตัวละครแอ้ แต่ปมนี้ไม่ใช่ประเด็นหลักของเรื่องคือเป็นความสัมพันธ์ของทั้งสองคนแต่ความสัมพันธ์ของกลุ่มยังไม่ถูกคลี่คลาย หลังจากมีสารภาพรักทำให้แอ้รู้สึกดีขึ้นเหมือนกับว่าความรักสามารถเยียวยาความเจ็บปวดได้

ฉากที่7 ลูคิเมียร์

ฉากนี้เป็นฉากที่แนนเปลี่ยนกลยุทธ์มาใช้ความน่าสงสารในการขอเล่นบทนางเอก แทนการใช้ความรุนแรง โดยเธอให้เหตุผลว่าตัวเองเป็นโรคลูคิเมียร์ต้องการให้พ่อ แม่ جدจำและเป็นความสุขครั้งสุดท้ายก่อนตาย และเพื่อนๆก็เชื่อและสงสาร จึงช่วยกันขอร้องให้แอ้ยกบทนางเอกให้ แอ้จึงจำเป็นต้องยอม ฉากนี้เป็นการพัฒนาวิกฤติไปสู่ความยุ่งยากเพิ่มเติม (Crisis Development) เนื่องจากแนนสร้างความรู้สึกสงสารที่มีพลังมากกว่าความโกรธให้เกิดขึ้นในใจเพื่อนๆ จนในที่สุดแนนก็ไม่สามารถปิดบังเรื่องราวที่โกหกเพื่อนๆได้

ฉากที่8 เปิดโปงหลุมพราง

หลังจากที่เพื่อนๆจับพิรุณแนนได้เธอจึงพยายามบ่ายเบี่ยง จนในที่สุด เหนงว่าแนนว่าต่อแผล คำนี้เองที่เป็นฟางเส้นสุดท้ายในการปกปิดความรู้สึกที่แท้จริงของแนน เธอหันกลับมายอมรับอย่างหน้าตาเฉยว่าที่ทำไปเพราะหวังดีอยากเป็นนางเอกและพยายามหาเหตุผลมารองรับถึงความตั้งใจของเธอ จนเพื่อนๆทุกคนเลิกที่จะให้ความรู้สึกดีๆกับเธออีกต่อไป ฉากนี้จึงเป็นเหมือนจุดแตกหักของเรื่อง(Climax) เป็นจุดที่ตัวละครทุกตัวถูกผลกระทบจากวิธีการของแนนจนทำให้ทุกคนหมดความอดทนกับนิสัยและวิธีการมองชีวิตของแนน

ฉากที่ 9 มองด้านดี

ฉากนี้เป็นฉากที่ตัวละครแม่ปรากฏขึ้นเพื่อสอนให้แอ้ เข้าใจและเห็นใจแนน ฉากนี้จึงถือเป็นการคลี่คลาย(Denouement) ให้กับตัวละครแอ้อีกครั้ง แต่ผู้วิจัเห็นว่าการที่แอ้จะสามารถเข้าใจได้เลยเป็นการง่ายเกินไปจึงวางให้ในช่วงแรกแอ้มีอาการต่อต้านคำพูดของแม่ก่อน และเมื่อลองคิดดูดีๆแล้วจึงเข้าใจความหมายที่แม่พยายามสอน

ฉากที่ 10 วันแสดง

ฉากนี้เป็นฉากที่แนนรู้สึกทนไม่ได้อีกกับการเพิกเฉย ไม่มีตัวตนในสายตาของเพื่อนๆ และแอ้เข้ามาคลี่คลาย ความรู้สึกที่เพื่อนๆ มีกับแนน โดยผ่านบทเพลงที่แสดงให้เห็นถึงการย้อนกลับไปดูวิธีการที่แนนใช้ หน้าที่ของแอ้ฉากนี้จึงถือว่าเป็นตัวละครที่มากลี่ยุติอารมณ์ความรู้สึกตัวละครอื่นๆ เพื่อให้กลับมามองส่วนรวมคือละครที่ต้องเล่นด้วยกัน แต่แอ้ก็ให้ข้อคิดกับแนนถึงบุคลิกอีกแบบที่แนนสามารถนำมาใช้เพื่อให้อยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีความสุข ฉากนี้จึงเป็นการคลี่คลาย(Denouement) ให้กับตัวละครอื่นๆ แต่สำหรับผู้วิจัเห็นว่าน้ำหนักของเหตุผลยังคงเบา ไม่สมเหตุผลผล และดูง่ายเกินไป ดังนั้นผู้วิจัจึงให้น้อยแอ้งการกระทำของแอ้ แล้วจึงให้มินและเหงาอธิบายให้ฟังอีกครั้ง

ฉากที่ 11 จบ

หลังจากที่น้อยเข้าใจแนน ทั้งสองก็ได้ให้อภัยกัน หลังจากนั้น ผู้วิจัได้ทำการคลี่คลายปมที่ได้วางไว้ตั้งแต่ตอนต้นเรื่องที่ยังไม่ได้แก้ไข เช่น น้อยพอใจกับกั๋งที่ตัวเองได้ แม้จะน้อยเหมือนเดิม แต่เค้าก็ไม่ต้องการให้ใครมาแบ่งให้เพิ่ม ส่วนเหงาก็ยังไม่หมดความพยายาม ยังคงหาแฟนต่อไป และต้นในสภาพแต่งหญิงก็ออกมาสร้างความประหลาดใจปนความสุขให้กับเพื่อนๆ และจบลงด้วยมุมเหมือนกับที่ตอนเริ่มเรื่อง จึงถือเป็นการจบ(Ending) ที่คลี่คลายปัญหาทุกอย่าง ซึ่งผู้วิจัยังได้แฝงเนื้อหาต่างๆไว้ในเพลงสุดท้ายของเรื่องด้วยอีกครั้ง

การทำความเข้าใจตัวละคร

ผู้วิจัยสร้างตัวละครที่มาจากเนื้อหาของวิชาสถิติ ดังนั้นตัวละครแต่ละตัวจึงเป็นตัวแทนค่าต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสูตรของวิชาสถิติ ทำให้ผู้วิจัยเห็นความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาในสูตรการคำนวณกับชีวิตจริงว่า เมื่อเราอยู่ในสังคมเราต้องมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นเสมอ ในบางครั้งเราสวมบทบาทเป็นค่าสถิติตัวหนึ่งแต่ต่อมาเรากลับสวมบทเป็นค่าทางสถิติอีกตัว การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เราสามารถจัดการความสัมพันธ์กับผู้คนในสังคมได้ เหมือนกับสูตรต่างๆ ที่ประกอบไปด้วยค่าทางสถิติมากมาย เราไม่สามารถหาค่าความสัมพันธ์จากค่าใดค่าหนึ่งเพียงลำพังได้ แต่เมื่อผู้วิจัยนำค่าดังกล่าวมาเป็นลักษณะตัวละคร ตัวละครบางตัวจึงมีความสุดโต่งในบางเรื่องผู้วิจัยจึงต้องเกลี้ยให้ตัวละครมีลักษณะของความสมจริงให้มากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจะอธิบายลักษณะตัวละครแต่ละตัวที่มาจากค่าสถิติ เพื่อให้เห็นถึงการปรับปรุงและการพัฒนาว่าผู้วิจัยใช้วิธีคิดอย่างไร

ตารางที่ 6 ค่าทางสถิติที่นำมาเปลี่ยนเป็นลักษณะตัวละคร

ค่าทางสถิติ	ลักษณะตัวละคร
ค่ากลาง	ตัวละครมีน เป็นคนที่มีนิสัยชอบแบ่งปัน ไม่ชอบเห็นการเอาเปรียบเขาจะทนไม่ได้หากมีการกระทำที่แสดงถึงการเหยียดหยามดูถูก ลักษณะนิสัยนี้เองทำให้เขาไม่กล้าที่จะเริ่มต้นความสัมพันธ์ใหม่ๆ ให้พัฒนาขึ้นไป เนื่องจากกลัวว่าจะเสียความสัมพันธ์เดิมที่ดีอยู่แล้ว เมื่อนำมาพัฒนาเป็นตัวละครผู้วิจัยได้เพิ่มความขี้เล่นผ่อนคลายให้กับลักษณะตัวละครเนื่องจากหากปล่อยให้ตัวละครเล่นตามลักษณะตัวละครอย่างเดียว อาจทำให้ดูเคร่งเครียดซึ่งผิดกับลักษณะการใช้ชีวิตของตัวละครที่เป็นวัยเรียนที่มีความสดใสสนุกสนานในชีวิต นอกจากนั้นผู้วิจัยได้ใส่ความเป็นผู้นำไว้ในตัวละครด้วยเนื่องจากเห็นว่าเรื่องราวเป็นชมรมละคร ควรมีผู้ที่เป็นแกนหลักในการออกความคิดเห็นด้านต่างๆ

ค่าทางสถิติ	ลักษณะตัวละคร
SD ค่าความแปรปรวนสูง	ตัวละครแนบ เป็นตัวละครที่คนทั่วไปในสังคมจะเห็นว่าคนประเภทนี้เรื่องมาก ต้องการเป็นจุดสนใจ ชอบให้มีคนมาดูแล ต้องเด่นและมีความสำคัญเสมอ คิดว่าตนเองเป็นจุดศูนย์กลางของจักรวาล ผู้วิจัยจึงใส่ลักษณะบุคลิกของตัวละครไปในแบบที่ต้องการความโดดเด่น ส่วนในเรื่องอื่นๆ ผู้วิจัยแทนด้วยลักษณะความคิดเห็นที่แตกต่าง ขวางโลก สวนกระแส ซึ่งบางครั้งก็เป็นเรื่องที่ทำทุกคนกระทำอยู่บ้างในชีวิตประจำวันเพื่อสร้างให้ตัวละครมีมิติความเป็นมนุษย์ขึ้นมาบ้าง ไม่อย่างนั้นคงไม่สามารถอยู่ในชมรมได้ครบสี่ปี เพียงแต่เรื่องบางเรื่องไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร จึงมักได้รับการให้อภัยจากเพื่อนๆเสมอ
SD ค่าความแปรปรวนต่ำ	ตัวละครแฉ่ เป็นตัวละครที่แทนลักษณะความเป็นขี้อายเข้ากับแนบ คือไม่มีความมั่นใจที่จะทำอะไรอย่างที่คิด กลัวผิด ขี้เกรงใจ เก็บทุกอย่างมาคิด ใส่ใจคนอื่นมากกว่าตนเอง ผู้วิจัยจึงใส่ความโอบอ้อมอารี ทศนคติการมองโลกในแง่บวก เพื่อสร้างความน่ารักให้กับตัวละคร เพื่อที่ตัวละครจะได้เป็นที่รักของเพื่อนๆ เนื่องจากหากให้ตัวละครมีเพียงลักษณะทางสถิติอย่างเดียวก็จะทำให้ตัวละครเก็บกดจนไม่เชื่อว่าตัวละครตัวนี้จะสามารถอยู่ในชมรมการแสดงได้
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ตัวละครเหงาเป็นตัวแทนความสัมพันธ์ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยยกเรื่องความสัมพันธ์ในเชิงความรักหนุ่มสาวมาเป็นจุดเด่น แต่ทั่วไปผู้วิจัยเห็นว่าหากคนเราไม่มีค่าความสัมพันธ์กับผู้อื่น คนคนนั้นก็ต้องเป็นคนที่เหงาเพราะไม่มีเพื่อนคบ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเพิ่มความกล้า

ค่าทางสถิติ	ลักษณะตัวละคร
	<p>แสดงออกในเรื่องของการแสดงความรักให้กับเหงา คือไม่กลัวที่จะเสียความสัมพันธ์ด้านอื่น เมื่อเกิดความรู้สึกชอบใครสักคน ยอมที่จะทำทุกอย่างเพื่อแสดงให้เห็นว่าชอบ ส่วนในเรื่องของลักษณะด้านอื่นๆ ตัวละครเหงาจะเป็นตัวที่สร้างสีสันให้กับชมรม ชอบจัดการสนุกสนาน</p>
ค่าที่ต่ำกว่าค่ากลาง	<p>ตัวละครน้อย เป็นตัวละครที่พูดถึงความไม่เท่าเทียม ตั้งแต่ลักษณะทางร่างกายที่นิ้วพิการตั้งแต่กำเนิด มีปมที่ต้องการความเท่าเทียมกับเพื่อนๆทุกคน ไม่ว่าจะในด้านไหน เรื่องเล็กหรือใหญ่ เพื่อต้องการชดเชยปมที่มี โดยเขาจะร้องขอสิ่งที่คิดว่ามีน้อยกว่าเพื่อนๆ เพื่อต้องการให้เพื่อนๆแบ่งปันมาให้ โดยทั่วไปเป็นคนสนุกสนาน เป็นคู่หูของเหงา เนื่องจากมีความสัมพันธ์ที่เติมเต็มเพราะน้อยจะเป็นกุนซือด้านความรักให้เหงาปรึกษา เพื่อรู้สึกถึงความสำคัญของตัวเอง</p>
ตัวแปร	<p>ตัวละครคือบรรดาเพื่อนคนอื่นๆและรุ่นพี่ในชมรม เนื่องจากทุกสังคมย่อมมีความหลากหลายทั้งความคิดและความรู้สึก บรรดาเพื่อนๆ เหล่านี้เองจะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ตัวละครหลักเกิดการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น โดยเฉพาะเรื่องสำคัญๆ ที่ปฏิภริยา ทำทางของพวกเขาจะมีส่วนร่วมในการส่งเสริมหรือกีดกันการกระทำของตัวละครหลัก ตัวละครประกอบเหล่านี้ผู้วิจัยก็เลือกลักษณะตัวละครให้เข้ากับบทในเรื่องซึ่งบางตัวละครผู้วิจัยก็ให้ใช้ลักษณะของนักแสดงเองเลย เนื่องจากจะให้เกิดความหลากหลาย</p> <p>ตัวละครนุช เป็นคนพูดตรงๆ กล้าถามเมื่อเห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ถูกต้อง ชอบการเต้นเป็นพิเศษ และเต้นเก่งที่สุดในรุ่น แต่ร้องเพลงเพี้ยนหาเสียงไม่เจอ</p> <p>ตัวละครลูฟี่ เป็นคนซึ่กั้ว ซึ่ส่งสาร ตื่นเต้น เมื่อตื่นเต้นจะลืมทุกอย่าง มีความสามารถทุกด้านดี ไม่ว่าจะเป็นการร้อง การเต้น การเล่น สนุกกับเต้นมากที่สุด</p>

ค่าทางสถิติ	ลักษณะตัวละคร
	<p>ตัวละครต้น เป็นคนบ้าพลัง ชอบเดิน ร้องเพลงชอบแหกปาก มีปมในใจคืออยากให้</p> <p>แม่รับเรื่องรสนิยมทางเพศของตัวเองให้ได้</p> <p>ตัวละครออม สนุกสนาน มีความคิดสร้างสรรค์ กล้าแสดงออก เปิดเผยตัวตน เคยเป็นเพื่อนสนิทแนวก่อนเข้าชมรม</p> <p>ตัวละครรุ่นพี่ เป็นคนเปิดเผย ตรงไปตรงมา ไม่ชอบคนประจบ สนุกสนาน เป็นที่รักของน้องๆ ชอบเล่นละคร และวิชาโปรดคือวิชาสถิติ ชอบพูดเรื่องสถิติให้เกี่ยวข้องกันไป</p>
ตัวแปรแทรกซ้อน	<p>ตัวละครแม่ เป็นตัวละครที่ผู้วิจัยใส่เข้ามาในบทเพื่อ ต้องการ</p> <p>เปลี่ยนความคิดของแฉ่ ให้กลับมามองโลกในแง่ดีอีกครั้ง ดังนั้นตัวละครนี้จึงเป็นตัวละครที่แทรกความหมายของการวางความสุขไว้ให้</p> <p>ถูกที่ เป็นคนที่มีทัศนคติที่ดีต่อโลก พยายามปลุกฝังทัศนคติที่ดีให้กับแฉ่ รักลูกในแบบที่มีเหตุผล รักและเป็นห่วงปกป้องมากจนบางครั้งแฉ่กลัว ไม่กล้าตัดสินใจบางเรื่องเนื่องจากเป็นซิงเกิ้ลมีม</p> <p>ต้องเลี้ยงลูกคนเดียวจึงซัดเซยความรักให้กับแฉ่อย่างเต็มที่</p>

แนวคิดหลักและแนวคิดอื่นๆ

แนวคิดหลักของละครเรื่องนี้จะพูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ของเพื่อน ที่พูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ของคนที่เกิดขึ้นในสังคม แนวคิดรองคือการวางความสุขให้ถูกที่ เพื่อที่จะได้อยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างเป็นสุข

การตีความหมายในบทสนทนา

ในฐานะผู้กำกับหน้าที่อีกอย่างที่สำคัญมากคือการตีความความหมายที่แฝงอยู่ในคำพูดของตัวละคร การใช้น้ำเสียงของนักแสดง ตลอดจนจังหวะและความเร็ว(Beat) ในการพูด เพื่อให้การเปล่งเสียงของนักแสดงเหมาะสมกับบทบาท เหตุการณ์ตามท้องเรื่อง สามารถสื่อสารอารมณ์ความรู้สึกออกมาได้อย่างเต็มที่ตามความต้องการของบทละคร ดังนั้นผู้วิจัยจึงยกตัวอย่างคำพูดของนักแสดงในแต่ละฉากที่เกิดขึ้นมาเป็นตัวอย่างในการอธิบาย

ตารางที่ 7 การตีความหมายในบทสนทนา

ฉากที่1 เปิดเรื่อง

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>ขอ ขอต้อนรับน้องๆทุกคนสู่ชมรมละครของเรา นะคะ</p> <p>ตอนนี้เรามาทำความรู้จักกันแบบ Norminal กันดีกว่า นะคะ</p> <p>มีน อะไรวะ Norminal</p> <p>น้อย หืม ไอโง่แค่นี้มึงก็ไม่วู้</p> <p>ขอ งั้นเริ่มที่เธอเลยคะ</p> <p>น้อย (งง)หา อะไรอะครับพี่</p> <p>ขอ ก็นอมนินอลไง</p> <p>น้อย เอ้อออออออ</p>	<p>บทในส่วนนี้เป็นการเปิดตัวให้ผู้ชม รู้จักกับนักแสดงและแฝงเนื้อหาทางสถิติเรื่องนามบัญญัติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเน้นให้มีการพูดถึงเรื่องนามและคำว่านอมนินอลหลายๆครั้งเพื่อสร้างความคุ้นเคยและจดจำให้กับผู้ชม โดยน้ำเสียงในการแสดงผู้วิจัยออกแบบให้อยู่ในโทนของความสดใส สนุกสนาน จังหวะในการพูดต่อเนื่องกันไม่มีช่องว่าง(Gab) มีบางจังหวะที่ให้นักแสดงเปลี่ยนจังหวะในการพูด เพื่อแสดงความคิดหรือความไม่มั่นใจ</p>

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>ชอ แฮมทำเป็นว่าเพื่อนนี้กว่าจะรู้ ก็นามนะ คะแต่ละคนมีนามว่าอะไรคะ</p> <p>น้อย อ้อ นาม ครับชื่อคุณะ.....ครับ</p> <p>มีน ชื่อ..... คุณะ.....ครับ</p>	
<p>เฮงา เฮี้ยมิงก็คือคนที่สอบเข้าได้คะแนนเป็น อันดับหนึ่งของคณะหรือวะ</p> <p>มีน เออมีงละ</p> <p>เฮงา กูที่97วะ</p> <p>มีน เฮี้ยไม่เป็นไรอันดับเราห่างกันไม่เท่าไร เองเราว่านายคงไม่โง่หรือคงมีความรู้ใช้มะ</p> <p>แนน อู้ย!!! เสียเวลาพูดอะไรกันก็ไม่รู้ ชั้นแนน คนที่ค่า โกลเดินเรโซความสวยฟุ้งทะยาน ถึงขีดสุดทะเลทุกๆคณะเลยจ๊ะ</p> <p>มีน แล้วคุณละครับชื่ออะไร</p> <p>แอ้ แอ้คะ</p> <p>ชอ เอละจ๊ะ คนอื่นไปคุยทำความรู้จักกันเอง นะ แต่ดีใจนะคะที่ปีนี้อัตราส่วนระหว่าง ผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ขอให้อัตราส่วนเป็น</p>	<p>บทช่วงนี้เป็นการบอกเนื้อหาวิชาสถิติ ใน เรื่องของข้อมูลเรื่องอันดับ โดยผ่านการพูดคุย ของตัวละครผู้วิจัยได้ออกแบบให้คำพูดแสดง ถึงความต่างระหว่างอันดับของตัวละคร และ เมื่อตัวละครแนนออกมาผู้วิจัยได้ให้ใช้เสียง และจังหวะที่แตกต่างคือให้ใช้น้ำเสียงกระซิก และจังหวะการพูดที่สั้นและเร็ว เพื่อแสดงให้ เห็นความเป็นคนใจร้อน และให้มีนพูดด้วย น้ำเสียงอ่อนหวานเพื่อต้องการสื่อถึง ความรู้สึกที่มีต่อแอ้ และเมื่อแนนพูดอีกครั้ง คราวนี้ผู้วิจัยให้ใช้น้ำเสียงที่อ่อนลงและ จังหวะการพูดที่ช้าลง เพื่อแสดงความนอบ น้อมต่อรุ่นพี่ ผิดกับรุ่นพี่ที่เปลี่ยนเป็นน้ำเสียง ที่ห้วนและกระชับเพื่อแสดงความไม่พอใจใน ความประจบสอพลอ และเปลี่ยนมาเป็น น้ำเสียงมาเป็นอ่อนหวานเมื่อพูดกับคนอื่นๆ</p>

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>เท่านี้ไปจนจบปีสินะคะอย่าเปลี่ยนใจแบบพี่ละ แนน ขอให้คุณพี่สวयวันสวยคืนนะคะ ถ้า น้องจะยอมใครซักคนก็คงต้องเป็นคุณพี่เนี่ยละ คะ</p>	
<p>ขอ พอจ๊ะ ต้องการความจริงใจมากกว่า เอาละคะ สำหรับน้องๆทุกคนนะคะ ชมรมของ เรามีหลายหน้าที่ทั้งเบื้องหน้าเบื้องหลัง ใคร สนใจก็ลองสอบถามพี่ฝ่ายกันไปนะคะ</p>	

ฉาก 2

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>น้อย (วางข้าวอย่างแข็งๆ) นี่ไงพวกมึงเห็นปะ ดวงกุแหม่งต้องเป็นแบบนี้ทุกที ตั้งแต่เกิดละแม่ ให้นิ้วกูมากก็น้อยกว่าพี่ๆ เวลาได้อะไรก็น้อยกว่า คนอื่นเค้าทุกที อย่างข้าวผัดกึ่งเนี่ยคนอื่นได้กึ่ง กันหลายตัวแล้วมึงดูกูดี ไม่มีซักตัว ขอ คุณอะไรกันอยู่จ๊ะ น้อย คุณเรื่องกึ่งในข้าวผัดนะครั้บ แล้วแนน เคื่ากี้ ขอ อ้อ คุณกันเรื่องค่างกลางกันอยู่นี่เอง</p>	<p>ในฉากนี้ผู้วิจัยเน้นที่ตัวละครสองตัวคือ น้อยและรุ่นพี่โดยน้อยผู้วิจัยได้กำหนดให้ ตอนต้นฉากใช้น้ำเสียงที่สนุกสนาน จากนั้นเมื่อ เกิดเรื่องราวกระทบจิตใจจึงให้น้อยแสดงความ อึดอั้นในน้ำเสียงโดยให้กระแทกคำพูด แต่ท้าย ประโยคเบาลงเพื่อแฝงความน้อยใจใน โชคชะตาเพื่อให้เกิดความรู้สึกอึดอั้น น้อยใจ เรียกร้อง อีกคนที่ผู้วิจัยเน้นคือตัวละครรุ่นพี่</p>

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
ส่วนแม่SDสูงนั้นช่างเค้ําเถอะอีพวกนี้ชอบ ทำลายชิกม่าโน	เนื่องจากบทเป็นเนื้อหาข้อมูลทางสถิติที่บทได้ เปิดไว้แล้วว่ารุ่นพี่เป็นคนทีเก่งและคลั่งไคล้วิชานี้ เป็น
กลุ่ม ชั้นละเพ็ลี่ยกะยายคนนี้เหลือเกิน มีน แต่พี่ครับ ชิกม่าโนกลุ่มกับกุงในข้าว ผัดนี้มันเกี่ยวอะไรกับค่ากลางที่พี่ว่าหรอครับ	อย่างมาก ดังนั้นเมื่อรุ่นพี่พูดถึงเรื่องสถิติจึงต้อง เหมือนกับการพูดในชีวิตประจำวัน ไม่ติดขัดหรือ รู้สึกเกร็ง และน้ำเสียงที่ใช้ก็ต้องเน้นในส่วนขอ เนื้อหาที่ผู้วิจัยต้องการให้สื่อออกมาด้วย
<p>ขอ เกี่ยวลึคะชิกม่าคือผลรวมมันก็หมายถึง ความสามารถกันและกุงในข้าวเนี่ย พวกน้อง ส่วนมากได้กุงในข้าวผัดเท่าๆกันไม่ใช่หรอ ไซม์ยัย ส่วนมากได้กัตัว โหนใครได้ 3 4 5 เห็นมะส่วนใหญ ได้4 ก็แสดงว่าค่ากลางก็เป็น4</p> <p>น้อย เห็นปะพี่ผมแม่งโคตรหวยเลย ผมเป็นคน เดียวที่ไม่ได้กุงซักตัว</p> <p>ขอ ใครว่าไซคคือออก</p> <p>น้อย หึา ไซคดียังไงพี่</p> <p>ขอ ก็เมื่อกี้ปะพี่เห็นเพื่อนเค้าแบ่งของเค้าให้ เธอไม่ใช่หรอ มีเพื่อนดีๆแบบนี้แล้วยังจะบอกว่า ตัวเองไซคร้ายอีกเธอรู้อย่างไรทำไมคนเราถึงเป็นสัตว์ ที่ประสบความสำเร็จบนโลกใบนี้มากที่สุด เพราะ มนุษย์มีคุณสมบัติข้อหนึ่งที่เหนือกว่าสัตว์ทั่วไปคือ รู้จักการแบ่งปันกันไงจ๊ะ</p>	ในช่วงท้ายผู้วิจัยต้องการให้เน้นและขยาย ความรู้สึกออกมา โดยกำหนดใช้น้ำเสียงโทนสูง เพื่อให้ดูว่าเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ ต่อมนุษยชาติ

ฉากเหล่านี้กับ น้อยทดลองจับสาวด้วยวิธีต่างๆ

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>เหงา ว่าไงหรอ กูรู้สึกเหมือนเป็นสัมพะเวสีไม่มีตัวตนเลยวะ นุชมันยังไม่รู้เลยมั้งมึงว่ากูกะมึงยืนอยู่</p> <p>มิน อย่างนี้ความสัมพันธ์ก็ไม่เกิดขึ้นสิวะ ค่าของมึงก็เป็น 0</p> <p>น้อย อะไรของมึงวะค่า</p> <p>มิน ก็ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มึง กูเห็นชื่อมันยาวเลยเรียกแทนว่าค่า</p>	<p>ในฉากนี้ผู้วิจัยได้ให้นักแสดงน้อยและเหงาพูดกันเหมือนปกติแต่สิ่งที่ต้องเพิ่มไปคือความต้องการ ในส่วนของน้อยความต้องการคือพยายามชักจูงให้เหงาทำตามสิ่งที่ตนเองบอก แต่เหงานั้นต้องการที่จะสร้างความประทับใจให้กับสาว ๆ ที่เดินผ่านแต่ก็ไม่มั่นใจ โดยเหงาต้องแสดงความไม่มั่นใจออกมาในน้ำเสียง ส่วนเรื่องของจังหวะการพูดผู้วิจัยต้องการให้การพูดนั้นกระชับ แต่เมื่อนักแสดงเล่นออกมาตัวละครเหงาพูดลิ้นรัว และพูดเร็วมาก ไม่สามารถฟังออกได้ว่าพูดเรื่องอะไร ทำให้ผู้วิจัยต้องหาทางแก้ปัญหา โดยในครั้งแรกผู้วิจัยได้แบ่งท่อนและจังหวะในการพูดเนื่องจากปัญหาการพูดเร็วและรัวเกิดจากการที่นักแสดงไม่แบ่งวรรคตอนในบท ทำให้พูดออกมาอย่างไม่คิดถึงความหมายและความรู้สึกของตัวละคร ส่วนในบทช่วงนี้มินจะเป็นตัวละครที่พูดเนื้อหาของวิชาสถิติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงให้นักแสดงพูดด้วยจังหวะที่กระชับไม่เร็วเกินไป และเน้นใจความสำคัญของข้อมูลที่พูด แต่ต้องระวังไม่ให้เป็นในทางวิชาการมากเกินไป ดังนั้นจึงเพิ่มคำสร้อยต่างๆ เช่น เอ๊ย หวะ ไร้ย เพื่อให้ดูเป็นคำพูดทั่วไปของคนธรรมดามากขึ้น ส่วนแนนผู้วิจัยก็ยังคงให้ใช้น้ำเสียงในโทนเดิม</p>
<p>แนน (เดินมาค่า) เหมินซี่หรอ ทำหน้าซะอย่างกะเหมินซี่ แล้วเลิกยิ้มแบบนี้เถอะ ชั้นว่าแกดูทุเรศมาก นี่ถ้าคิดจะแซวชั้นนี่ขอบอกเลยนะว่าพวกแกจะโดนด่าแน่ เวลาว่างมากหรอทำไมไม่ไปทำอะไรที่มีประโยชน์บ้างมานั่งหายใจตั้งอยู่ได้ รกโลกจริงๆ ชั้นไม่น่าเสียเวลามาคุยกับพวกแกเลย ฮึ้ย! อารมณ์เสีย (อิมโพรไวส์ต่อจนพ้นฉาก)</p> <p>เหงา กูกลับบ้านก่อนนะ</p> <p>น้อย เตี่ยวสิมึง ไหนๆก็โดนด่าแล้ว ว่าแต่เมื่อไหร่ใครชวนมันคุยวะ มาถึงก็ใส่ๆๆๆแล้วก็เดินไป</p>	

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>เหงา นึกทำอะไรผิดวะเนี่ย</p> <p>มีน มึงผิดที่นั่งยืมแล้วมันเดินมาเจอแค่นี้แหละ แต่แน่นอนมีความสัมพันธ์กะมึงนะเว้ย</p> <p>เหงา คำ แบบนี้หรือวะสัมพันธ์</p> <p>มีน ไซ้มึงแต่เป็นในทางลบนะค่าRของมึงเมื่อ เป็นลบ</p> <p>น้อย ลบเป็นพันเลยมั้งมึง</p> <p>มีน เฮ้ยโง่บ้า ลบได้มากที่สุดก็แค่1เท่านั้นแหละ เมื่อก็คงติดลบ1เลยละ</p> <p>-----</p> <p>น้อย มึงแน่ใจหรือ แต่เมื่อค่าRของมึงนี่บวก สุดๆเลยนะเว้ย</p> <p>เหงา แต่กูไม่ชอบr ตัวนี้เลยวะเห็นแล้วเสียวสัน หลังยังงิพิกล</p>	<p>แต่สิ่งที่เพิ่มขึ้นมาทำให้คำเหงาแบบไม่ ต้องหยุดคิดคือพูดไปเรื่อยๆ ในช่วงท้าย ที่ต้นออกมาผู้วิจัยได้ออกแบบให้ต้นพูด ด้วยจังหวะที่ซ้ำคำพูดย่อยๆเรื่อยๆ ทอดเสียง แต่แสดงความคุกคามต่อทั้ง น้อยและเหงาทางสายตา เพื่อสื่อให้ ผู้ชมเห็นความรู้สึกที่พยายามเก็บไว้ ข้างในของตน โดยที่บทจะเป็นเพียง การชวนไปอ่านหนังสือแต่เมื่อบวกกับ น้ำเสียง ท่าทาง กริยาที่แสดง จะทำให้ เกิดความหมายที่แฝงออกมา โดยที่ ผู้ชมก็สามารถรับทราบได้</p>

ฉากพูดโมโนล็อก

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>แฉ่ สวัสดิ์ดีความเหงา เราไม่ได้เจอกันนานเลยนะ นานจนลืมไปแล้วว่าเธอเป็นยังไง นานจนลืมไปว่าชั้นเคยสนิทสนมกับเธอมากขนาดไหน เพราะตั้งแต่ชั้นมีเค้า เธอก็ไม่เคยมาหาเยี่ยมเยียนชั้นเหมือนก่อน แต่ทำไมวันนี้ชั้นถึงรู้สึกคิดถึงเธอจัง อยากกลับไปวันที่ชั้นมีเธอมาเยี่ยมเป็นครั้งคราว แปลกนะที่ทุกครั้งที่เธอมาหา ชั้นต้องแลกรู้อะไรที่รักไปทุกครั้ง แต่ฉันเข้าใจนะ เพราะเธอไม่ได้มาเยี่ยมเยียนฉันคนเดียว ลาก่อนความเหงา คราวนี้เธอคงต้องไปหาคนอื่นบ้างแล้วละ เพราะวันนี้ฉันมีความเข้มแข็ง อยู่เป็นเพื่อนแล้ว</p>	<p>ในส่วนของโมโนล็อก ผู้วิจัยได้ให้แนนและแฉ่ตีความการพูดถึงความเหงาไว้แตกต่างกันโดยให้แนนพูดกับศัตรูเก่าที่มาหา และให้แฉ่พูดกับความเหงาเหมือนกับเพื่อนเก่าที่มาหา ดังนั้นจังหวะการพูดของทั้งสองคนจะแตกต่างกันโดยที่แนนจะมีจังหวะการพูดที่คม กระชับ ชัดเจน ส่วนแฉ่เมื่อผู้วิจัยได้ให้การบ้านไปปัญหาที่เกิดขึ้นคือน้ำเสียงของแฉ่จะลอยในช่วงท้าย ประโยคการจัดวรรคคำไม่ชัดเจน ทำให้ความหมายในบทพูดไม่ออกมาเท่าที่ควร ในขั้นนี้ผู้วิจัยใช้การแบ่งวรรคคำ และถามเพื่อทำความเข้าใจให้กับแฉ่ว่ารู้สึกกับเพื่อนคนนี้อย่างไรบ้าง และแฉ่จะมีลักษณะตัวละครที่เล่นแล้วรู้สึกปลอดภัยเมื่อไม่มั่นใจแฉ่จะใช้ตัวละครนี้</p>
<p>แนน สวัสดิ์ดีความเหงา เราไม่ได้เจอกันนานเลยนะ นานจนลืมไปแล้วว่าเธอเป็นยังไง นานจนลืมไปว่าชั้นเคยสนิทสนมกับเธอมากขนาดไหน เพราะตั้งแต่ชั้นมีเค้า เธอก็ไม่</p>	<p>มาแทนที่ เพื่อชดเชยความไม่มั่นใจจนเกิดเป็นปัญหาในการออกเสียง</p>

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>เคยมาหาเยี่ยมเยียนชั้นเหมือนก่อน แต่ทำไมวันนี้ชั้นถึงรู้สึกคิดถึงเธอจัง อยากกลับไปวันที่ชั้นมีเธอมาเยี่ยมเป็นครั้งคราว แปลกนะที่ทุกครั้งที่เธอมาหา ชั้นต้องแลกสิ่งที่รักไปทุกครั้ง แต่ฉันเข้าใจนะ เพราะเธอไม่ได้มาเยี่ยมเยียนฉันคนเดียว ลาก่อนความเหงา คราวนี้เธอคงต้องไปหาคนอื่นบ้างแล้วละ เพราะวันนี้ฉันมีความเข้มแข็งอยู่เป็นเพื่อนแล้ว</p>	

ฉากตัดตัวนางเอก

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>น้อย เอล่า พวกเราได้ข้อสรุปแล้ว คนที่จะเป็นนางเอกละครปีนี้คือ.....แฉ่</p> <p>ทุกคน ร่วมแสดงความยินดี</p>	<p>ในการประกาศผู้วิจัยให้นักแสดงใช้การออกเสียงที่เป็นลักษณะของความหนักเบาเพื่อสร้างความตื่นเต้น ลุ้นระทึกให้กับคนดู โดยให้ทำประมาณสามรอบก่อนประกาศผล เมื่อประกาศผล</p>
<p>แนน เฮ้ย เป็นไปได้ยังไงอะนี่พวกแกรวมหัวกันโกงชั้นใช่ไหม ชั้นร้องเพลงเพราะกว่าแกมไม่ไต่ด้วย เรื่องเด่นก็สู้ดี โมนิล็อคก็พอกัน แต่ละครคราวนี้มันเป็นละครร้อง ทำไมไม่ให้คะแนนเรื่องร้องมาก</p>	<p>แนนใช้การทวาดเพื่อดึงความสนใจจากนักแสดงและผู้ชมมาที่ตัวเอง หลังจากนั้นจึงเริ่มพูดโดยผู้วิจัยให้เริ่มจากน้ำเสียงที่เบา แล้วค่อยเพิ่มระดับขึ้นไปเรื่อยๆ ส่วนจังหวะผู้วิจัยได้ให้แนนเริ่มพูดซ้ำเพื่อให้คนดูสามารถรับสารที่</p>

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>ที่สุดอะ ในเมื่อชั้นร้องเพราะชั้นก็ต้องได้เป็นนางเอกสิ แบบนี้มันรวมหัวกันโกงนี่หว่า</p> <p>น้อย แน่น ละครเป็นการรวบรวมศิลปะหลายๆแขนงเข้าไว้ด้วยกันนะ มันไม่มีอะไรที่สำคัญที่สุดหรอก</p> <p>แน่น หรือไอด้วนแล้วใครให้แกแจ็กก็เจ้าการมาสารระแน ตอบคำถามชั้นวะ</p> <p>มีน แน่น พุดแรงไปรีเปล่า ไม่เห็นต้องไปว่าไอน้อยแบบนั้นเลย</p> <p>แน่น แกก็อีกคน เจียบไปเลย แอบชอบอ๊อแอ้อยู่ใช้มะถึงได้ออกรับ ปกป้องมันอยู่ได้ ถ้ามจริงเหอะ ชอบเข้าไปได้ยังไงวะ ไออย่างกับคนขี้โรคหน้าก็ซัด ถ้ารู้ตัวว่าไม่พร้อมแล้วจะเข้าชมรมมาทำไมเสียดายโอกาสคนอื่นเค้า ไม่สบายแกก็ไปหาหมอให้มันหายขาดก่อนสิ นี่มาทำตัวเป็นพวกเชื้อโรคให้คนอื่นเค้ารำคาญอยู่ได้ น่ารังเกียจ หรือถ้าทนไม่ไหวก็ตายๆไปเลย จะได้ไม่ไปเสียโอกาสคนอื่นเค้า ไปสิไป</p> <p>แอ้ เราขอโทษนะทุกคน(เดินออกไป)</p>	<p>ต้องการสื่อออกมาให้เข้าใจแล้วค่อยรัวใส่</p> <p>ในช่วงกลางและท้าย โดยใช้จังหวะและอารมณ์การพูดแบบนี้กับทุกๆช่วงที่มีการว่ากันของตัวละคร โดยในแต่ละช่วงจะมีการหยุดจากตัวละคร โดยในช่วงแรกจะเป็นน้อยที่เข้ามาขวางด้วยน้ำเสียงและจังหวะที่ช้าลง เพื่อต้องการให้แน่นสงบลง แต่แน่นกลับใช้น้ำเสียงที่ดูถูก และเน้นคำที่จะทำให้น้อยรู้สึกเสียใจคือคำว่า “ไอด้วน” ที่ผู้วิจัยตั้งใจไว้ในบทเพื่อแสดงถึงลักษณะตัวละครที่ชอบเหยียดปมของคนอื่นจนทำให้มีนต้องเข้ามาตัดบทด้วยน้ำเสียงที่ใช้โทนต่ำเพื่อปรามการกระทำของแน่น แต่ถูกแน่นสวนกลับด้วยน้ำเสียงและจังหวะการพูดเหมือนเดิม และลามไปถึงแอ้ โดยใช้อาการร้องเสียงพลิบของแอ้มาเป็นข้ออ้างในการกล่าวร้ายต่างๆนานา จนแอ้ไม่สามารถทนอยู่ได้จึงขอตัวออกไปด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิดแต่จังหวะการพูดจะเป็นการเน้นคำว่า “ขอโทษ” เพื่อแสดงให้เห็นความรู้สึกหงุดหงิดใจ</p>

ฉากตัดตัว(ต่อเนื่อง)

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>น้อย นี่ไงแนนคุณสมบัติข้อแรกๆของการแสดง เธอยังไม่มีเลย การเล่นละครนะมันต้องมีทั้งรับและส่งแต่เธอไม่เคยคิดจะส่งให้ใคร คิดแต่จะรับอย่างเดียว แล้วแบบนี้ยังหวังจะเป็นนางเอกอีกหรือแนน มึงเจียบไปเลยไอ้พิการ</p> <p>ทุกคนอึ้ง</p> <p>น้อย เออ เรายืนยันการแนน เรายืนยันไม่เท่าคนอื่นเหมือนเธอ เกิดมาเราก็นิ้วด้วน โตมาก็โดนคน</p>	<p>หลังจากที่น้อยถูกแนนว่า คำพยามจะกลับมาแก้คืนโดยยกเรื่องการรับส่งของละคร โดยพูดด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นเพื่อแสดงถึงความแค้นในใจ แต่แนนกลับตัดบทด้วยการกระแทกเสียงใส่น้อยว่า “ไอ้พิการ” น้อยอึ้งและพูดออกมาด้วย</p>
<p>อื่นเอาเปรียบตลอด วันๆเอาแต่สงสารที่ตัวเองมีไม่เท่าคนอื่น แต่รู้อะไรมั๊ยแนน วันนี้เราเจอคนที่น่าสงสาร น่าสมเพชกว่าเราแล้วแนน คนนั้นมันก็คือเธอแนน เธออาจดูสมบุรณ์ แต่เราว่าเธอเป็นคนพิการที่น่าสงสารที่สุดเลยแนน เพราะอะไรรู้มั๊ยเธอมันพิการที่หัวใจใจแนน แต่เราก็ไม่โกรธเธอหรือแนน เราโคตรสงสารเธอเลยวะ (เพื่อนๆเดินเข้าหาแนน)</p> <p>แนน ไปเลยไอ้พวกขี้โกง ขี้ฉ้อฉล ทำไม ทำไม ต้องมาจกเกลียดจ้งขงชั้นด้วย</p>	<p>น้ำเสียงที่พยามยามจะไม่แสดงความรู้สึกอะไร และใช้น้ำเสียงให้หนึ่งที่สุดเพื่อบรรยายเหตุผลว่าทำไมเค้าถึงได้สงสาร แต่น้ำเสียงและท่าทางเฉยเมยไม่แสดงว่าโกรธกลับทำร้ายแนน และการที่น้อยเน้นคำว่า “พิการที่หัวใจกับ”โคตรสงสาร” เป็นเหมือนการตบหน้าแนนขนาดใหญ่ แนนซึ่งรู้สึกผิดแต่ทำอะไรไม่ถูกจึงได้แต่ใช้เสียงโววายกับเพื่อนๆที่เหลือ จนสุดท้ายนุชเดินเข้ามาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆว่า “เธอโตมายังไงวะ” เป็นการทำให้แนนสงบและรู้สึกเสียใจกับการกระทำของ</p>

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
(ทุกคนเดินออกไปจากฉากเหลือผู้ชายคนสุดท้าย) นุช ขึ้นไต่อย่างจะรู้จริงๆ เธอโตมาอย่างไรวะ แนน	ตัวเอง

ฉากมีนบอกรักแฉ่

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
มีน แฉ่เดี่ยวก่อน แฉ่ ปล่อยเราเถอะ มีน เรามันตัวเชื้อโรคน่า รังเกียจ มีน ใจเย็นๆแฉ่ ใครจะพูดอะไรก็ช่างเค้าเถอะ มันไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกที่เรามีต่อ แฉ่หรือก็มีนชอบแฉ่ ชอบทุกอย่างที่เป็น แฉ่ ชอบเสียงไอของแฉ่ ชอบเสมอ แฉ่ พอเถอะบอล แฉ่เชื่อแล้ว บอล เราชอบแฉ่จริงๆนะ แล้วแฉ่ละ รู้สึกยังไงกับ เราบ้าง แฉ่ เราไม่รู้อะ เราอายุเราไม่กล้า บอล งั้นลองคิดว่าเป็นเรื่องสมมุติก็ได้แฉ่สมมุติ ว่าถ้ามีนรักแฉ่ แฉ่จะรักมีนมัย แฉ่ ถ้าสมมุติว่ามีนรักแฉ่ แฉ่ก็สมมุติว่ารักมีน แล้ว.....ทำไมต้องใช้การสมมุติ ด้วยล่ะ มีน เราก็แค่อยากจะทำสมมุติฐานไว้ก่อนนะแฉ่ ถ้าคำตอบไม่ตรงกับที่คิดจะได้ไม่เจ็บมาก	ในฉากนี้ผู้วิจัยแบ่งจังหวะการพูดของ นักแสดงเป็นสองส่วนโดยส่วนแรกจะเป็นในส่วนที่แฉ่ ยังไม่หายโกรธแนน การพูดจะห้วน ส่วนมีนจะใช้การ พูดที่นุ่มนวลเพื่อให้แฉ่ใจเย็นลง เมื่อบอลเฉลยความ ในใจทำให้แฉ่รู้สึกอายและเริ่มลืมความโกรธ จังหวะ การพูดของแฉ่จึงเปลี่ยนไป จากที่เร็วกลับเป็นช้า และ การพูดก็ยืดขึ้นเพื่อแสดงความรู้สึกอาย แต่มีนเมื่อเห็น ว่าแฉ่มีความรู้สึกที่ดีต่อกลับมา จังหวะการพูดจึงเร็ว ขึ้นเพื่อแสดงความมั่นใจ และในช่วงท้ายผู้วิจัยให้มีน ทำเสียงหนักเบาในคำพูดเพื่อแสดงอาการอดอึดอั้นต่อ แฉ่ ส่วนแฉ่ก็ใช้เสียงสูงห้วนๆเพื่อแสดงอาการตอบรับ กลับมา ในตอนท้ายผู้วิจัยให้มีนใส่ข้อมูลทางสถิติไว้ ด้วยโดยให้ใช้น้ำเสียงที่แสดงความหนักแน่นและ จริงใจ

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>แฉ่ แล้วนี่ตรงมัยละ(อินโทรมา)</p> <p>มีน ตรงลิแฉ่ ยอมรับสมมุติฐานที่ระดับความ เชื่อมั่นสูงสุดเลยด้วย</p>	
<p>น้อย ขอร้องนะแนน พูดความจริงเถอะ อย่า ให้เราต้องเสียความรู้สึกไปมากกว่านี้เลย</p> <p>แนน เรา ไม่สบาย จริงๆนะ วันนี้ปวดหัวมาก เลย ขอลับบ้านก่อนละกัน</p> <p>เหงา เตี้ยวก่อนแนน เลิกตอแหลเถอะ การที่ แนนใช้ความรู้สึกเพื่อนๆเป็นเครื่องมือ แบบนี้ เรารู้ว่ามันเกินไปหน่อยนะ</p>	<p>ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้ให้ตัวละครไล่ลำดับความตึง เครียดของเหตุการณ์ให้มากขึ้นโดยใช้ น้ำเสียง ของตัวละครที่จากธรรมชาติ จนถึงขั้นประชด ประชัน และเลือกใช้คำพูดที่รุนแรงต่อจิตใจ คือ คำว่า “ตอแหล” เพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้แนน เลิก เก็บอารมณ์และแสดงตัวตนออกมา</p>
<p>แนน (ซีเกียจจดทน)เออ แล้วพวกแกจะทำไม พวกแกไม่เห็นหรือว่าฉันมีความตั้งใจ มี ความทุ่มเทให้ละครเรื่องนี้ขนาดไหน ฉันยอมทุกอย่างที่จะทำให้ฉันได้บท นางเอก</p> <p>แฉ่ (อย่างคับแค้นใจที่สุด)แนน นี่เพื่อบท นางเอกเธอยอมทำถึงขั้นนี้เลยหรือ เธอ นี่เห็นแก่ตัวที่สุด เราไม่ต้องการหรือ นะไอ้บทอะไรเนี่ย แต่เราเสียตาย ความรู้สึกที่เพื่อนๆมีให้กับแนน ทำไม</p>	<p>และเปลี่ยนน้ำเสียงและจังหวะการพูด เพื่อขอความเห็นใจจากเพื่อนๆ และแฉ่ที่รู้สึก ตัวเองถูกหลอกก็เข้ามาต่อว่าแนนด้วยความคับ แค้นใจอย่างที่สุด โดยการพูดของแฉ่ใช้น้ำเสียง โทนสูงเพื่อแสดงถึงการประชดประชัน และเน้น คำที่หวังผลให้แนนรู้สึกถึงการกระทำของตัวเอง แต่แนนกลับตอบมาด้วยน้ำเสียงที่เรียบและไร ความรู้สึก ทำให้มีรู้สึกหมดความอดทนและ ตัดสินใจที่จะคว่ำบาตร ไม่มีปฏิสัมพันธ์ใดๆ ร่วมกับแนน เว้นในฉากละครที่ถือว่านั่นคือตัว</p>

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>หรรละครเรื่องนี้มันมีความหมาย มีค่ากว่า ความรู้สึกที่เพื่อนๆมีให้กับแนนอีกหรือ แย่มากสุดเลย เธอเห็นพวกเราเป็นอะไร แล้วไม่ต้องห่วงว่าเราทวงบทนี้คืนนะ เราไม่อยากจะหกรอกบทนี้เลย เชิญเธอมี ความสุขกับมันไปคนเดียวเถอะ</p> <p>แนน ชื่นไม่สนเธออยู่แล้ว</p> <p>มีน ใช่แนน พวกเรามีคงไม่มีค่าพอเป็น เพื่อนสินะ ต่อไปนี้พวกเราจะไม่ยุ่งอะไรกับเธอ อีก เราจะคุยกันแค่ในฉากละครเท่านั้น</p>	<p>ละครไม่ใช่แนน</p>

ฉากที่บ้านแอ้

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>แม่ แม่ว่าเค้าเป็นคนน่าสงสารนะลูก เพื่อนแค้นนี้ เค้าวางความสุขไว้ไม่ ถูกที่ ถ้าเป็นอย่างนี้คงพบความสุข ยาก เพราะวางความสุขไว้เหนือ ตัวเองตลอดเวลานั่นก็เลยต้อง ไขว่คว้าหาตลอดแม่ว่าแอ้ต้องช่วย เค้าให้รู้จักวางความสุขให้ถูกทีนะ</p> <p>แอ้ แต่แม่คะ</p> <p>แม่ แอ้ ลูกนะได้ความรักจากคนรอบ ข้างมากมายแล้ว</p>	<p>ในฉากนี้ตัวละครแม่เป็นตัวละครที่จะมา ผ่อนคลายสถานการณ์ ดังนั้นลักษณะการพูดจา จึงเป็นไปในจังหวะที่ช้าแต่เน้นคำที่ต้องการสอน ส่วนแอ้ที่อยู่ในอารมณ์ขุ่นมัวจึงมีจังหวะการพูดที่ เร็วกระแทกคำ โทนเสียงจะเน้นสูงในบางช่วงเพื่อ แสดงความขึงใจของตัวละคร ในส่วนของแม่ หลังจากเห็นที่ท่าว่าแอ้ไม่ยอมเข้าใจ จึงใช้น้ำเสียง ที่เข้มขึ้นเพื่ออธิบายถึงเหตุผลที่คนอื่นๆมีซึ่ง อาจจะไม่เหมือนกับของเรา</p>

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
คนเดียว แอลลองมองเค้าในแง่มุมนิติบ้างสิ ที่เค้าทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เล่นบหนางเอกก็อาจจะ เป็นเพราะ เค้าอยากที่จะให้ใครสักคนยอมรับใน ความสามารถ	

ฉากเปิดใจ

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>น้อย กูไม่เข้าใจแฉ่เลย ไปยอมอีแนนนั่นทำไม ตลอดเวลาวะ แบบนี้ยิ่งไปสร้างนิสัยแยๆ ให้กับมันนะเว้ย</p> <p>มีน น้อย เราเข้าใจนายนะ แต่เรารู้ว่าแฉ่เค้า คิดอะไรอยู่ ตอนนี้เป็นเพื่อนแนน และ ช่วงนี้เป็นช่วงที่แนนเค้าต้องการเพื่อนมาก ที่สุด แม้เค้าจะยังไม่เข้าใจความหมาย ของมันก็ตาม แต่ถ้าพวกเราทิ้งแนนไป ตอนนี แนนอาจไม่มีวันได้รับโอกาสในการ ทำความเข้าใจความหมายของคำๆนี้อีก เลย เพราะฉะนั้น ถ้าเราให้โอกาสแนนมัน ลองแก้ไขดูอีกสักครั้งมันก็ไม่ได้เป็นเรื่อง ใหญ่อะไรนักหนานี้หว่า</p> <p>เหงา เออ กูเข้าใจเลย บางทีโอกาสมันก็สำคัญ</p>	<p>ในช่วงแรกน้อยมีความไม่พอใจกับ การตัดสินใจของแฉ่เนื่องจากการ ส่งเสริมให้แนนใช้วิธี แบบนี้ต่อไป ดังนั้นลักษณะการพูดจาดังนี้ มี จังหวะที่เร็ว และเน้นที่คำทำประโยค หลังจากนั้นก็จะเป็นการปรับความเข้าใจกัน ของตัวละครดังนั้นลักษณะการพูดจาจะเป็น ในจังหวะที่ช้าแต่กระชับ โทนเสียงจะเป็น โทนต่ำเพื่อย้ำความคิดของตัวละครที่เสริม การตัดสินใจของแฉ่ ส่วนแนนหลังจากได้รับ บทเรียน เธอก็เริ่มเปลี่ยนแปลงตัวเองโดย แสดงให้เห็นจากลักษณะการพูดจาที่ใช้ น้ำเสียงที่นุ่มนวล การทอดเสียงทำประโยค เพื่อขอความเห็นใจ ในช่วงนี้ผู้วิจัยใช้</p>

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
<p>นะเวลาที่เรากำลังอารมณ์ ถ้าเราสามารถหยาบขึ้น ให้ใครได้ก็ทำไปเถอะ เวลาบ่นโคงปกติ ของเราทุกคนมันสั้น สั้นเกินกว่าเราจะ เสียเวลาไปกับความเคียดแค้น ชิงชัง แนน ขอขอบคุณทุกคน น้อยเราขอโทษนะที่ เราว่าเธอ เราก็เป็นอย่างที่เราพูดจริงๆนั่นแห ละ</p>	<p>การเปลี่ยนจังหวะในการพูดเพื่อ แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของตัวละคร</p>
<p>น้อย ใช่ แต่ว่าเมื่อก่อนนะ ตอนนี่เราว่าเธอ เริ่มดีขึ้นละละ</p> <p>แนน เราเสียเวลาที่ผ่านมาจัง เราารู้สึกว่า มันหมดไปกับ อะไรที่ไร้ประโยชน์จริงๆ</p> <p>แอ๊ ไม่หรอกแนน ที่ผ่านมาเธอก็แค่ใช้วิธีที่ ผิดแค่นั้น แต่ตอนนี้ เธอสามารถใช้ เวลาที่เหลือไปกับวิธีที่ถูกต้องได้แล้ว นะ</p>	

ฉากจบ

บทละคร	การตีความหมายในการสนทนา
มีน แล้วมีน ได้กึ่งก็ตัวคราวนี้	ช่วงสุดท้ายของละครหลังจากทุกๆความขัดแย้งได้รับการแก้ไข นักแสดงทุกคนใช้เสียงที่สดใสมีความสุข จังหวะการพูดต่อเนื่องกระชับ แต่จะมีการเน้นในช่วงของน้อยที่พูดว่า “กูจะแตกยังเปลือก” เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจว่าตัวละครสามารถคลี่คลายปมปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงต้นได้แล้ว จึงพูดคุยด้วยน้ำเสียงสนุกสนาน จนตื่นเดินออกมาและใช้เสียงสูงบวกกับจังหวะการพูดที่ย้วยเหมือนที่เคยหลุดทำในฉากเปิดโปงหลุมพราง เดินมาเพื่อคลี่คลายว่าถึงจะเป็นอย่างไรทุกคนก็ยังรักและเป็นเพื่อนที่พร้อมจะให้อภัยใจแก่กันเสมอ
น้อย สองตัววะ น้อยเหมือนเดิม	
เหงา แบ่งของกูไปมัยยะ	
น้อย ไม่ต้องหรอก กูกินสองตัวแค่นี้ก็พอแล้ว กูจะแตกเม่งทั้งเปลือกเลย	
เหงา แล้วเล่นละครเสร็จแล้วมีนรีบกลับปะ ไปพิสูจน์ค่า R ตัวที่ 56 กับกูหน่อยได้ป่าว	
มีน มีนนี่ความพยายามเป็นเยี่ยมเลยนะ	

ดนตรี

ดนตรีและเสียงประกอบในเรื่องจะเป็นส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศและความรู้สึก ร่วมให้ผู้ชมสามารถเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร ผู้วิจัยได้อธิบายการทำงานในส่วนนี้ไว้แล้วในส่วนของการบรรณาการสร้างเพลง เนื่องจากผู้วิจัยทำหน้าที่ทั้งผู้ประพันธ์เพลงและผู้กำกับ แต่ถ้าหากผู้รับผิดชอบทั้งสองส่วนเป็นคนละคน หน้าที่ของผู้กำกับคือต้องอธิบายอารมณ์ความรู้สึกที่ต้องการให้เกิดขึ้นในแต่ละฉาก เพื่อให้ผู้ประพันธ์ดนตรีเข้าใจและทำการประพันธ์เพลงให้เข้ากับอารมณ์ ความรู้สึกในแต่ละฉาก โดยในการทำงานผู้กำกับจะบอกสิ่งที่ต้องการให้ผู้ประพันธ์ทราบ อย่างเช่นการตีความ ความรู้สึกนักแสดง บรรยากาศของฉาก ลูกเล่นที่ต้องการให้ใส่ไว้ในดนตรี โทนของเพลง ความดังเบาในแต่ละท่อน องค์ประกอบเหล่านี้เองที่ผู้กำกับต้อง

สื่อสารกับผู้ประพันธ์เพื่อให้เกิดภาพเดียวกัน เพื่อที่การทำงานจะได้ไม่ต้องแก้ไขหลายๆรอบ การออกแบบภาพบนเวที

การออกแบบตำแหน่งบนเวที (Blocking)

การวางตำแหน่งบนเวทีเป็นอีกเรื่องที่มีความสำคัญ เนื่องจากตำแหน่ง ระยะในการพูดคุย ทิศทางการเคลื่อนไหวของตัวละครสามารถบอกความรู้สึกภายในที่ตัวละครคิดเพื่อส่งต่อให้ผู้ชม รับทราบได้ ดังนั้นการวางตำแหน่งหรือลักษณะการยืนบนเวทีจึงเป็นอีกหนึ่งหน้าที่ที่สำคัญของผู้กำกับการแสดงที่จะต้องวางให้ภาพออกมาเพื่อที่จะสื่อสารต่อผู้ชมอย่างไร โยผู้วิจัยจะทำการอธิบายลักษณะการจัดวางตำแหน่งของตัวละครไปที่ละครฉาก โดยจะเริ่มตั้งแต่ต้นและเรียงไปจนถึงสิ้นสุดการแสดง

ฉากที่ 1 เปิดเรื่อง

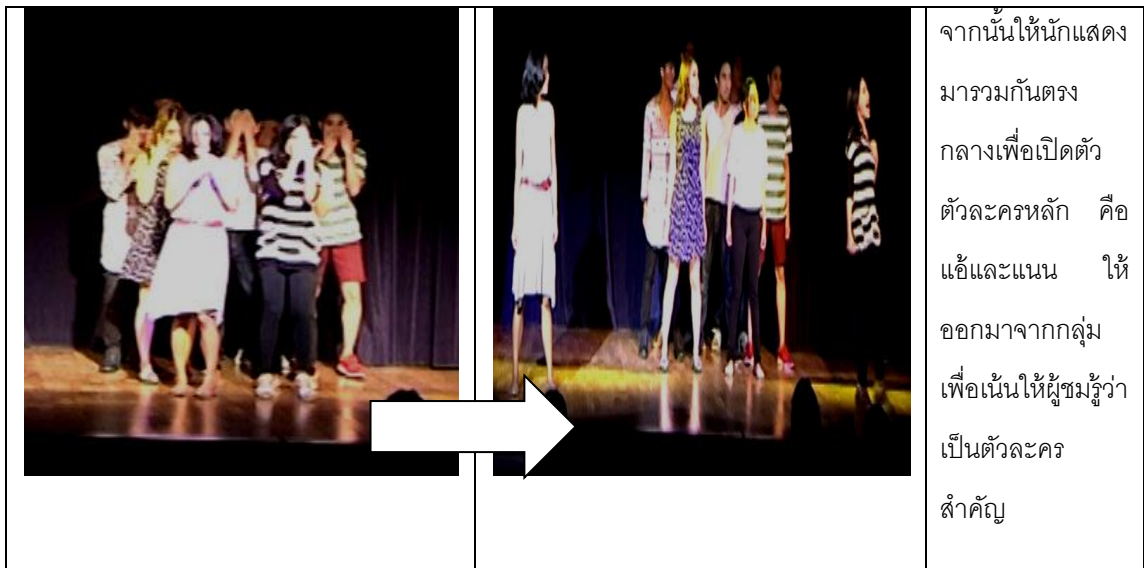
ผู้วิจัยได้วางตำแหน่งเปิดเรื่องให้ทุกคนอยู่ตรงกลางเพื่อสื่อสารถึงการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสถานการณ์เดียวกัน

รูปที่ 1 ตำแหน่งเปิดตัวจากเปิดเรื่อง

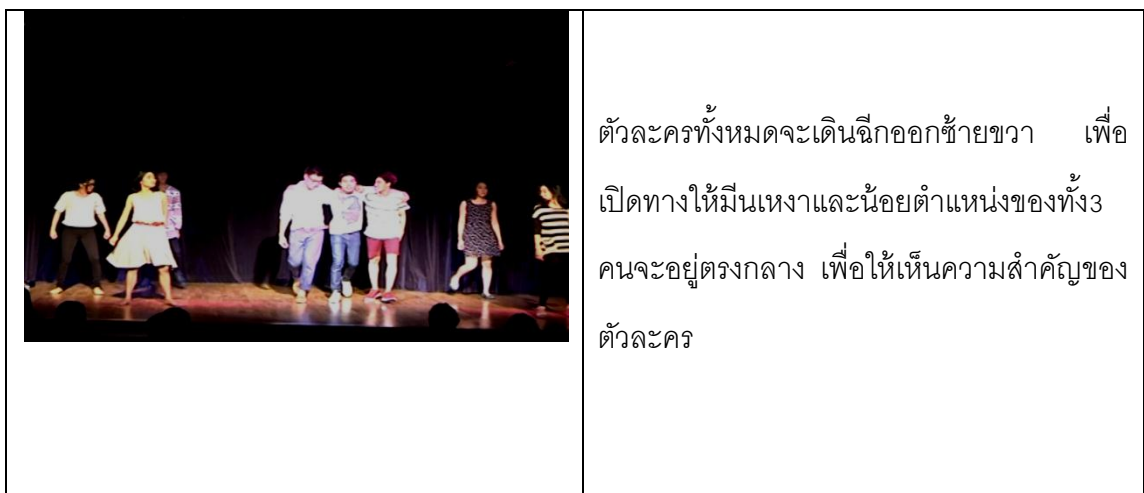
จากนั้นตำแหน่งของทุกคนจะกระจายออกไปทั่วทั้งเวทีเนื่องจากต้องการให้ทุกคนตามหาจุดมุ่งหมายของแต่ละคนที่ต่างกัน

รูปที่ 2 ตำแหน่งที่ทุกคนกระจายตัว

จากนั้นให้นักแสดงมารวมกันตรงกลางเพื่อเปิดตัวตัวละครหลัก คือ แอ้และแนน ให้ออกมาจากกลุ่ม เพื่อเน้นให้ผู้ชมรู้ว่า เป็นตัวละครสำคัญ

รูปที่ 3 ตำแหน่งที่รวมกันตรงกลางเพื่อเปิดตัว ตัวละครหลัก

ตัวละครทั้งหมดจะเดินฉากออกซ้ายขวา เพื่อเปิดทางให้มินเหงาและน้อยตำแหน่งของทั้ง 3 คนจะอยู่ตรงกลาง เพื่อให้เห็นความสำคัญของตัวละคร

รูปที่ 4 ตำแหน่งการเปิดตัว ตัวละครที่เหลือ

ท่อนสุดท้ายของเพลงนักแสดงทุกคนกระจายตัวหน้ากระดานเต็มเวทีเพื่อแสดงความรู้สึกมุ่งมั่น พร้อมทั้งจะก้าวไปให้ถึงจุดมุ่งหมาย

รูปที่ 5 ตำแหน่งของนักแสดงในช่วงท้ายเพลง

ฉากที่ 2 हतวदन

นักแสดงรวมตัวตรงกลางเพื่อพรางสายตาในการเปิดตัว ตัวละครรุ่นพี่ เพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นตัวละครที่มีความสำคัญ

รูป 6 ตำแหน่งการบูมเพื่อเปิดตัวรุ่นพี่

รุ่นพี่ยืนตรงกลางเวทีเป็นจุดที่ทุกคนให้ความสำคัญมากที่สุด การเปิดตัวจะเป็นคนเดียวกับกับม่านเปิดเพื่อให้เห็นการเปลี่ยนสถานที่ไปด้วย

รูปที่ 7 ตำแหน่งการเปิดตัวของรุ่นพี่

ช่วงทำฉากแนจะพุดถึงความฝันของตนอยู่คนเดียวกลางเวที หลังจากนั้นจะหันไปเพื่อถามกับทุกคนว่าฝันของพวกเขาคืออะไร ที่ให้แนอยู่ตรงกลางเพื่อให้ดูว่าเป็นคนเดียวที่พุดถึงความฝันบ่อยและชัดเจนที่สุด

รูปที่ 8 ตำแหน่งการยืนของแน เมื่อเริ่มต้นเพลง

ระหว่างที่ร้องเพลงเพื่อนๆจะค่อยๆเดินกระจายตัวออกมาเพื่อมองหาฝันของแต่ละคน สำหรับแถวหน้ากระดานเนื่องจากต้องการให้เห็นความมุ่งมั่นของทุกคน

รูปที่ 9 ตำแหน่งการยืนของนักแสดงเมื่อจบเพลง

ฉากที่3 หาค่าR

ในฉากนี้ตัวละครจะมีทิศทางการเข้าออกเหมือนกันทุกตัวคือจากซ้ายไปขวา เพื่อให้เห็นเป็นทางที่ใช้ผ่าน เพื่อที่จะเข้ากับเหตุการณ์มาดักของเหงากับน้อย

รูปที่ 10 ตำแหน่งทิศทางการเข้าของมิน

ฉากที่5 คัดตัว

แนบซึ่งแสดงความมั่นใจยืนอยู่กลางเวที ส่วนแก็ที่ไม่มีเชื่อมั่นจึงต้องอาศัยแรงยุจากเพื่อนๆ ตำแหน่งการยืนจึงต่างกันในช่วงแรก

รูปที่ 11 ตำแหน่งการยืนฉากคัดตัว

เมื่อเข้าสู่การแข่งขัน ตำแหน่งการยืนจะเป็นใน
ระดับสองระดับคือแนวกับแอ้อยู่แถวหน้า ส่วน
เพื่อนๆจะแบ่งเป็นสองกลุ่มด้านหลัง เพราะ
ผู้วิจัยต้องการให้เห็นการแข่งขันของทั้งสองคน
อย่างชัดเจน

รูปที่ 12 ตำแหน่งการยืนในทักษะการร้อง

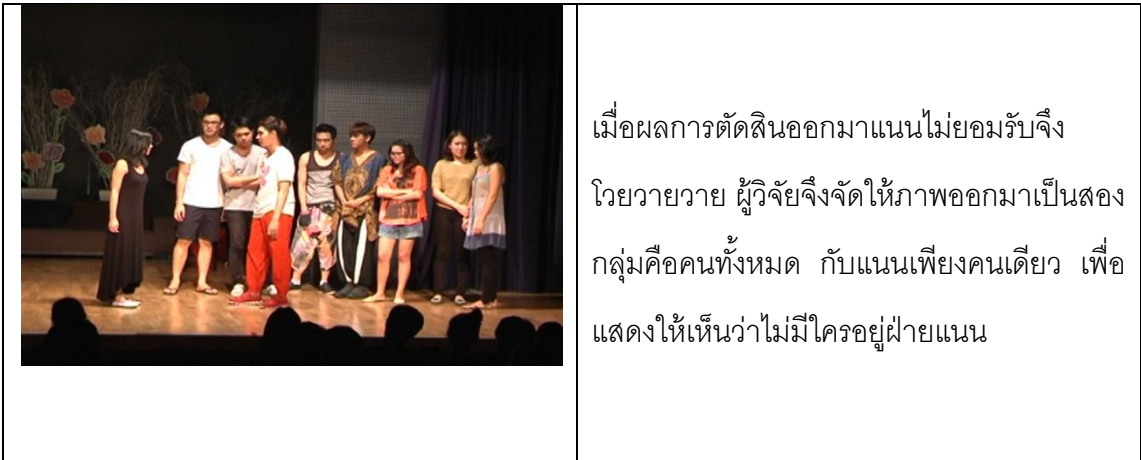
เมื่อมาถึงทักษะที่สอง ผู้วิจัยเพิ่มตัวละครออกมา
เข้าไปเพื่อให้เห็นการต่อท่าที่เท่าเทียมไม่มีใคร
ได้เปรียบ และตำแหน่งการยืนก็จะมาอยู่ใน
ระนาบเดียวกันกับแนและแอ

รูปที่ 13 ตำแหน่งการยืนช่วงการเต้น

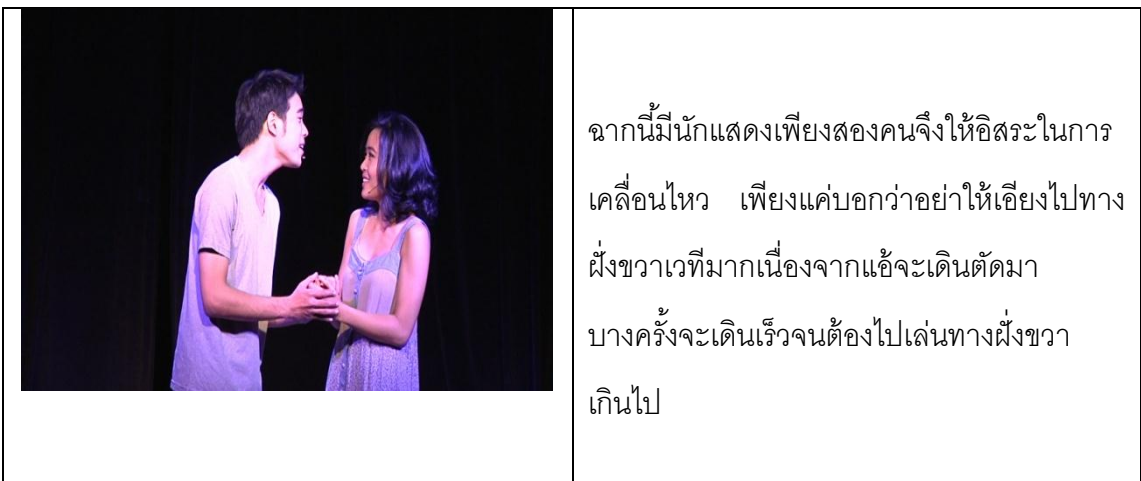
จากการตัดสินใจ โดยจะเป็นผู้แข่งขันสองจุดคือ
ซ้ายและขวา ส่วนตรงกลางจะเป็นเพื่อนๆจับ
กลุ่มเพื่อปรึกษาให้เห็น โดยระดับการยืนจะ
ค่อนไปข้างหลังเพื่อให้ผู้เข้าแข่งขันรู้สึกลุ้นกับ
คำตัดสิน

รูปที่ 14 ตำแหน่งการยืนขณะรอฟังผล

รูปที่ 15 ตำแหน่งการยืนช่วงที่แนนไม่ยอมรับคำตัดสิน

ฉาก 6 มินบอกรักแฉ่

รูปที่ 16 ตำแหน่งการยืนของมินและแฉ่

ฉากที่ 7 ลูคิเมียร์

ผู้วิจัยให้ตำแหน่งการนั่งของแนนเป็นจุดสนใจแรกของภาพเปิดฉาก เนื่องจากต้องการให้ผู้ชมสะดุดกับท่าทางที่เปลี่ยนไปของแนน

รูปที่ 17 ตำแหน่งเปิดตัวของแนน

ฉาก 8 เปิดโปงหลุมพราง

ฉากนี้ผู้วิจัยได้ให้นักแสดงเล่นเป็น 2 ระยะเวลาคือ ส่วนเวทีต้นจะแสดงเหตุการณ์หนึ่ง ส่วนเวทีลึกจะเป็นอีกเหตุการณ์สลับกันไป เพื่อให้เห็นความเป็นไปทั้งการซุ่ม และการจับผิดในเวลาเดียวกัน

รูปที่ 18 ตำแหน่งการยืนของเพื่อนที่สงสัย

หลังจากถูกจับได้ ผู้วิจัยให้ตัวละครเหงากับน้อยเป็นตัวถามเพื่อคลี่คลายข้อสงสัย โดยตำแหน่งจะเล่นที่กลางเวที โดยตัวละครแนนที่อยู่ทางซ้ายเดินตัดมาและโดนขวางไว้

รูปที่ 19 ตำแหน่งการยืนของแนนตอนกลับมาเป็นคนเดิม

ผู้วิจัยทิ้งระยะระหว่างตัวละครแฉ่กับแนน เพื่อต้องการให้เห็นการเดินทางเข้าหาเพื่อสื่อสารความโกรธ ของแฉ่ ที่จู่โจมหาแนน และเชื่อว่าแนนอย่างรุนแรง

รูปที่ 20 ตำแหน่งการยืนของแฉ่เมื่อเข้ามาตอบโต้แนน

ผู้วิจัย ให้แนนอยู่คนเดียวกลางเวทีและให้เพื่อนๆเดินหนีออกไปจากฉากเพื่อให้ความรู้สึกว่าไม่มี ไม่เหลือใครอีก

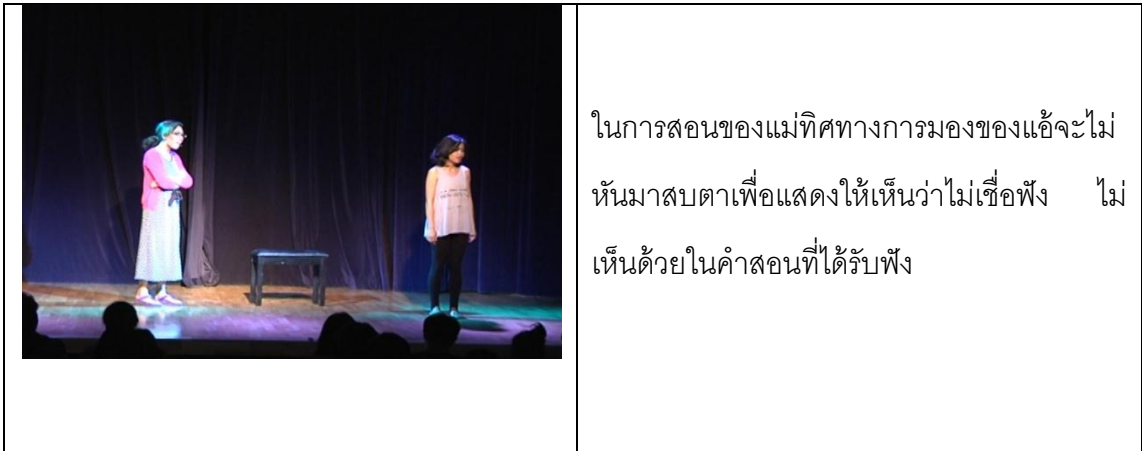
รูปที่ 21 ตำแหน่งการยืนของแนนเมื่อเพื่อนๆทิ้ง

ฉาก 9 มองด้านดี

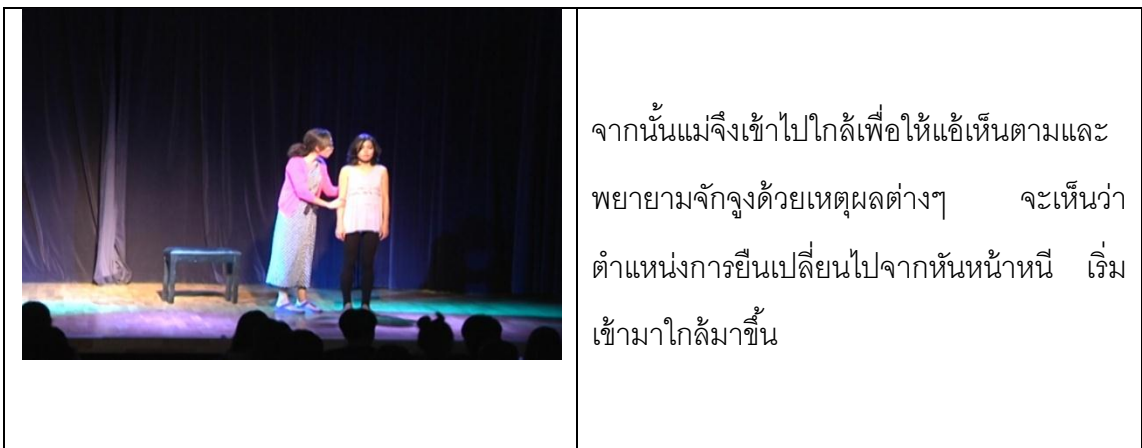
ตำแหน่งแรกในการเจอกันกันของตัวละคร ผู้วิจัยให้แฉ่นั่งเพื่อให้ดูอึดอัด และให้แม่เดินมาหา เพื่อให้เห็นว่าไม่ใช่อาการปกติของแฉ่

รูปที่ 22 ตำแหน่งการเข้าฉากของแม่

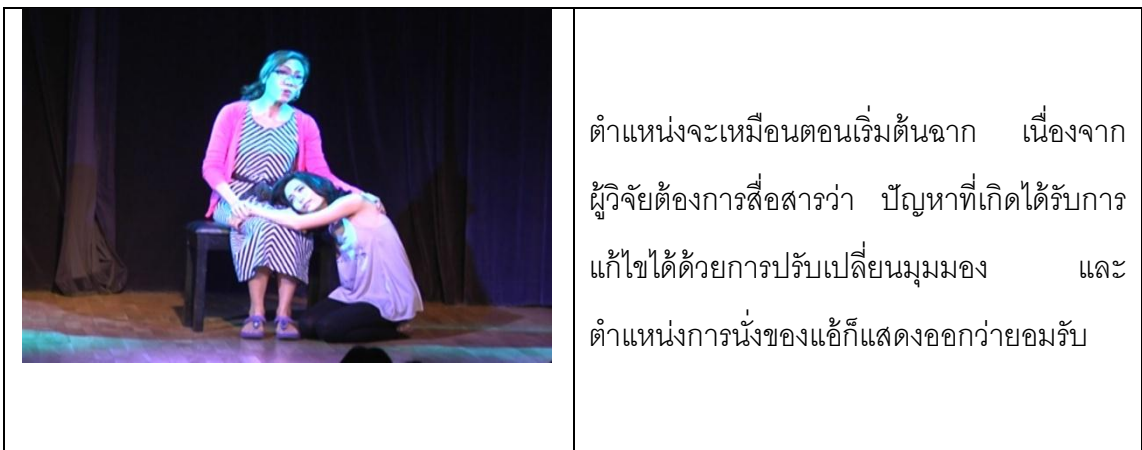
ในการสอนของแม่ทิศทางการมองของแม่จะไม่หันมาสบตาเพื่อแสดงให้เห็นว่าไม่เชื่อฟัง ไม่เห็นด้วยในคำสอนที่ได้รับฟัง

รูปที่ 23 ตำแหน่งความคิดของแม่กับแม่

จากนั้นแม่จึงเข้าไปใกล้เพื่อให้แม่เห็นตามและพยายามจักจุกด้วยเหตุผลต่างๆ จะเห็นว่าตำแหน่งการยืนเปลี่ยนไปจากหันหน้าหนี เริ่มเข้ามาใกล้มากขึ้น

รูปที่ 24 ตำแหน่งของแม่เมื่อพยายามอธิบายให้แม่เข้าใจ

ตำแหน่งจะเหมือนตอนเริ่มต้นจาก เนื่องจากผู้วิจัยต้องการสื่อสารว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นได้รับการแก้ไขได้ด้วยการปรับเปลี่ยนมุมมอง และตำแหน่งการนั่งของแม่ก็แสดงออกว่ายอมรับ

รูปที่ 25 ตำแหน่งของแม่จุดเดียวกับแฉ่ตอนแรก

เมื่อเข้าใจแล้วผู้วิจัยจึงให้ทั้งคู่ยืนขึ้น เพื่อแสดงให้เห็นว่าแอกกลับมาเข้มแข็งเหมือนเดิม

รูปที่ 26 ตำแหน่งที่แอกเข้าใจ

ฉาก 10 วันแสดง

เมื่อเปิดฉากมาจะเป็นเพื่อนทำกิจกรรมอยู่แต่เมื่อแนนมา เพื่อนทุกคนจะพยายามหนี ผู้วิจัยต้องการให้เห็นว่า ไม่มีใครอยากอยู่ใกล้แนนไปที่ไหนก็มีคนรังเกียจ เพื่อสร้างแรงกดดันให้แนน

รูปที่ 27 ตำแหน่งการยืนของแนนเมื่อเริ่มฉาก

สุดท้ายแนนไม่สามารถทนแรงกดดันได้ จึงต้องพยายามเข้าหา เพื่อให้ทุกคนยกโทษให้ แต่ก็ไม่มีใครให้อภัย

รูปที่ 28 ตำแหน่งของแนนที่พยายามเข้าหาเพื่อน ๆ

จากนั้นแฉ่เดินเข้ามาหาแนนเพื่อปลอบ หากนี้
แฉ่จะเป็นคนเดียวในการเดินเข้าหาแนน ส่วน
คนอื่นให้เดินหนี

รูปที่ 29 ตำแหน่งที่แฉ่เข้ามาหาแนน

เมื่อแนนและแฉ่เข้าใจกัน จะย้ายไปอยู่บริเวณ
ฝั่งขวา เพื่อเปิดตัวให้กับกลุ่มน้อยเหงาและมัน
พูดเรื่องที่แฉ่ตัดลึนใจ

รูปที่ 30 ตำแหน่งที่เพื่อนๆคนอื่นยังไม่เข้าใจ

หลังจากนั้นแนนจะเดินมาตรงกลางเพื่อขอโทษ
น้อยและน้อยก็รับคำขอโทษ หลังจากนั้น
เพื่อนๆจะเข้ามาเติมพื้นที่ของเวทีให้เต็ม

รูปที่ 31 ตำแหน่งที่น้อยและแนนเข้าใจกัน

ต้นออกมาเป็นคนสุดท้ายเพื่อสร้างสีสันให้กับ
 ฉากนี้เพื่อต้องการดึงอารมณ์คนดูให้สดชื่น โดย
 บล็อกจะเป็นไปตามใจต้น ว่าอยากจะเข้าไป
 เล่นกับใครที่ไหนก็ได้

รูปที่ 32 ตำแหน่งของโทนี่

สุดท้ายทุกคนเข้ามารวมบล็อกให้กลับมาที่จุด
 กึ่งกลางเวทีเพื่อ บวมซึ่งผู้วิจัยต้องการย้อนให้
 เห็นภาพของการเข้ามาในชมรมครั้งแรก

รูปที่ 33 ตำแหน่งรวมบวมครั้งสุดท้าย

การออกแบบและการสร้างฉาก

กระบวนการในการสร้างและออกแบบฉาก ผู้วิจัยได้คิดถึงสิ่งที่สามารถนำมาใช้ในเรื่องได้
 หลายๆครั้ง โดยแต่ละครั้งก็สื่อความหมายได้แตกต่างกันไป ผู้วิจัยจึงออกแบบโครงเหล็กที่มีรูปร่าง
 เป็นโค้งปกติขึ้นมาเพื่อประกอบการอธิบายให้ผู้ชมเห็นภาพและเข้าใจตามที่คุณวิจัยอธิบายได้โดยใน
 การเขียนแบบ ผู้วิจัยรู้จักกับผู้ที่ทำการสร้างฉากให้กับ ละครของค่ายตรีเม บอกส์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงโทร
 ไปขอคำปรึกษา และได้ลองวาดรูปโครงฉากให้ดูโดยระบุสัดส่วนความกว้าง ความยาว ความสูงใน
 หน่วยเมตร และส่งไปให้ช่างทำฉาก ในตอนแรกช่างคิดว่าผู้วิจัยวาดรูปโค้งผิด คือไม่เหมือนโค้ง
 ทั่วๆไปที่ปลายจะชี้ลงล่าง แต่โค้งที่ผู้วิจัยวาด ปลายจะไม่สัมผัสที่เส้นฐาน และสิ่งที่ผู้วิจัยเน้นที่สุด
 คือ โครงเหล็กนี้ต้องสามารถเคลื่อนที่ได้ โดยจะต้องติดล้อเลื่อน และในส่วนบนผู้วิจัยให้ทำคาน

ขึ้นมาเพื่อติดป้ายคำว่า Congratulations เพื่อใช้ประกอบฉากในเพลงสม้าเสมอตอนรุ่นพี่เรียนจบ และฉากสุดท้ายตอนที่ตัวละครทุกคนตัวสำเร็จการศึกษา

รูปที่ 34 รูปวาดโครงสร้างของแท่งโค้งปกติ

ในส่วนของฉากผู้วิจัยได้พิจารณาแล้วว่า ฉากในละครเรื่องนี้แบ่งได้เป็นสองสถานที่คือ ฉากในชมรมละครและฉากอื่นๆ โดยในวันที่ผู้วิจัยได้ไปดูสถานที่ ผู้วิจัยได้ถามถึงลักษณะการเปิดปิดของม่านว่าจะยากง่ายเพียงใด เมื่อทราบแล้วผู้วิจัยจึงใช้การเปิดปิดม่านเป็นตัวแบ่งฉากต่างๆ โดยฉากหลักจะเป็นฉากชมรมคือตอนที่ม่านเปิดเห็นด้านหลัง นอกนั้นม่านจะปิดและทำการแสดงภายนอกม่าน โดยบางฉากจะมีเพียงProp บางอย่างเพิ่มขึ้นมาอย่างเช่นฉากแม่กับแฉ่ ที่ตัวละครต้องถือเก้าอี้เข้าฉากตอนไฟมืด เพื่อแสดงให้เห็นว่าได้เปลี่ยนสถานที่มายังบ้านแล้ว หรือฉากจีบสาวที่เล่นหน้าม่านแต่ผู้วิจัยวางตำแหน่งการเข้าฉากของนักแสดงให้ออกมาทางเดียวเพื่อสื่อสารให้ผู้ชมรู้ว่า เป็นทางเดินของสถานที่หนึ่ง และอีกหลายฉากที่นักแสดงเล่นบริเวณด้านหน้าม่าน แต่ด้วยความรู้สึกของนักแสดง ที่ช่วยสร้างสถานที่ให้เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละฉาก

รูปที่ 35 ฉากต่างๆที่เล่นบริเวณหน้าม่าน

ส่วนฉากที่อยู่ในชมรมผู้วิจัยได้ออกแบบให้เป็นลักษณะของห้องโถงประจำชมรม ซึ่งเป็นที่ใช้ทำกิจกรรมส่วนกลาง ไม่ว่าจะเป็นทานข้าว วอร์มเสียง ซ้อมการแสดง โดยวันที่เข้าพื้นที่ครั้งแรก ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นเพียงห้องเก็บของ ผู้วิจัยจึงขอให้นักแสดงช่วยจัดของให้อยู่ในสภาพที่สามารถใช้แสดงได้ โดยของที่ประกอบในฉากทั้งหมดผู้วิจัยได้หาจากของที่ทางสถานที่มีอยู่แล้ว เพียงแต่นำมาจัดเรียงให้เป็นระเบียบก็สามารถใช้เป็นฉากชมรมได้

รูปที่ 36 ก่อนจัดสถานที่

รูปที่ 37 ภาพสถานที่ก่อนและหลังการจัด

การออกแบบแสง

ในการแสดงละครเวที แสงเป็นปัจจัยที่สำคัญในการทำให้ผู้ชมสามารถมองเห็นกริยาท่าทาง สีหน้า แววตา ของนักแสดง และนอกเหนือจากนั้นการจัดแสงที่ดียังช่วยสร้างความตื่นตาให้กับละครอีกด้วย แต่ผู้วิจัยไม่ได้มีความถนัดในเรื่องของการจัดแสง ดังนั้นผู้วิจัยจึงติดต่อให้ผู้

ควบคุมไฟที่มีความเชี่ยวชาญกว่า มาทำหน้าที่ออกแบบและควบคุมไฟทั้งหมดในเรื่อง แต่การที่ผู้วิจัยจะให้ผู้ออกแบบแสงมาลงมือทำเลยก็ดูจะไร้ทิศทาง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เริ่มกระบวนการโดยการพูดคุยกับผู้ออกแบบไฟถึงความต้องการและรูปแบบการแสดงเนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้เป็นละครแนว Musical ดังนั้นแสงจะมีส่วนช่วยเป็นอย่างมากในการแบ่งแยกความคิดและชีวิตจริงของตัวละครและนอกจากนั้นยังมีช่วงการสอนแทรกเข้ามาระหว่างการแสดงแต่ละฉาก ดังนั้นไฟจะต้องทำหน้าที่เหมือนประตูเปิดปิดในการที่จะเข้าสู่โลกของละคร เมื่อทราบจุดมุ่งหมายคร่าวๆ ของผู้วิจัยแล้ว ผู้วิจัยจึงอธิบายบทละครและส่งตัวอย่างเพลงที่ใช้ในการแสดงให้ผู้ออกแบบไฟฟัง เพื่อจะได้ทราบอารมณ์ของตัวละคร บรรยายภาคในแต่ฉาก เมื่อทราบอารมณ์แต่ละฉากแล้ว ผู้ออกแบบไฟจะนำมาเขียนร่าง mood and tone ของแต่ละฉาก จากนั้นผู้วิจัยได้ขอเพื่อดูเพื่อสรุปภาพของแต่ละฉากให้ตรงกันทั้งผู้ออกแบบแสงและผู้กำกับเมื่อเห็นภาพตรงกันแล้ว ผู้ออกแบบไฟจึงดำเนินการในขั้นตอนของการนัดดูสถานที่และอุปกรณ์แสงของสถานที่ที่ใช้แสดงคือ Tk park เพื่อให้ทราบถึงขนาดพื้นที่เวที ชนิดและจำนวนอุปกรณ์ต่างๆ ที่มีให้ใช้สำหรับการจัดแสงในวันแสดง

ก่อนการแสดงจะเริ่มหนึ่งสัปดาห์ผู้วิจัยได้นัดให้ผู้ออกแบบไฟ เข้าไปดู run through ในห้องซ้อมเพื่อจุด blocking ในแต่ละฉาก และดูเรื่องโทนของแต่ละฉากว่ามี การเปลี่ยนแปลงจากภาพเดิมหรือไม่ และจุดคิวที่ต้องใช้ follow ช่วยเน้นตัวละครหลักหลังจากนั้นผู้ออกแบบไฟได้จัดทำ lighting cue sheet เพื่อให้สามารถทำงานได้เร็วและเขียน light plot ให้ช่างเทคนิคนำไปติดตั้ง อุปกรณ์แสงตามแบบที่วางไว้ และเริ่มทำซีนไฟไปตาม cue sheet ที่ทำไว้ โดยในการเข้าซ้อมกับสถานที่จริงวันแรก ผู้วิจัยได้ทำการซ้อมเจาะทวนเพลงแต่ละเพลงจึงให้ผู้ควบคุมไฟทดลองเปิดคิวไฟตามเพลงที่ซ้อม เพื่อให้รู้จังหวะในการเปลี่ยนแสง จะได้เห็นว่าเกิดปัญหาอย่างไรบ้างและแก้ไขจุดบกพร่องที่เจอ เช่น แสงไม่ครอบคลุม acting area บางฉาก จังหวะการขยับของแสงไม่ตรงกับจังหวะเพลง

การออกแบบเครื่องแต่งกาย

เครื่องแต่งกาย(Costume) เป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบที่สำคัญของการแสดงละคร นอกจากความสวยงามแล้วเครื่องแต่งกายยังสามารถบอกเล่าเรื่องราวของตัวละครว่ามีที่มาอย่างไร ภูมิ

หลังตัวละครเป็นอย่างไร นิสัยใจคอ บุคลิกลักษณะส่วนตัว สามารถสะท้อนออกมาจากเครื่องแต่งกายทั้งสิ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังแฝงลักษณะการรับรู้เข้าไปในการเลือกเครื่องแต่งกายในแต่ละฉากด้วย โดยฉากไหนที่ต้องการให้เห็นการแบ่งฝ่าย จะแฝงสัญลักษณ์บางอย่างในเครื่องแต่งกายของตัวละคร เพื่อเป็นการชี้นำคนดูแบบไม่ให้อึดใจ โดยในแต่ละฉากจะมีการนัดกันว่าหลักให้ตัวละครหลักอย่างไร ผู้วิจัยจะนำตัวอย่างของการเลือกเครื่องแต่งกายมาให้ชมบางส่วน

รูปที่ 38 การใช้โทนสีของเสื้อผ้าบอกลักษณะตัวละคร

รูปที่ 39 การแบ่งแยกโทนสีของเสื้อผ้าเพื่อให้เห็นการแบ่งแยกตัวละคร

รูปที่ 40 การใช้เสื้อผ้าบ่งบอกลักษณะตัวละคร

ในรูปจะเป็นแนที่แกลิ่งป่วยจึงพยายามใส่เสื้อสีมอ ลักษณะรุ่มร่าม ไม่กระฉับกระเฉง

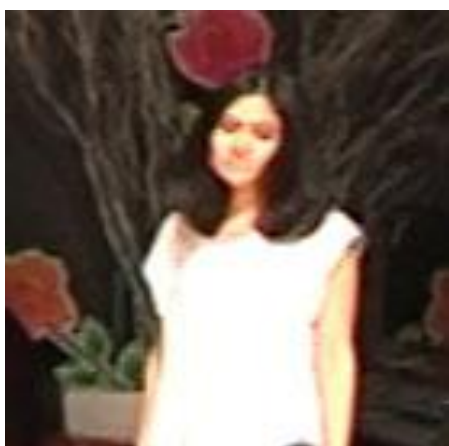

รูปที่ 41 เสื้อผ้าบ่งบอกการเปลี่ยนเวลาและสถานะภาพ

เป็นฉากจบของละครที่ตัวละครสำเร็จการศึกษา และให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของเวลา จากเหตุการณ์ในฉากล่าสุด

การแต่งหน้า

สำหรับละครเรื่องนี้ผู้วิจัยได้ให้อิสระในการแต่งหน้าของนักแสดงเนื่องจากเป็นเรื่องราวที่ธรรมดาทั่วไป ไม่มีเหตุการณ์หรือฉากที่ต้องการใช้เทคนิคพิเศษ ดังนั้นการแต่งหน้าจะเป็นในรูปแบบชีวิตจริง ไม่เยอะเกินสมควร ส่วนฝ่ายชายก็เติมแป้งเพื่อลดความมันบนใบหน้า ส่วนฉากที่ผู้วิจัยเน้นมากที่สุดคือ ฉากที่แนนมาโกหกเพื่อนๆว่าเป็นโรคลูคิเมียร์ ฉากนี้ผู้วิจัยต้องการให้แนนแต่งให้หน้าตาซีดเซียวจนเกินพอดี เพื่อให้เพื่อนๆเห็นความผิดปกติอย่างชัดเจน

รูปที่ 43 ลักษณะการแต่งหน้าให้ดูป่วย

4.1.4 กระบวนการคัดเลือกและฝึกซ้อมนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดง

นักแสดงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดของการแสดงละครเวที เนื่องจากเป็นผู้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกจากบทประพันธ์ให้เห็นเป็นภาพ และถ่ายทอดบทละครออกมาเป็นน้ำเสียง ดังนั้นการหานักแสดงที่สามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกให้ออกมาครบถ้วนจึงต้องทำการคัดเลือกอย่างพิถีพิถัน แต่สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ละครที่ใช้เป็นรูปแบบละครเพลง ดังนั้นนักแสดงจึงต้องมีคุณสมบัติพิเศษอื่นๆเพิ่มเติมอีก ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลง การเต้น การฟ้ง ในช่วงแรกผู้วิจัยคิดที่จะใช้นักแสดงหน้าใหม่ แต่เมื่อพิจารณาองค์ประกอบโดยรวมแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าระยะเวลาในการซ้อมอาจไม่เพียงพอ ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะใช้นักแสดงที่มีความสัมพันธ์และรู้จักกันมาเป็นอย่างดี

เนื่องจากผู้วิจัยก็อยู่ในแวดวงละครเวที จึงรู้จักนักแสดงที่มีคุณสมบัติต่างๆครบถ้วนมากมาย
ดังนั้นจึงต้องมีเกณฑ์ในการคัดเลือกที่เหมาะสม

เกณฑ์ในการคัดเลือก

เนื่องจากละครเรื่องนี้เป็นละครเพลงสิ่งที่ผู้วิจัยคิดว่าทักษะที่ฝึกยากที่สุดคือทักษะ
ทางด้านการร้อง ดังนั้นสำหรับนักแสดงหลักเกณฑ์แรกๆที่ผู้วิจัยนำมาพิจารณาคือทักษะการร้อง
เพลง ไม่ว่าจะเป็นความกว้างของเสียง เทคนิคการร้อง และที่สำคัญคือความไพเราะของแก้วเสียง
ต่อมาคือทักษะด้านการแสดงหากนักแสดงร้องได้เพียงอย่างเดียวรูปแบบที่เกิดขึ้นก็จะกลายเป็น
โชว์คอนเสิร์ต ดังนั้นนักแสดงที่หามาร่วมงานจึงต้องมีทักษะด้านการแสดงในระดับที่ค่อนข้างสูง
และด้วยความที่บทละครเป็นเรื่องที่ใกล้ตัว นักแสดงจึงไม่จำเป็นต้องใช้ลักษณะการแสดงพิเศษ
มากมาย เกณฑ์ถัดมาที่ใช้ในการคัดเลือก คือการเต้นเนื่องจากฉากบางฉากต้องมีการเต้นเพื่อ
สร้างความตระการตาในการนำเสนอ นักแสดงจึงต้องมีทักษะนี้ไว้ด้วย

สำหรับนักแสดงประกอบผู้วิจัยได้ใช้หลักเกณฑ์เดียวกันในการประกอบการตัดสินใจ จะมีแตกต่าง
กันคือทำให้ความสำคัญกับทักษะด้านการเต้นมากกว่าเรื่องการแสดง เนื่องจากนักแสดงประกอบ
จะเป็นหลักในการเต้นในแต่ละฉาก ซึ่งในละครเรื่องนี้ผู้วิจัยโชคดีมากที่ได้นักแสดงประกอบที่
คุณสมบัติทั้งสามด้านจึงทุ่นเวลาในการทำงานลงไปได้มาก

ดังนั้นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดงจึงมีความสำคัญมาก เพราะนักแสดงเป็นผู้ถ่ายทอดบทละคร
ถ้าได้นักแสดงที่เหมาะสมกับบทละครก็จะเป็นการช่วยส่งให้ภาพตัวละครในบทชัดเจนมากขึ้น

ขั้นตอนการคัดเลือก

เนื่องจากผู้วิจัยและนักแสดงมีความสนิทสนม คุ่นเคยกันมาก่อนแล้วขั้นตอนในการ
คัดเลือกจึงเป็นการพูดคุยให้ทราบเรื่องราวคร่าวๆของบทละคร และเพลงที่จะใช้ โดยขณะที่ผู้วิจัย
ติดต่อนักแสดงนั้นกระบวนการทำงานของผู้วิจัยยังไม่ถึงขั้นการแต่งเพลง แต่ตั้งที่ผู้วิจัยเคยกล่าวไว้
ข้างต้นว่ารู้จักนักแสดงทุกคนมาเป็นเวลานาน ดังนั้นจึงเคยเห็นทักษะทางด้านารร้องเพลงการ
แสดงการเต้น ของนักแสดงทุกคน ปัญหาที่ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็นปัญหาสำคัญคือเรื่องของเวลาใน

การซ้อม เนื่องจากนักแสดงเกือบทุกคนสำเร็จการศึกษาไปแล้ว จะเหลือบางคนก็เรียนอยู่ไกลจากสถานที่ซ้อม และมีกิจกรรมในวิชาเรียนที่ต้องรับผิดชอบ ดังนั้นผู้วิจัยส่งตารางการซ้อมจนถึงตารางวันเล่นให้นักแสดงได้ทราบ และมีนักแสดงหลายคนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ด้านเวลาทำให้ต้องถอนตัวออกไป

ตารางที่ 9 ข้อดี ข้อเสีย ของการคัดเลือกนักแสดงโดยใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัว

ข้อดี	ข้อเสีย
สื่อสารได้ง่ายไม่ต้องใช้ภาษาทางการ	คำพูดที่ใช้ บางครั้งไม่มีการรักษาน้ำใจ
รู้ศักยภาพของแต่ละคนว่าสามารถทำอะไรได้	บางครั้งเกิดความเกรงใจในการกำกับ
การดักเตือนห้ามปรามเวลาซ้อม	วินัยและเวลาในการซ้อมไม่ดี
นักแสดงรู้จักและคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว	
เวลาแสดงนักแสดงมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน	
บรรยากาศในการซ้อมสนุก	

4.1.5 การฝึกซ้อมนักแสดง

ในการฝึกซ้อมนักแสดง ผู้วิจัยแบ่งการฝึกซ้อมเป็น 3 ทักษะคือ การแสดงจะเน้นที่ความเข้าใจในบทละคร เหตุผลที่มา แรงจูงใจ ต่อมาคือการร้องเพลงที่ผู้วิจัยเน้นในเรื่องของความถูกต้องของทำนอง กับสัดส่วนของจังหวะเป็นสำคัญ และสุดท้ายคือท่าเต้น สำหรับทักษะนี้ผู้วิจัยเน้นที่ความพร้อมเพียง ไม่ว่าจะเป็นไลน์การจัดวางร่างกายหรือรายละเอียดของท่าเต้น เมื่อซ้อมทั้งสามส่วนจนนักแสดงสามารถทำออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติแล้ว จึงทำการซ้อมกับองค์ประกอบอื่นๆ เช่น สถานที่แสดง ระบบไฟ เสียง เสื้อผ้า ซึ่งองค์ประกอบในส่วนนี้นักแสดงจะมีเวลาทำ

ความคุ้นเคยน้อยมากจึงต้องมีสมาธิในการซ้อมอย่างสูง โดยผู้วิจัยจะทำการอธิบายรายละเอียดในขั้นตอนการซ้อมทักษะต่างๆว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

การอ่านบทเพื่อทำความเข้าใจบท

ในการซ้อมรวมครั้งแรก ผู้วิจัยได้ให้นักแสดงทำการอ่านบทเพื่อให้นักแสดงเห็นภาพรวมทั้งเรื่อง เมื่ออ่านบทเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยให้นักแสดงทำการถามในส่วนที่ยังไม่เข้าใจ เพื่อที่ผู้วิจัยจะได้ทำการอธิบายที่มา แรงจูงใจ ที่ทำให้ตัวละครคิด พูดและแสดงการกระทำออกมา ในส่วนนี้ผู้วิจัยในฐานะผู้กำกับต้องปรับความคิดนักแสดงให้ยึดเหตุผลของตัวละคร เนื่องจากนักแสดงบางคนจะถามว่าถ้าเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น เค้าน่าจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบแบบนี้ ผู้วิจัยจึงต้องค่อยๆปรับทัศนคติของนักแสดงให้เป็นทัศนคติของตัวละคร เลิกเอาความคิด ประสบการณ์ของตนเองเป็นที่ตั้ง และพยายามทำความเข้าใจตัวละคร บางครั้งผู้วิจัยลองซักถามแล้วให้นักแสดงตอบในฐานะตัวละคร ก็เป็นวิธีที่ทำให้นักแสดงเริ่มเปิดรับตัวละครมากขึ้น โดยตัวละครที่เป็นปัญหาคือตัวละครแนนนี่จะมีความสับสนในการกระทำมากๆ นักแสดงก็เกิดอาการต่อต้านตัวละครคือ ไม่กล้าที่จะร้ายให้ถึงที่สุด ผู้วิจัยจึงต้องปรับทัศนคติของนักแสดงให้มองในมุมของวิธีการในการแสดงออก ที่บางครั้งจุดมุ่งหมายเหมือนกันแต่วิธีการต่างกันก็เป็นผลให้เกิดความสับสนทางการกระทำได้ หรือตัวละครน้อยที่ไม่ได้เป็นคนพิการจริงๆจึงไม่รู้สึกรู้ว่าการที่นิ้วหายไปหนึ่งนิ้วเป็นเรื่องใหญ่และสะท้อนออกมาในการแสดงคือ แทนที่จะเก็บซ่อน นักแสดงกลับพยายามอวดนิ้วที่พิการ ทำให้ผู้วิจัยต้องไปปรับทัศนคติทางการแสดงเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรม และปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยมากที่สุดคือการพูดบทย่อออกมาโดยที่ไม่มีความหมายในคำพูดเนื่องจากพูดเร็วออกมาเป็นชุด ไม่มีจังหวะหยุดคิด และการใช้น้ำเสียงประดิษฐ์ ในการพูดบทเพื่อต้องการให้ตัวละครมีน้ำเสียงที่ไพเราะ ซึ่งในความเป็นจริงสมาธิควรจะอยู่ที่ความหมายของคำพูดมากกว่า หรือบทที่แฉ่ต้องโกรธ แต่นักแสดงไม่สามารถโกรธได้ เนื่องจากในชีวิตจริงนักแสดงวางกรอบเอาไว้เพื่อความปลอดภัยของตนเอง จึงไม่กล้าทำลายกรอบนั้นเมื่อทำการแสดง ผู้วิจัยจึงให้ใช้แบบฝึกหัดของการสังเกต และการนับเลขแข่งกัน เพื่อให้นักแสดงลืมหืมที่เคยสร้างไว้สัปดาห์ ในการปรับทัศนคตินักแสดง จังหวะและโอกาสในการพูดก็เป็นเรื่องสำคัญ ในบางครั้งผู้วิจัยจะยังไม่แก้ปัญหที่เกิดขึ้นในทันที แต่เมื่อมี

เหตุการณ์ในชีวิตจริงเกิดขึ้นก็จะพูดเพื่อโยงเข้าไปถึงสิ่งที่นักแสดงไม่เข้าใจ ทำให้นักแสดงเห็นภาพจริงและพร้อมที่จะปรับปรุงเนื่องจากเข้าใจจุดมุ่งหมายในการแสดงดีขึ้น อีกปัญหาคือการใช้ Stock Character มาใช้ในการเล่น ซึ่งบางครั้งไม่เหมาะกับบทที่ผู้วิจัยเลือกให้มาเล่น เพราะบทละครแต่ละตัวจะเขียนจากลักษณะคนเล่นเอง ดังนั้นจึงต้องการความเป็นตัวตนของนักแสดงเอง

การซ้อมเพลง

ในส่วนในเรื่องเพลง เนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้แต่งทำนองและคำร้อง ดังนั้นการสอนจึงเป็นในลักษณะการสอนแบบปากต่อปากคือ ผู้วิจัยจะร้องเพลงให้นักแสดงฟังทีละท่อน และให้นักแสดงร้องตาม ในการสอนวิธีนี้จะทำให้นักแสดงสามารถจดจำเมโลดี้ของเพลงได้อย่างรวดเร็ว แต่สิ่งที่เป็นปัญหาคือ การแบ่งกลุ่มคำร้อง (Grouping) คือนักแสดงแต่ละคนจะมีการออกกลุ่มคำร้องคนละแบบทำให้เวลาร้องด้วยกันแล้วเพลงออกมาไม่เข้ากัน ผู้วิจัยจึงต้องค่อยๆ เจาะทีละส่วนเพื่อให้ร้องได้ถูกต้องเหมือนกันทั้งหมด และการสอนแบบปากต่อปากทำให้ไม่มีโน้ตเพลงเป็นหลัก ทำให้นักแสดงที่ไม่แม่นทำนองกลับไปแต่งเมโลดี้ใหม่ เมื่อไปซ้อมส่วนตัวที่บ้าน ดังนั้นวิธีแก้ไขจึงให้นักแสดงอัดเสียงเพลงแต่ละเพลงเพื่อไปทบทวน

การซ้อมทำเต้น

ในการซ้อมทำเต้นผู้วิจัยได้ขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบท่าเต้นให้มาช่วยออกแบบท่าให้ และได้พูดคุยถึงความต้องการในแต่ละฉากว่าอยากให้อารมณ์ของการแสดงออกมาอย่างไร ดนตรีที่ใช้เป็นโทนลักษณะไหน จังหวะเร็วช้าอย่างไร ช่วงไหนของเพลงที่ต้องการเน้นให้ตัวละครใดโดดเด่นออกมา หลังจากผู้วิจัยได้ทำการอธิบายรายละเอียดต่างๆ ให้ผู้ออกแบบท่าเต้นเป็นที่เรียบร้อย ผู้ออกแบบท่าเต้นก็จะใช้ช่วงเวลาซ้อมเป็นการคิดท่าเต้นและสอนไปในเวลาเดียวกัน เนื่องจาก การคิดท่า หากมีคนเล่นประจำทุกตำแหน่งก็จะสามารถคิดท่าออกมาได้อย่างเห็นภาพว่าใครจะต้องเข้าออก ทิศทางการเคลื่อนไหวจะเป็นไปในทางไหน หากไม่มีนักแสดงมาการคิดท่าเต้นจะออกมาช้า เนื่องจากผู้ออกแบบไม่เห็นภาพโดยรวม และเกณฑ์ที่ใช้เป็นตัวกำหนดลักษณะการออกแบบท่าเต้นคือ การเต้นเพื่อเล่าเรื่องในแต่ละฉาก กับการเต้นเพื่อ

สื่อสารความคิดและความรู้สึกของตัวละคร โดยทั้งสองเกณฑ์จะถูกแบ่งโดยเพลงและเนื้อหาของเพลงที่ใช้

การซ้อมเทคนิค

การซ้อมความต่อเนื่องแต่ละฉาก

ในการซ้อมแต่ละครั้งผู้วิจัยจะทำการซ้อมเจาะที่ละครฉาก และไม่ได้เรียงลำดับฉากก่อนหลัง ดังนั้นนักแสดงจึงไม่ทราบการดำเนินเรื่องต่อเนื่อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องนำฉากที่ซ้อมไว้แล้วมาร้อยต่อกันให้เป็นละครหนึ่งเรื่อง ซึ่งในขั้นนี้จะเกิดปัญหาการเข้าออกของนักแสดงที่อาจจะต้องมีการเปลี่ยนผังการเข้าออกเพื่อให้สะดวกกับการแสดงมากที่สุด เมื่อนักแสดงทราบลำดับการเข้าออก ลักษณะการเรียงลำดับของเรื่องอย่างชัดเจนแล้วผู้วิจัยก็จะเริ่มทำการซ้อมร่วมกับองค์ประกอบในการแสดงอื่นต่อไป

การซ้อมกับคิวแสง

เมื่อนักแสดงซ้อมกับสถานที่จริงที่เคย ก็จะมีองค์ประกอบด้านแสงไฟเข้ามาทำให้ตำแหน่ง และลักษณะการยืนของนักแสดงเปลี่ยนไป บางฉากต้องเดินไปที่จุดที่ไฟพอลโลว์จัดไว้ที่ตำแหน่งที่เฉพาะจุดเท่านั้น หากไม่เดินไปที่จุด นักแสดงก็จะตกไฟ ซึ่งปัญหาดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับการแสดงละครเวทีที่ขนาดพื้นที่ใหญ่ ส่วนละครของผู้วิจัยซึ่งถือว่าเป็นละครขนาดกลาง พื้นที่การแสดงจึงไม่มาก ประกอบกับผู้ควบคุมไฟได้เห็นตำแหน่งการแสดงและพื้นที่การแสดงหลายครั้งจึงจัดไฟให้เข้ากับการแสดงได้อย่างเหมาะสม

เสื้อผ้า

องค์ประกอบต่อมาคือเรื่องของเสื้อผ้า ซึ่งนักแสดงจะมีเวลาทำความคุ้นเคยกับชุดที่ใช้แสดงประมาณสองวันก่อนเล่นโดยการซ้อมพร้อมชุดแสดงจะทำให้นักแสดงทราบข้อจำกัดที่เพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็น การเดิน การเคลื่อนไหวต่างๆ ว่ามีอุปสรรคต่อการแสดงหรือไม่ หากมีสามารถทำการแสดงต่อไปได้หรือไม่ หรือต้องเปลี่ยนชุดแสดง แต่ปัญหาดังกล่าวไม่เกิดขึ้นกับนักแสดงในเรื่องนี้เนื่องจากชุดที่ใช้แสดงจะเป็นชุดส่วนตัวของนักแสดงเอง ไม่ต้องยืมใคร นอกจากชุดในฉาก

จบที่เป็นชุดครุยที่ อาจมีปัญหาเรื่องไซส์ ที่ไม่พอดีตัวกับนักแสดง วิธีการแก้คือให้ลองเปลี่ยนกับนักแสดงคนอื่นเพื่อหาขนาดที่ใกล้เคียงและไม่เป็นอุปสรรคต่อการแสดง

เสียง ไมค์ลอย

องค์ประกอบสุดท้ายแต่สำคัญมากที่สุดคือเสียงที่ใช้ในการแสดง เนื่องจากการแสดงละครเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ติดต่อเช่าระบบไมค์โวลูมเพื่อติดให้กับนักแสดงทุกคน ดังนั้นจึงต้องมีการซ้อมในการที่จะเปิดปิดไมค์ที่ใช้ในแต่ละฉาก เนื่องจาก ไม่สามารถเปิดไมค์ทุกตัวไว้พร้อมกันได้เพราะจะเกิดปัญหาสัญญาณแทรกและจะทำให้ไมค์หอน ผู้วิจัยจึงได้เช่าไมค์มาให้ผู้ควบคุมไมค์ได้ซ้อมเพื่อหาจังหวะการเปิดปิดไมค์ได้อย่างถูกต้อง และก่อนเล่นทุกครั้งต้องมีการเช็คขาวน เพื่อจะได้ปรับระดับความเบาดังของไมค์แต่ละตัว ตลอดจนตำแหน่งการติดไมค์เพื่อหาจุดที่สามารถรับเสียงนักแสดงได้ดีที่สุด และไม่มีเสียงลมหายใจปนเวลาพูด โดยขั้นตอนการเช็คจะเป็นการให้นักแสดงพูดบทที่เสียงดังที่สุดและร้องเพลงท่อนที่ใช้เสียงมากที่สุด และปรับให้ไมค์ไม่หอน จากนั้นก็เช็คกับเพลงรวม เพื่อดูระดับความเข้ากันระหว่างไมค์ทุกตัวกับเสียงดนตรี ว่าเบาหรือดังไปอย่างไร โดยเพลงที่ใช้ในการทดสอบจะเป็นเพลงสู่ความโดดเด่นกับ เพลงจบการศึกษา เนื่องจากทั้งสองเพลงมีการใช้ไมค์ทุกตัว หากมีสัญญาณแรงเกินไปจะได้ปรับได้ทัน

วิธีในการคัดเลือกทีมงาน

ในการสร้างละครแต่ละเรื่อง นอกจากจะต้องมีทีมงานนักแสดงแล้ว ทีมงานในส่วนอื่นๆก็สำคัญ เนื่องจากผู้วิจัยใช้สถานที่ภายนอก จึงต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ต้อนรับ และงานวิจัยเป็นแบบทดลองดังนั้นจึงต้องมีเจ้าหน้าที่อธิบายคำถามในแบบสอบถามที่ไม่ชัดเจน ในส่วนภายในโรงละครผู้วิจัยได้แบ่งหน้าที่ในการถ่ายภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ฝ่ายแสง ฝ่ายเสียง ฝ่ายคิวเปิด-ปิดม่าน และระหว่างรอบแสดงจะต้องมีฝ่ายสวัสดิการเพื่ออำนวยความสะดวกเรื่องน้ำและอาหารสำหรับนักแสดงและทีมงานอื่นๆ ดังนั้นผู้วิจัยจะอธิบายหน้าที่ของแต่ละฝ่ายให้ทราบพอสังเขป

ฝ่ายต้อนรับ

เป็นฝ่ายที่อยู่ด้านหน้างานคอยเก็บค่าเช่าสถานที่ แจกแบบสอบถาม สุ่มบัตร และแนะนำทางเข้าสู่สถานที่แสดง ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ฝ่ายต้อนรับทำหน้าที่ รวบรวมเงินค่าเช่าสถานที่ และประสานงานกับฝ่ายบัญชีของทาง TK Park โดยตรงไม่ต้องผ่านทางผู้วิจัย และมอบหมายให้เป็นผู้เก็บเงินค่าซื้อคูปองบัตรจอดรถด้วย

รูปที่ 44 ฝ่ายต้อนรับและลงทะเบียน

ฝ่ายอธิบายแบบสอบถาม

เป็นฝ่ายที่คอยอธิบายให้ความเข้าใจกับผู้ชมเมื่อมาทำแบบสอบถามบริเวณด้านหน้าที่เรียกว่าลานสานฝัน ในบางรอบที่บริเวณลานสานฝันมีผู้ใช้งาน ฝ่ายอธิบายแบบสอบถามจะต้องคอยช่วยบอกทางเข้าโรงละครด้วยเนื่องจากคนดูจะสับสน

รูปที่ 45 ฝ่ายอธิบายแบบสอบถาม

ฝ่ายถ่ายภาพนิ่ง

เป็นฝ่ายที่ถ่ายภาพบรรยากาศในงานตั้งแต่เริ่มแสดง ขณะทำการแสดง ไปจนภาพของผู้เชี่ยวชาญที่มาร่วมเสวนาหลังการแสดง โดยผู้วิจัยต้องอธิบายกับผู้ถ่ายภาพถึงคอนเซ็ปต์งานวิจัย ว่าต้องการภาพออกมาแนวไหน และเน้นอารมณ์ความรู้สึกอย่างไร

ฝ่ายถ่ายภาพเคลื่อนไหว

โดยทั่วไปผู้วิจัยจะใช้การตั้งกล้องเซ็ไว้เพื่อจับภาพกว้างทั่วบริเวณเวที แต่หากรอบไหน มีผู้ดูแล ผู้วิจัยก็จะให้ช่วยควบคุมการซูมตัวละครเพื่อนำมาตัดสลับกับการแสดงรอบอื่นๆ

ฝ่ายเสียงฝ่ายแสง

เป็นฝ่ายที่ควบคุมดูแลทางเทคนิคทั้งหมด สำหรับสองหน้าที่นี้ผู้วิจัยได้ใช้บุคลากรมีมืออาชีพเพื่อ ความแม่นยำและสามารถไว้วางใจได้

ฝ่ายควบคุมคิว เปิด-ปิดม่าน

เป็นฝ่ายที่ดูแลคิวเปิดปิดม่านตามคิวบท

ฝ่ายสวัสดิการ

เป็นฝ่ายที่ถือว่ามีความหนักที่สุดเนื่องจากเป็นผู้กำหนดชะตาของนักแสดงและทีมงานในการสั่งอาหารและน้ำมาให้รับประทานก่อนทั้งในช่วงซ้อมและวันแสดง ในช่วงซ้อมผู้วิจัยต้องรับหน้าที่นี้เองเนื่องจากไม่มีกำลังคน ส่วนวันเล่นจริงผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือจากคุณแม่ในการส่งพนักงานที่ร้านมาช่วยส่งอาหารให้

4.1.6 การอธิบายระหว่างการแสดง

ผู้วิจัยได้สร้างกรอบเนื้อหาแทรกระหว่างบทละครเพื่อที่จะได้ทราบว่าในละครเรื่องนี้ ผู้วิจัยต้องแทรกการบรรยายออกมาระหว่างเรื่องกี่ครั้ง และแทรกมาช่วงใดของละครจึงจะเหมาะสม เมื่อผู้วิจัยกำหนดช่วงการเข้าออกของการบรรยายได้แล้วจึงทำการสรุปเนื้อหาที่จะต้องพูด ซึ่งในความ

เป็นจริงเป็นข้อมูลที่แฝงอยู่ในบทละครเกือบทั้งหมดแล้ว แต่เมื่อนำเสนอรูปแบบละคร สารต่างๆที่ละครส่งออกมามีหลากหลายช่องทาง ทำให้ผู้ชมไม่สามารถรับสารได้อย่างครบถ้วน ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการของเบรชท์มาเป็นช่องทางการสื่อสารระหว่างผู้วิจัยกับผู้ชมโดยจะออกมาในรูปแบบของการพูดบรรยายคั่นระหว่างฉากดังนี้

ช่วงที่1 หลังจากฉากแรกและเพลงความฝัน ผู้วิจัยจะออกมาสรุปในประเด็นของนิยามของโค้งปกติ และให้ผู้ชมเลือกที่จะอยู่ฝั่งไหน หลังจากผู้วิจัยได้อธิบายลักษณะความเป็นไปของโค้งตามธรรมชาติ และที่มาของแรงผลักดันที่ทำให้ทุกคนต้องการที่จะประสบผลสำเร็จ ผ่านแรงผลักดันที่เรียกว่า ความฝัน และความหวังซึ่งถือเป็นตัวแปรต้นของชีวิตทุกคน ต่อมาจึงได้อธิบายในหัวข้อถัดไปคือ การแบ่งข้อมูลโดยเริ่มต้นแต่นามบัญญัติ อันดับ อันตรภาค และสุดท้ายอัตราส่วน โดยผู้วิจัยได้อธิบายว่าอยู่ในละครอย่างไร และสามารถนำไปใช้ในชีวิตได้อย่างไร

ช่วงที่2 หลังจากนักแสดงพูดถึงกึ่งในชั่วพริบตา ผู้วิจัยออกมาอธิบายเรื่องค่ากลาง ว่ามีผลกับชีวิตประจำวันอย่างไร โดยในการอธิบายผู้วิจัยได้แทนด้วยนิ้วมือโดยให้ผู้ชมชูนิ้วมือทั้งสองข้างขึ้นมาและตอบคำถามให้ได้ว่าทุกคนมีค่ากลางเท่าไร โดยทุกคนสามารถตอบได้ถูกต้องว่าค่ากลางคือ 10 จากนั้นผู้วิจัยได้ยกคำพูดของรุ่นพี่เรื่องค่าชิกม่ากับความสามัคคีขึ้นมาเพื่อให้ผู้ชมได้แสดงความคิดเห็นว่าหากการที่เราสามารถยอมรับได้ทั้งความเหมือนหรือความแตกต่างซึ่งเป็นคุณสมบัติของค่าชิกม่าที่รวมทั้งค่าลบและบวกไว้ด้วยกัน ก็สามารถจัดให้อยู่ในความหมายเดียวกันได้ เรื่องต่อมาคือค่าความแปรปรวน โดยผู้วิจัยได้อธิบายกับลักษณะตัวละครแนน ที่มีอารมณ์แปรปรวนไม่อยู่กับร่องกับรอย ว่าหากสังคมมีคนประเภทนี้เยอะๆก็คงจะทำให้ความสามัคคีลดลงได้

ช่วงที่3 หลังจากฉากจับสาวด้วยวิธีต่างๆ ผู้วิจัยออกมาอธิบายเรื่องค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หรือค่า R โดยผู้วิจัยได้ล้อเลียนในละครคือยืนยิ้มอยู่กลางเวทีขณะที่ไฟสว่างขึ้น และค้างอยู่อย่างนั้นเพื่อดูปฏิกิริยาโต้ตอบของผู้ชม แล้วจึงถามความรู้สึกว่าผู้ชมมีความรู้สึกอย่างไร ในช่วงนี้ผู้วิจัยจะเดินไปหาผู้ชมเพื่อกล่าวคำทักทายและให้ผู้ชมตอบกลับมา โดยผลตอบรับจะให้ผู้ชมทั้งหมดร่วมกันประเมินว่ามีความสัมพันธ์ไปในทิศทางใด ระหว่าง บวก ลบ และ ไม่เกิด

ความสัมพันธ์ ผ่านคำถามง่าย ๆ เช่น สวัสดิ์ดีครับ ยืมเงินหน่อยครับ ชื่ออะไรครับ โดยผู้วิจัยจะสรุปว่า ค่า R เป็นบวกหรือลบแล้วพูดเพื่อล้อเล่นกับผู้ชม

ช่วงที่ 4 หลังจากเพลงสม่าเสมอคงเดิม ผู้วิจัยออกมาอธิบายเรื่องสัมประสิทธิ์การแปรผัน (cv) โดยผู้วิจัยอาศัยเหตุการณ์ในละครเป็นตัวอธิบายเพื่อให้เห็นชัดเจน คือในละครจะมีตัวละครสองคนที่ชอบแอ้ คือ เหงา และมีน เหงาจะแสดงออกชัดเจนแต่ไม่สม่าเสมอ ส่วนมีนจะแสดงออกน้อยแต่สม่าเสมอ ดังนั้นเมื่อผู้วิจัยให้เลือกผู้ชมส่วนใหญ่จะเลือกให้แอ้คบกับมีน ผู้วิจัยจึงอธิบายว่าที่ทุกคนคิดแบบนั้นก็เพราะความสม่าเสมอที่มีนมีให้กับแอ้ และอธิบายความคิดรวบยอดของค่า CV ว่าเป็นค่าที่เราใช้ตัดสินใจเลือกของสองสิ่งว่าของสิ่งไหนจะดีกว่ากันโดยค่าที่ออกมาจะเป็นค่าที่น้อยนั้นหมายความว่า ของที่มีความแปรผันน้อยจะมีคุณสมบัติที่ดีกว่า และเชื่อถือได้มากกว่า

ช่วงที่ 5 หลังจากฉากคัดเลือกนางเอกละคร ผู้วิจัยออกมาอธิบายเรื่องคะแนนมาตรฐาน ซึ่งประโยชน์ของคะแนนมาตรฐานคือไว้ใช้เปรียบเทียบของที่มีคุณสมบัติต่างกัน เราไม่สามารถนำคะแนนดิบที่ได้จากของทั้งสองอย่างมาเปรียบเทียบกัน เนื่องจากแต่ละอย่างก็ล้วนมีเกณฑ์ของตัวเอง ดังนั้นเมื่อเราจะเปรียบเทียบ เราจึงต้องแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐานก่อนจึงจะสามารถเปรียบเทียบได้ เพื่อให้เห็นภาพผู้วิจัยจึงใช้ละครเป็นตัวอย่าง โดยให้เห็นคะแนนความสามารถของทั้งสามอย่างระหว่างสองคน หากนำคะแนนดิบทั้งสามมารวมกัน ผลอาจไม่ใช่แอ้ที่ได้เป็นนางเอก แต่เมื่อนำคะแนนมาตรฐานมารวมกันผลจึงออกมาเป็นแอ้ซึ่งไม่มีใครกังขานอกจากแนนที่เสียประโยชน์ ผู้วิจัยได้อธิบายให้ผู้ชมเข้าใจพร้อมแทรกตัวอย่างให้เห็นภาพไม่เช่นนั้นฉากนี้ก็จะเพียงฉากการแข่งขันธรรมดา และในบางรอบคนดูก็เกิดความรู้สึกว่าแนนน่าจะได้เป็นนางเอกมากกว่า

ช่วงที่ 6 หลังจากฉากสารภาพรักของมีนและแอ้ ผู้วิจัยออกมาอธิบายเรื่องสมมุติฐาน และระดับความเชื่อมั่น ซึ่งในละครแทรกเนื้อหาไว้อย่างชัดเจน เนื่องจากเป็นคำพูดแปลกหูที่ผู้ฟังไม่ค่อยได้ยินในชีวิตประจำวัน จึงเกิดความสงสัยเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ผู้วิจัยเพียงออกมาถามเพื่อนำให้เกิดความเข้าใจมากขึ้นว่าสมมุติฐานหมายถึงอะไร และในทางสถิติจะตั้งสมมุติฐานไว้เดี่ยวๆ ไม่ได้ต้องสร้างระดับนัยสำคัญเพื่อรองรับความน่าเชื่อถือของสมมุติฐาน และระดับความน่าเชื่อถือ

ที่นิยมใช้กันมี 2 ค่าคือ 0.01 และ 0.05 โดยผู้วิจัยยังได้เสริมว่าระดับที่ทำให้การยอมรับสมมุติฐานสูงที่สุดคือ 0.01

ช่วงที่ 7 หลังจากฉากสุดท้ายสถานการณ์ทุกอย่างคลี่คลาย ผู้วิจัยออกมาอธิบายในเรื่องของบทสรุปการวางความสุขโดยได้โยงเข้ากับตอนต้นเรื่องที่ได้ถามผู้ชมไว้ว่าบริเวณใดบนโค้งที่อยากจะอยู่มากที่สุด ถึงตอนนี้ผู้ชมไม่ได้เลือกบริเวณด้านขวาอีกต่อไป เนื่องจากทุกคนทราบแล้วว่าไม่ว่าอยู่บริเวณใดก็สามารถสร้างความสุขให้เกิดขึ้นได้ และผู้วิจัยได้สรุปเนื้อหาสุดท้ายของวิชาสถิติคือการใช้ค่า T-Test ซึ่งเป็นการทดสอบซ้ำกลุ่มตัวอย่างเดิมแต่วิธีการเปลี่ยนไป โดยผู้วิจัยชี้ให้เห็นถึงวิธีที่แนะนำให้เปลี่ยนแปลงอย่างไร แล้วส่งผลต่อความรู้สึกที่เพื่อนามีให้อย่างไร โดยผู้วิจัยได้เปรียบเทียบกับการใช้ชีวิตในสังคม ไม่มีวิธีใดที่จะใช้ได้ผลทุกครั้ง เราต้องปรับเปลี่ยนวิธีให้เข้ากับบุคคลเพื่อที่จะประสบผลสำเร็จในการใช้ชีวิต

จากวิธีการของเบรชท์ทำให้ผู้วิจัยเห็นผลของการที่ทำให้ผู้ชมกลับไปคิดถึงเนื้อหาที่แฝงอยู่ในละคร โดยวิธีนี้ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นวิธีที่เหมาะสม และนำมาประยุกต์ใช้กับละครของผู้วิจัยได้เป็นอย่างดี

รูปที่ 46 การออกมาอธิบายชั้นในแต่ละช่วง

4.1.7 กระบวนการอื่นๆ นอกเหนือจากในส่วนของการแสดง

การติดต่อหาสถานที่ที่ใช้แสดง

เมื่อผู้วิจัยตัดสินใจทำละครเวที ผู้วิจัยคิดถึงสถานที่ที่จะใช้แสดงไว้ทั้งหมดสองแห่งคือ หอศิลปะและวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพฯ กับอุทยานการเรียนรู้ TK Park ซึ่งทั้ง 2 แห่ง มีบริการให้พื้นที่สำหรับการศึกษาเหมือนกัน แต่ในช่วงที่พัฒนาโครงร่างงานวิจัย ผู้วิจัยได้ไปค้นหาความหมายของคำว่า Edutainment ที่อุทยานการเรียนรู้ TK Park และได้รู้จักกับคุณชนวนธร มงคลเลิศพล ซึ่งทำ

หน้าที่ดูแลประสานงานอยู่ที่อุทยานการเรียนรู้ จึงได้สอบถามถึงการขอใช้พื้นที่ เมื่อผู้วิจัยเล่าถึงรูปแบบของงานวิจัย ซึ่งเห็นว่าเหมาะสมกับทิศทางของอุทยานที่ตั้งใจจะสร้างให้พื้นที่เป็นการศึกษาที่แฝงด้วยความสนุกสนาน บันเทิงอย่างมีสาระ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ขอเบอร์ติดต่อกับหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านพื้นที่ภายในอุทยานการเรียนรู้โดยตรง หลังจากผู้วิจัยเขียนบทและเพลงเสร็จจึงได้โทรติดต่อขอใช้สถานที่ไปยังฝ่ายสถานที่ ซึ่งใช้เวลาของการขอสถานที่นั้นต้องขอล่วงหน้าประมาณ 3 เดือน เนื่องจากพื้นที่ภายในศูนย์การเรียนรู้มีคนขอใช้อยู่ตลอดเวลา ในครั้งแรกผู้วิจัยได้วางแผนที่จะทำการแสดง วันที่ 15-17 กุมภาพันธ์ 2556 แต่เนื่องจากสถานที่ไม่ว่างผู้วิจัยจึงต้องเลื่อนวันแสดงให้เร็วขึ้นอีกหนึ่งสัปดาห์คือเป็นวันที่ 8-10 กุมภาพันธ์ 2556 แทนในช่วงนี้เองผู้วิจัยได้ไปลงทะเบียนขอใช้สถานที่ของหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพฯไว้ด้วยเนื่องจากเห็นว่าสามารถเดินทางได้สะดวกเนื่องจากใกล้รถไฟฟ้า แต่เมื่อติดต่อไปพบว่ามีความยุ่งยาก อีกทั้งยังขาดระบบแสงและเสียงซึ่งผู้แสดงต้องจัดเตรียมไปเอง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าตัวเลือกทางอุทยานการเรียนรู้ น่าสนใจมากกว่า เมื่อโทรศัพท์จองวันและเวลาเล่นสถานที่ที่ใช้แสดงได้เรียบร้อย ผู้วิจัยจึงทำหนังสือเพื่อยืนยันสถานภาพว่าเป็นนิสิตของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างแท้จริง โดยให้กรรมการคณะออกหนังสือรับรอง(ตัวอย่างสามารถดูได้จากภาคผนวก) หลังจากได้หนังสือรับรองผู้วิจัยได้ติดต่อเพื่อขอสถานที่ โดยได้นำผู้ควบคุมเรื่องไฟ และเสียงไปด้วย โดยทั่วไประบบไฟและของทางอุทยานไม่มีปัญหา เนื่องจากห้องคอนโทรลอยู่ในตำแหน่งที่สามารถเห็นการแสดงได้อย่างชัดเจน หลังจากนั้นผู้วิจัยได้รับทราบข้อตกลงการเข้าออกศูนย์การเรียนรู้ โดยต้องเสียค่าเช่าสถานที่ 20 บาท เพื่อซื้อสติ๊กเกอร์ผ่านทาง หรือจะทำวันเดย์พาส ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาซื้อสติ๊กเกอร์มีความสะดวกและรวดเร็วมากกว่าจึงใช้วิธีดังกล่าว ส่วนที่ทีมงานและนักแสดง ทางศูนย์การเรียนรู้ได้ให้ผู้วิจัยส่งแบบของบัตรผ่านให้เพื่อใช้แสดงการเข้าออก ในส่วนของการขนของเข้าพื้นที่ เนื่องจากที่ตั้งของทางศูนย์อยู่ในห้างสรรพสินค้า ดังนั้นหากมีการขนย้าย ตัวฉากจะต้องแจ้งทางศูนย์เพื่อประสานงานกับทางห้างเพื่อขอใบอนุญาตอุปกรณ์ ส่วนของประกอบฉากเล็กๆสามารถขนเข้าทางศูนย์ได้โดยตรง หลังจากทราบขั้นตอนการเข้าศูนย์เรียบร้อยแล้วผู้วิจัยจึงแจ้งวันเวลาที่จะทำการซ้อมกับสถานที่จริง คือจะขอเข้าศูนย์ตั้งแต่วันที่ 5-7 กุมภาพันธ์ 2556 โดยทางศูนย์ก็อำนวยความสะดวกให้เป็นอย่างดีโดยในช่วงวันแรก จะมีเจ้าหน้าที่มารับ-ส่ง นักแสดงและทีมงาน แต่เนื่องจากมี

จำนวนมาก วันต่อมาจึงมีหนังสือแจ้งกับทางฝ่ายประชาสัมพันธ์ เพื่อให้รับทราบ และปล่อยนักแสดงและทีมงานเข้าได้อย่างอิสระ ในวันซ้อมผู้วิจัยมีเวลาตั้งแต่ 16.00-19.50 เนื่องจากศูนย์จะปิดในเวลา 20.00น. ก่อนวันแสดงผู้วิจัยต้องส่งกำหนดการในการนัดนักแสดงและระยะเวลาในการทำงานทั้งหมดตั้งแต่เริ่มจนถึงจบในแต่ละวันให้กับทางศูนย์การเรียนรู้เนื่องจากในวันเสาร์และอาทิตย์จะมีกิจกรรมอื่นทั่วทั้งบริเวณศูนย์จึงทำให้ยากต่อการควบคุม ซึ่งปัญหานี้ก็เกิดกับผู้วิจัยคือไม่มีบริเวณให้ผู้ชมทำแบบสอบถามก่อนการแสดง เนื่องจากมีกิจกรรมบริเวณลานสานฝันซึ่งใช้พื้นที่เกือบทั้งหมด ผู้วิจัยจึงต้องปล่อยให้ผู้ชมเข้ามาทำแบบสอบถามบริเวณภายในห้องแต่ก็ยังนับเป็นความโชคดีของผู้วิจัยเป็นอย่างสูงที่ได้รับการอนุเคราะห์สถานที่ในการแสดงที่อุทยานการเรียนรู้ TK Park เนื่องจากทุกครั้งที่ต้องติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ ผู้วิจัยจะรู้สึกถึงความเป็นมิตรและการทำงานร่วมกันก็เป็นไปได้เป็นอย่างดี

รูปที่ 47 ตัวอย่างบัตรนักแสดงและทีมงาน

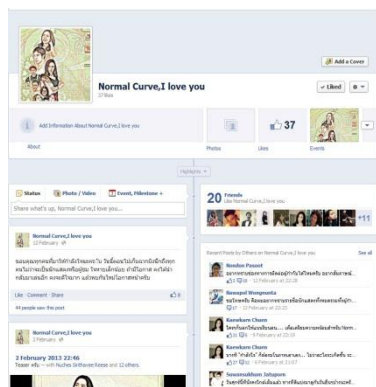
การประชาสัมพันธ์

ผู้วิจัยได้วางแผนการประชาสัมพันธ์ด้วยช่องทางที่หลากหลาย เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนระดับมัธยมปลาย นิสิต นักศึกษา ที่วิถีชีวิตของกลุ่มเป้าหมายมีการเปิดรับสื่อได้หลาย

ช่องทางดังนั้นช่องทางที่ผู้วิจัยสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมายจึงมีหลากหลาย ตามโอกาสในการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย ดังนี้

ช่องทางอินเทอร์เน็ต

ช่องทางอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นช่องทางที่ผู้วิจัยเน้นมากที่สุดเนื่องจากเป็นช่องทางที่ทันสมัยสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ง่ายจากโครงข่ายอินเทอร์เน็ต ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการประชาสัมพันธ์โดยขั้นแรกผู้วิจัยได้สร้างอีเวนต์ขึ้นมาเพื่อชักชวนให้เพื่อนๆ ใน Facebook ทราบข่าวโดยจะมีรายละเอียดของการจัดงาน สถานที่ รอบการแสดง เวลาที่ใช้ในการแสดง และเบอร์ติดต่อสำหรับสำรองที่นั่ง หลังจากนั้นได้สร้าง Page ที่มีชื่อว่า Normal Curve, I love You ขึ้นมาเพื่อใช้สื่อสารและช่วยกระจายข่าวการแสดงออกไป หลังจากนั้นผู้วิจัยได้เข้าไปยังเว็บบอร์ดดีและพันทิพย์ห้องสยาม เพื่อไปตั้งกระทู้ชักชวนเด็กๆ กลุ่มเป้าหมายให้มาดูละคร และเข้าไปส่งข้อความในกล่องข้อความของบรรดาโรงเรียนต่างๆ แต่ผลที่ได้รับกลับมาน้อยมาก และที่มีความเคลื่อนไหวมากที่สุดคือในกิจกรรมอีเวนต์ โดยผู้วิจัยจะนำภาพการเข้าเว็บไซต์ต่างๆ มาแสดงดังต่อไปนี้

รูปที่ 48 รูปการสื่อสารของผู้วิจัยกับผู้ชม

รูปที่ 49 ของเพจ Normal Curve, I love you

การสร้างเพจขึ้นมาทำให้ผู้วิจัยสามารถเปิดช่องทางการสื่อสารระหว่างนักแสดงกับผู้วิจัยหรือนักแสดงด้วยกันเอง และที่สำคัญที่สุดคือผู้ชมสามารถติดต่อผู้วิจัยเพื่อซักถามข้อมูลในการสร้างงานละครนี้ขึ้นมา ถือเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่นอกจากจะช่วยในเรื่องของการประชาสัมพันธ์แล้วยังช่วยเพิ่มช่องทางการสื่อสารให้กับผู้วิจัยอีกด้วย

รูปที่ 50 Event ของ Normal Curve, I love you สื่อวิทยุกระจายเสียง

ผู้วิจัยได้รับเชิญให้ออกอากาศในรายการของสถานีวิทยุศึกษาคลื่น FM92 AM1161 เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2556 ช่วงกึ่งกลางเวลา 17.00-17.20 น. โดยรูปแบบรายการเป็นรายการสดผู้ดำเนินรายการจะถามถึงที่มาของงานวิจัย แรงบันดาลใจ ตัวอย่างเพลง เรื่องราวโดยย่อ ลักษณะการสร้างสรรคงาน งานที่จะทำต่อไปในอนาคต รายละเอียดการติดต่อ โดยผู้วิจัย

สื่อโปสเตอร์

ในการทำสื่อโปสเตอร์ ผู้วิจัยได้ออกแบบให้มีการผสมผสานกันระหว่างความเป็นละคร และความเป็นวิชาชีพ โดยแทรกเครื่องหมายทางสถิติ ใ้คงปกติไว้ในตัวโปสเตอร์ด้วย โดยในขั้นแรกผู้วิจัยต้องการให้โปสเตอร์เป็นรูปโค้งปกติแต่เป็นเรียงกันเหมือนบรรทัดห้าเส้น แล้วจึงค่อยมีรูปนักแสดงอยู่ตามจุดต่างๆ แต่การสื่อสารของผู้วิจัยคงผิดพลาด ผู้ทำโปสเตอร์จึงเข้าใจว่าต้องการให้เน้นไปที่รูปนักแสดงจึงออกมาในโปสเตอร์แบบล่าสุดที่เน้นไปที่รูปของนักแสดงแต่ละคนแต่ไม่ค่อยมี สัญลักษณ์ที่แฝงอยู่ในละคร แต่ผู้วิจัยก็รู้สึกพอใจ เนื่องจากนักแสดงต้องการให้มีรูปที่เห็นชัดเจน และรูปแบบโปสเตอร์แบบนี้ก็ถูกใจนักแสดง แต่เนื่องจากระยะเวลาการทำให้เวลามาก ผู้วิจัยจึงจัดทำโปสเตอร์เพื่อใช้โปรโมท ละครชั่วคราว โดยใช้เป็นเส้นโค้งห้าเส้นเรียงตัวกันและมีแถบสีเพื่อเขียนข้อความรายละเอียดของการแสดงเพื่อใช้เป็นรูปประจำอิเว้นท์

รูปที่ 51 โปสเตอร์แบบต่างๆ

สื่อบุคคล

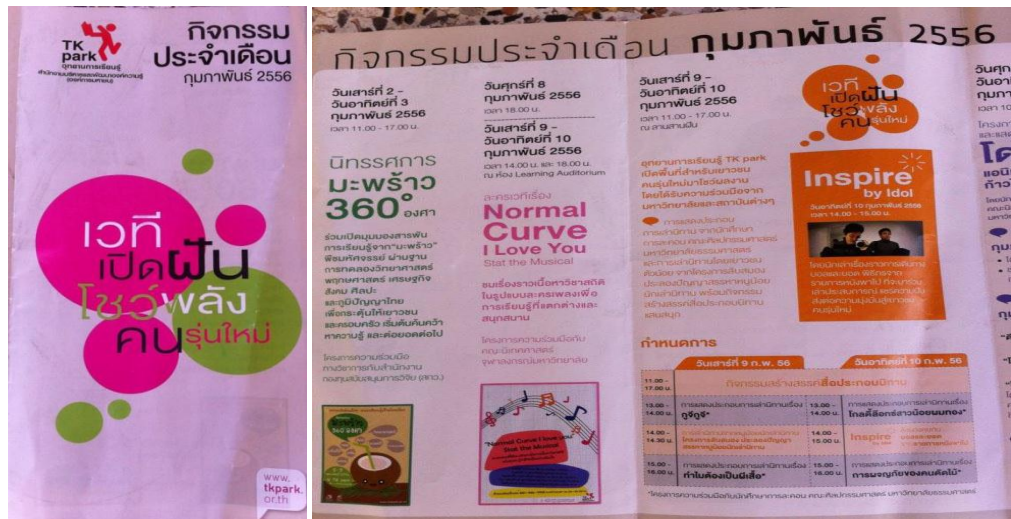
ผู้วิจัยได้ใช้ช่องทางผ่านสื่อบุคคล โดยการโทรศัพท์ไปยังบุคคลที่ผู้วิจัยรู้จักคุ้นเคย เพื่อชักชวนให้มาชมการแสดง และได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ ธีรนนท์ อนวัชศิริวงศ์อาจารย์ประภัสสร จันทรสถิตพรและอาจารย์ลักษณะัย ทรงเสียงชัย ในการประชาสัมพันธ์ให้นิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการสื่อสารในชีวิตประจำวันให้มาดูละครด้วย และยังได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ชญาณี ฉลาดธัญกิจ จากมหาวิทยาลัยสยามได้นำนักศึกษามาชมละคร ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าสื่อบุคคลเป็นสื่อที่ได้รับการตอบรับมากที่สุดเนื่องจากเห็นหน้า และได้พูดคุยกันกับผู้รับสาร จึงทำ

ให้การสื่อสารสำเร็จ แต่ต้องใช้เวลาและต้นทุนมาก แถมต้องต้องพูดทีละคนกว่าจะได้

กลุ่มเป้าหมายให้ครบ

สื่อในองค์กร

หลังจากที่ผู้วิจัยทำเรื่องขอใช้สถานที่ที่เรียบง่าย ทางอุทยานการเรียนรู้ได้ขอข้อมูลเพื่อจัดทำแผนพับเพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมภายในองค์กร จึงให้ผู้วิจัยส่งไฟล์โปสเตอร์ตัวอย่างให้ แต่ในช่วงนั้นโปสเตอร์ที่จะใช้ในการประชาสัมพันธ์ยังไม่เสร็จ ผู้วิจัยจึงใช้ไฟล์โปสเตอร์ชั่วคราวในการส่งไปประชาสัมพันธ์ โดยรูปแบบของแผนพับประชาสัมพันธ์จะเป็นดังรูปด้านล่าง

รูปที่ 52 แผนพับประชาสัมพันธ์

นอกจากนี้ในวันที่ทำการแสดง ผู้วิจัยยังได้ประกาศเสียงตามสาย เพื่อประชาสัมพันธ์ให้บุคคลที่อยู่ในอุทยานการเรียนรู้รับทราบและมาชมละครซึ่งก็ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ เนื่องจากมีเด็ก ๆ ที่มาทำกิจกรรมภายในศูนย์เข้ามาชมละครจากสื่อเสียงตามสายหลายคน

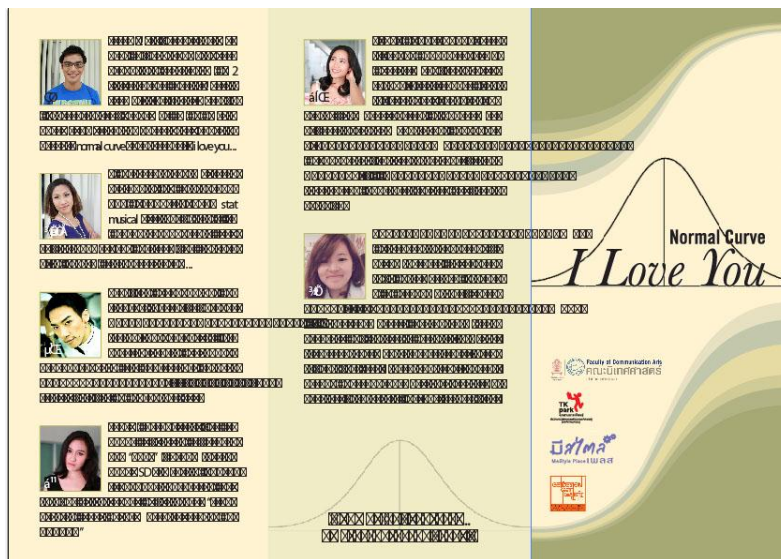
การขอผู้สนับสนุน

ผู้วิจัยใช้การขอผู้สนับสนุนจากความสัมพันธ์ส่วนตัวคือ ก่อนหน้านี้ผู้วิจัยได้สอนร้องเพลงที่สถาบันแห่งหนึ่งและมีนักเรียนที่หลากหลาย มีนักเรียนคนหนึ่งอยู่ฝ่ายการตลาดของบริษัท ไบร์เออ ดอล์ฟ ประเทศไทย ซึ่งก่อนหน้านี้ผู้วิจัยได้เคยขอให้ทางบริษัทช่วยสนับสนุนผลิตภัณฑ์ในการ

ทำละครที่ผ่านมา ในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการขอความอนุเคราะห์เพื่อสนับสนุนเป็นผลิตภัณฑ์อีก เช่นเคย แต่ครั้งนี้นักเรียนคนนี้ได้ทำการเล่าให้เพื่อนๆ ได้ฟังถึงการสร้างงานละครของผู้วิจัย ทำให้เพื่อนเกิดความชื่นชมและร่วมสมทบทุนบริจาคอีกสองราย คือบริษัท Idealistic และร้านเสื้อ มีสไตล์ มีสไตล์ ผู้วิจัยจึงได้ทำหนังสือขอบคุณ พร้อมกับใส่โลโก้ของผลิตภัณฑ์ไว้ในโปสเตอร์ ประชาสัมพันธ์ และแผ่นพับสูจิบัตร โดยในการติดต่อขอรับทุน ผู้วิจัยเพียงส่งเมลเลขที่บัญชีให้กับทางผู้สนับสนุน และขอตัวอย่างไฟล์ตราสินค้าจากผู้สนับสนุนมาใส่ในสื่อประชาสัมพันธ์ ปัญหาที่เกิดขึ้นคือการส่งไฟล์ตราสินค้าของผู้สนับสนุนล่าช้า ทำให้ไม่สามารถพิมพ์โปสเตอร์ เพื่อประชาสัมพันธ์ได้รวดเร็ว

รูปที่ 53 ภาพโลโก้ของผู้สนับสนุนที่ไว้ ไว้บนโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์

รูปที่ 54 ภาพโลโก้ของผู้สนับสนุนที่ไว้ไว้บนแผ่นพับสูจิบัตร

การจัดทำสูจิบัตร

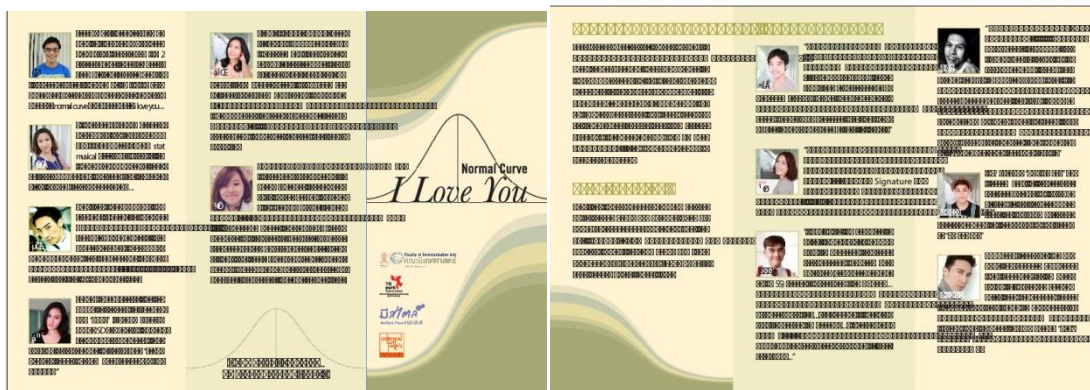
ผู้วิจัยได้แบ่งสูจิบัตรออกเป็น 4 ส่วน

ส่วนแรกจะเป็นหน้าปก ซึ่งออกแบบให้เห็นเป็นโค้งปกติชัดเจนตรงกลางและมีชื่อละครอยู่บริเวณเส้นโค้ง เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า ควรเน้นที่ตัวโค้งปกติว่าจะสามารถสื่อถึงสัญลักษณ์บางอย่างไปสู่ผู้ชม และรูปแบบตัวหนังสือ Normal Curve กับ I Love You ก็รูปแบบคนละแบบ เนื่องจากต้องการเน้นให้เห็นความเป็นทางการที่แสดงถึงเหตุผล และอารมณ์ความรู้สึกมาอยู่ร่วมกันได้ที่บริเวณสันโค้งนี้ และพื้นที่บริเวณด้านล่างและบนผู้วิจัยก็ได้ใช้ลายเส้นโค้งเพื่อให้สื่อถึงความไม่หยุดนิ่งและเฉดสีของแต่ละโค้งจะมีความเข้มต่างกันแทนเรื่องราวที่ทั้งดีและร้าย

ส่วนที่ 2 จะเป็นความหมายของละครประยุกต์ว่ามีคำจำกัดความอย่างไร ที่มาของละครประยุกต์ การประยุกต์ใช้ในสังคม ที่ผู้วิจัยต้องใส่ความหมายของละครประยุกต์เข้าไปเนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้เป็นงานทดลอง แต่เมื่ออยู่ในรูปแบบของละครอาจทำให้ผู้ชมสร้างกรอบทางความคิดบางอย่าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องอธิบายลักษณะของงานวิจัยคร่าวๆ เพื่อให้ผู้ชมสร้างกรอบที่เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสิ่งที่งานวิจัยต้องการนำเสนอ

ส่วนที่ 3 เป็นความรู้สึกของผู้วิจัยเอง เนื่องจากการทำงานครั้งนี้ผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือ การแนะนำ จากบุคคลหลายๆท่าน ตลอดจนผู้วิจัยต้องการบอกให้ผู้ชมทราบว่าทุกๆประสบการณ์ ที่เกิดขึ้น ล้วนมีประโยชน์ ไม่มีประสบการณ์ใดเลยที่สูญเปล่า เพียงแต่เราสามารถหยิบด้านที่เป็น ประโยชน์ของมันออกมาใช้ได้หรือไม่ และผู้วิจัยยังใช้พื้นที่นี้ขอบคุณทุกๆคนที่ทำให้เกิดงานชิ้นนี้ ขึ้นมา เนื่องจากเป็นไปไม่ได้ที่คนๆหนึ่งจะทำทุกอย่างออกมาเพียงลำพังได้

ส่วนที่ 4 เป็นส่วนที่ผู้วิจัยให้นักแสดงและทีมงานเขียนแสดงความรู้สึกที่มีต่อวิชาชีพ แต่ ผลที่ตอบกลับมาคือไม่รู้ว่าจะเขียนอะไร ดังนั้นผู้วิจัยจึงให้ทางเลือกที่สองเป็นการเขียนความรู้สึกที่ ได้เล่นละครและได้ร่วมงานกัน ผู้วิจัยให้พื้นที่กับส่วนนี้มากที่สุดและพยายามไม่ตัดทอนคำพูดทุก คำของนักแสดง เนื่องจากเห็นในความสำคัญ ว่าสิ่งที่เขาพูดจะต้องเป็นสิ่งที่สำคัญและต้องการ บอกกล่าว ซึ่งแทบจะทุกคนบรรยายความไม่ลงรอยกันระหว่างตัวเองกับวิชาเลข แต่สิ่งที่ทุกคนเห็น เหมือนผู้วิจัยคือ ช่องทางการสื่อสารใหม่ๆอาจจะเปลี่ยนความรู้สึกของคนดูให้เปลี่ยนไปได้

รูปที่ 55 สู้จับตร

การจัดงบประมาณ

ในส่วนของงบประมาณ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับความรู้สึกของนักแสดงและทีมงาน เป็นหลัก โดยผู้วิจัยจะจัดอาหารพร้อมน้ำดื่ม เพื่อให้นักแสดงและทีมงาน อย่างพอเพียงทุกครั้งที่มีการซ้อมและตลอดการแสดง และในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของตัวสารที่ผู้แสดงส่งไปยัง ผู้ชม จึงได้เช่าไม้คัโวลเลสไร้สาย เพื่อติดให้กับนักแสดงทุกคน เนื่องจากผู้วิจัยเห็นในงานแสดง หลายครั้งที่ผู้จัดทำละเลยองค์ประกอบด้านเสียงทำให้การสื่อสารออกมาไม่ชัดเจน ผู้ชมไม่สามารถ

เข้าใจสารที่นักแสดงต้องการสื่อออกมาเนื่องจากปัญหาด้านเสียงรบกวน หรือเสียงเบาไป และงานวิจัยชิ้นนี้ส่วนสำคัญที่สุดคือเสียงหากผู้ชมไม่ได้ยิน หรือได้ยินไม่ชัดเจน ก็จะทำให้ไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทุ่มงบประมาณในเรื่องของเสียงไปมากที่สุด แต่ก็ถือเป็นโชคดีของผู้วิจัยที่ได้รับการอนุเคราะห์ให้ใช้สถานที่โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ทั้งยังมีระบบไฟและเสียงที่สมบูรณ์ ทำให้ผู้วิจัยสามารถลดค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายที่เป็นส่วนประกอบในการสร้างงานละครคือ ฉาก ค่าเสื้อผ้า อุปกรณ์ต่างๆ โดยผู้วิจัยจะแสดงออกมาเป็นข้อๆดังต่อไปนี้

ตารางที่ 10 งบประมาณที่ใช้ในการทำละคร

รายละเอียดงบประมาณ	จำนวนเงิน(บาท)
ค่าสวัสดิการอาหารนำดีมนักแสดงตั้งแต่วันซ้อมตลอดการแสดง	10,000
ค่าMic Wireless นักแสดง จำนวน9ตัว ทั้งหมด4วัน	36,000
ค่าฉาก แท่งเหล็กโค้งปกติ	10,000
ค่าเสื้อผ้านักแสดง	5,000
ค่าจ้างเจ้าหน้าที่ควบคุมแสง	4,000
ค่าอุปกรณ์ และวัสดุอื่นๆ	5,000
รวมทั้งสิ้น	70,000

จะเห็นได้ว่าการทำละครหนึ่งเรื่องต้องอาศัยปัจจัยทั้งเรื่องงบประมาณและเวลา ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอกราบขอพระคุณศูนย์การเรียนรู้TK Park เป็นอย่างสูงที่อนุเคราะห์ค่าสถานที่ซึ่งถ้าคิดเป็นเงินจะมีมูลค่าถึง 300,000 บาท หากไม่ได้รับการอนุเคราะห์ผู้วิจัยคงไม่สามารถสร้างละคร

เรื่องนี้ให้สำเร็จได้ และขอบคุณคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ในการฝึกซ้อมให้กับผู้วิจัย ตลอดจนผู้สนับสนุนทุกท่าน

4.2 ขั้นการแสดง

การแสดงรอบที่ 1

การแสดงรอบที่ 1 เป็นรอบที่นักแสดงและผู้บรรยายตื่นเต้นมากที่สุด จังหวะการเล่นยังไม่ไหลลื่น การตอบทบางครั้งยังไม่แม่นยำ การพูดต่อบทยังมีความลังเลในลำดับการพูด ในส่วนการร้องนักแสดงสามารถร้องได้ถูกต้อง จะมีปัญหาคือช่วงเสียงสูงและต่ำที่บางครั้งยังไม่สามารถร้องให้สมบูรณ์ได้ การออกเสียงพูดของตัวละครบางครั้งเร็วและรัว จนฟังไม่รู้เรื่อง หางเสียงลอย แสดงถึงความไม่มั่นใจ เมื่อไม่แม่นยำ นักแสดงจึงพยายามเล่นด้นนอกบท ทำให้จังหวะการแสดงยืดออกไป

การบรรยายระหว่างละครในรอบนี้ผู้บรรยายกังวลกับเรื่องการเปลี่ยนเสื้อผ้าของนักแสดง เป็นอย่างมากจึงพยายามพูดต้นเพื่อรอเวลา ทำให้การบรรยายไม่กระชับ และดูติดกั้วล ดูเหมือนไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญที่จะออกมาเพื่อสรุปความรู้

แนวทางการแก้ไข

สำหรับเรื่องการแสดง ผู้วิจัยได้ให้นักแสดงทวนบท และแบ่งวรรคในการพูด ให้ชัดเจน และพยายามให้เล่นด้นสดให้อยู่ในช่วงที่ผู้วิจัยจัดไว้ อย่าด้นสดในช่วงที่เป็นข้อมูล เพราะจะทำให้ข้อมูลตกหล่น ขาดความน่าเชื่อถือ และเมื่อผู้บรรยายมาพูด หัวข้อในเนื้อหาจะไม่ตรงกัน ในส่วนของการบรรยาย ผู้วิจัยลองซักถามถึงเวลาการเปลี่ยนเสื้อผ้าว่าพอหรือไม่ เมื่อได้คำตอบว่าเพียงพอและการดึงเวลาของผู้วิจัยนานเกินไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงตัดสินใจที่จะไม่ใช้โพลีเพื่อดูหัวข้อที่พูด แต่จะพูดจากความเข้าใจด้วยตนเอง

การแสดงรอบที่2

การแสดงรอบที่2 เป็นการแสดงที่ผู้วิจัยคิดว่าลงตัว คือสนุกทั้งนักแสดงและคนเล่น บรรยากาศการแสดงดี จังหวะรับส่งเหมาะสม กระชับ จะมีที่เค้นเนื้อที่เปลี่ยนเป็นรองทำสั้นสูงทำให้มีปัญหากับการเดิน และส่งผลมาสู่การจำบทในส่วนที่เป็นข้อมูล แต่องค์ประกอบอย่างอื่นดี ร้องเพลงเพราะ คำชัด จังหวะการเดินลงตัว พร้อมเฟรียง การเดินสัดในช่วงที่จัดให้มีความเหมาะสม นักแสดงรับส่งกันจังหวะดีจะมีฉากหาความสัมพันธ์ที่นักแสดงยังไม่สามารถแก้ปัญหาการพูดรัว ฟังไม่รู้เรื่องไม่ได้ หลังจากรอบนี้ ผู้วิจัยก็ได้ไปกำชับให้พยายามควบคุมตัวเองให้ได้ มีสติในการเล่น อย่าปล่อยยให้จังหวะเดิมาควบคุม

ส่วนการบรรยายผู้วิจัยได้เปลี่ยนมาเป็นการดูหัวข้อแล้วออกไปพูด ไม่กังวลเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะพูด ปล่อยยให้ข้อมูลออกไปเรื่อย ไม่พยายามที่จะให้ขำหรือสนุก การบรรยายจึงเป็นไปอย่างราบรื่น

การแสดงรอบที่3

การแสดงรอบนี้นักแสดงรับส่งกันดีจังหวะการเล่นคม กระชับ แต่ในเพลงคู่ความโดดเด่น นักแสดงมีการหลุดท่อนร้องในช่วงท้าย เนื่องจากเพลงจะมีทำนองวงวน เมื่อจับดนตรีไม่ทันก็จะไม่สามารถขึ้นท่อนร้องได้ ประกอบกับนักแสดงเปลี่ยนรองเท้าที่ใช้เล่นทำให้เกิดความกังวลจนเกิดข้อผิดพลาด และในเพลงสม่าเสมอ นักแสดงกังวลเรื่องการแสดงจนทำให้เสียงร้องไม่ดีที่ควร แต่การจัดตำแหน่ง การพูด อารมณ์ของตัวละคร มุขตลก ทำได้อย่างดีมาก

ในส่วนของการบรรยาย หลังจากทีรอบที่2 มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบรรยายว่าไม่ควรแยกส่วนจากละคร ดังนั้นผู้วิจัยจึงพยายามใส่ความต่อเนื่องระหว่างการแสดงและการบรรยายให้มากขึ้น โดยล้อเหตุการณ์ที่อยู่ในฉาก และแซวตัวละครบ้างเพื่อความสนุกสนานและให้การแสดงมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

การแสดงรอบที่4

การแสดงรอบนี้เป็นรอบบ่ายของวันอาทิตย์ ซึ่งทั้งความเหนื่อยล้า จากการซ้อมทั้งอาทิตย์ที่ผ่านมา และเป็นรอบที่มีนักแสดงที่รับบทรุ่นพี่มาเล่นเป็นรอบแรก จึงทำให้เกิดการไม่เข้าใจ จังหวะการเล่น เพราะต้องปรับจังหวะใหม่ บวกกับการคาดหวังให้การแสดงถูกใจผู้ชมเหมือนรอบที่ผ่านๆมา ส่งผลให้การแสดงในรอบนี้จังหวะการเล่นเป็นจังหวะที่รอคอยผู้ชม และมวลงของคนดูในรอบนี้น้อยกว่าทุกวันเป็นผลทำให้นักแสดงพยายามให้สนุกและตลกจนเกินไปเพื่อต้องการเสียงหัวเราะจากคนดู จึงกลายเป็นการดึงจังหวะของเรื่องให้ช้าลง มีจังหวะตลกที่ไม่เคยเกิดขึ้นหลายที่ และแต่ละครั้งก็ทำลายความสนุกของเนื้อหา เหมือนกับนักแสดงพยายามเล่นเพื่อสนองความต้องการของตนเอง ไม่ได้ต้องการเล่นเพื่อผู้ชม ดังนั้นรอบนี้จึงเป็นรอบที่ผู้วิจัยคิดว่าแย่ที่สุด

ในส่วนของการบรรยาย ผู้วิจัยจะเห็นปฏิกริยาของผู้ชมในขณะที่ออกมาอธิบาย และเห็นว่าคนดูแสดงอาการเบื่ออย่างเห็นได้ชัด บางคนหวบ บางคนหยิบโทรศัพท์มาเล่น เมื่อชวนทำกิจกรรมหรือถามคำถามก็ไม่ค่อยให้ความร่วมมือ ซึ่งส่งผลต่อกำลังใจของผู้วิจัยเช่นกัน ทำให้การบรรยายกลับมาติดขัด เนื่องจากสมาธิอยู่ผิดที่

แนวทางการแก้ไข

หลังจากจบการแสดงผู้วิจัยเรียกนักแสดงทุกคนประชุมเพื่อบอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า ปัญหามาจากทุกคนรอจังหวะการเล่นแบบเดิมที่คนดูชอบ และคาดหวังให้มันเป็นเช่นเดิมอีก เมื่อไม่ผู้ชมไม่เป็นแบบเดิมจึงเกิดความพยายามและทำให้เนื้อเรื่องไม่กระชับ ผู้วิจัยจึงให้นักแสดงเล่นสดในแต่ละรอบ หาจังหวะการแสดงที่เกิดขึ้นและพยายามเล่นไปกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นข้างหน้า ไม่ต้องคิดล่วงหน้าว่าจะต้องเป็นอย่างไร

การแสดงรอบที่5

การแสดงรอบที่5 เป็นอีกหนึ่งรอบที่ประทับใจ เนื่องจากรอบบ่ายนักแสดงถูกดำเนินไปในเรื่องจังหวะการเล่นและความคาดหวัง ดังนั้น รอบนี้จังหวะจึงกลับมากระชับ และสนุกเหมือนเดิม การรับส่งออกมาทันทีไม่ใช่จังหวะการเล่นแบบอัตโนมัติ การร้องเพลงก็ถือว่าครบถ้วนสมบูรณ์ การ

เด็นนก็ออกมาพร้อมเพียงดี จะมีข้อดีก็ตรงการบทที่เป็นข้อมูลของตัวละครรุ่นพี่ที่ซุ่มบทเพิ่มกันเอง และไม่บอกผู้วิจัย ทำให้เนื้อหาที่เกี่ยวกับข้อมูลหายไป แต่ผู้วิจัยก็มาเพิ่มเติมภายหลัง ในช่วงบรรยาย และในส่วนของกรเข้าท่อนเพลงก็มีปัญหาเนื่องจากผู้แสดงยังไม่ชินกับดนตรี แต่สามารถแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าไปได้ ในรอบนี้มีเหตุการณ์ไม่คั่นนักแสดงดับ จนต้องให้เพื่อนๆ ที่อยู่ในฉากช่วยกันแก้สถานการณ์ ซึ่งทั้งหมดก็ผ่านไปได้อย่างราบรื่น สำหรับปัญหาที่เกิดขึ้นก็คงจะต้องให้เวลาในการซุ่มกับนักแสดงเพิ่มมากขึ้น

ในส่วนของกรบรรยาย รอบนี้ผู้วิจัยได้เล่นต่อเนื่องจากในฉากที่จบไปไป อย่างเช่นฉากสู่ความโดดเด่น ผู้วิจัยก็เดินออกมาพร้อมกับอธิบายไปด้วย และเห็นว่าผู้ชมมีผลตอบรับดีกว่าการที่มาพูดอธิบายเฉยๆ เนื่องจากอารมณ์ความสนุกยังคงอยู่

4.3 ชั้นหลังการแสดง

กรทำงานชั้นหลังการแสดงจะเป็นการประมวลผลจากแบบสอบถามที่ได้ เพื่อหาค่าทางสถิติสำหรับวัตถุประสงค์ข้อที่2และ3 และความคิดเห็นหรือ ทรรศนะจากผู้เชี่ยวชาญและจากผู้ชม

4.3.1 ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่2และ3

จากวัตถุประสงค์ที่เหลืออีกสองข้อ ผู้วิจัยได้ทำการประมวลผลข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามผ่านโปรแกรมSPSS (Statistical Package for the Social Science for Windows) โดยได้ผลการวิจัยเป็นค่าทางสถิติ จากนั้นนำมาอธิบายได้ดังต่อไปนี้จากตารางจะเห็นการแจกแจงค่าทางสถิติต่างๆไม่ว่าจะเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ค่าคะแนนน้อยที่สุดและมากที่สุด ในแต่ละหัวข้อ ค่าเฉลี่ยของคำตอบ และค่าความแปรปรวนในหัวข้อต่าง จากนั้นผู้วิจัยจะได้ทำการอธิบายในแต่ละหัวข้อให้ละเอียดขึ้น ต่อไปนี้

ตารางที่ 11 ลักษณะทางประชากร เพศ

เพศ	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
ชาย	162	47.1
หญิง	182	52.9
รวม	344	100

จากตาราง จะเห็นได้ว่า มีเพศชายมาชมละครทั้งสิ้น 162 คน คิดเป็น 47.1% และเป็นเพศหญิง 182 คนคิดเป็น 52.9% รวมแล้วมีผู้ชมทั้งสิ้น 344 คน

ตารางที่ 12 ลักษณะทางประชากร อายุ

ช่วงอายุ	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
ต่ำกว่า15ปี	10	2.9
อายุ16-20ปี	131	38.1
อายุ21-25ปี	76	22.1
อายุ26-30ปี	53	15.4
อายุ30ปีขึ้นไป	73	21.2
ไม่ระบุอายุ	1	.3
รวม	344	100

ในหัวข้ออายุ ผู้วิจัยได้แบ่งช่วงอายุเป็น 5 ช่วง พบว่าช่วงอายุที่มาชมละครมากที่สุดคือ ช่วงอายุ 16-20ปี รองลงมาคือช่วงอายุ21-25 ปี ซึ่งทั้ง2ช่วงอายุนี้เป็นกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัย ต้องการ

ตารางที่ 13 ลักษณะทางประชากร การศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
กำลังศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น	9	2.6
กำลังศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย	8	2.3
กำลังศึกษาปริญญาตรี	165	47.9
กำลังศึกษาปริญญาโท	29	8.4

ระดับการศึกษา	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
กำลังศึกษาปริญญาเอก	5	1.5
สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี	86	25
สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท	25	7.2
สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก	15	4.3
รวม	344	100

ในหัวข้อระดับการศึกษา ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 8 ระดับ จากตารางจะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้ชมที่มาชมละครมากที่สุดคือผู้ชมที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี และจบการศึกษาจากระดับปริญญาตรี แต่กลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยต้องการให้มาชมละครคือกลุ่มผู้กำลังศึกษาในระดับมัธยมปลาย ดังนั้นจากข้อมูลด้านระดับการศึกษา ผู้วิจัยต้องเพิ่มกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมปลายให้มากขึ้นเพื่อที่จะให้กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะการกระจายครอบคลุมมากกว่าเดิม

ตารางที่ 14 ลักษณะทางประชากร อาชีพ

อาชีพ	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
นักเรียน	19	5.5
นิสิตนักศึกษา	185	53.8
ข้าราชการ	8	2.3
พนักงานบริษัทเอกชน	48	14
ธุรกิจส่วนตัว	28	8.1
อาชีพอิสระ	45	13.1
อื่นๆ	11	3.2
รวม	344	100

ในหัวข้อเกี่ยวกับอาชีพ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 7 ประเภท โดยอาชีพที่มาชมละครมากที่สุด คือนิสิตนักศึกษา ซึ่งมาเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ชมทั้งหมด และกลุ่มอาชีพที่ลดลงมากคือ พนักงานบริษัทเอกชนและอาชีพอิสระ จะเห็นได้ว่ากลุ่มนักเรียนที่มาชมละครนี้มีจำนวนน้อยมาก เมื่อเทียบกับอาชีพอื่นๆ

ตารางที่ 15 ลักษณะทางประชากร การเรียนสถิติ

การเรียนวิชาสถิติ	จำนวน	เปอร์เซ็นต์
เคย	221	64.2
ไม่เคย	51	14.8
ไม่ระบุ	72	20.9
รวม	344	100

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้ชมที่มีประสบการณ์เรียนวิชาสถิติมีมากถึง 64.2% แต่ที่น่าสังเกตคือกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ระบุว่าตนเองเคยเรียนวิชาสถิติหรือไม่มากถึง 20.9% ซึ่งมีจำนวนมากกว่าผู้ที่ระบุว่าเคยเรียนวิชาสถิติมาก่อน

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2. เพื่อวัดผลความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติที่มีต่อวิชาสถิติหลังจากการเปลี่ยนช่องทางในการสื่อสารเป็นรูปแบบมัลติมีเดีย ผู้วิจัยได้อธิบายการหาผลการเปลี่ยนแปลงของทัศนคติจาก Likert's summated rating scale ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำค่าทัศนคติ ก่อนและหลังมาเปรียบเทียบกันเพื่อวัดผลความเปลี่ยนแปลงของค่าเฉลี่ยเพื่อดูว่าแตกต่างกันอย่างไร

ตารางที่ 16อธิบายค่าทัศนคติก่อน-หลังชมละคร

	กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ค่าทัศนคติก่อนชมละคร	344	20.24	5.074	0.000
ค่าทัศนคติหลังชมละคร	344	26.64	4.240	

จากตาราง ค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวิชาสถิติที่ผู้ชมมีก่อนดูการแสดง คือ 20.24 หลังจากชมการแสดง ค่าเฉลี่ยของทัศนคติดังกล่าว มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 26.640 จากค่าเฉลี่ยทัศนคติที่เพิ่มขึ้นและค่า Sig.000 จากค่า Sig ที่ได้ทำให้สามารถตอบคำถามนำวิจัยข้อที่2.หลังจากการเปลี่ยนช่องทางในการสื่อสารเป็นรูปแบบมัลติมีเดีย จะเกิดความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติที่มีต่อวิชาสถิติหรือไม่อย่างไร ได้ว่าหลังจากผู้ชมชมละคร และเห็นว่าสิ่งที่เป็นความรู้ในทางสถิตินั้นสามารถนำมาประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ จึงทำให้มีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการเรียน อีกทั้งรูปแบบการสื่อสารที่เป็นละครยังสามารถช่วยให้ผู้ชมเปรียบเทียบเหตุการณ์ในละครกับชีวิตจริงได้ ทำให้เห็นประโยชน์ที่จะเรียน วิชาสถิติ จึงทำให้ทัศนคติในการเรียนวิชาสถิติดีขึ้น

ตารางที่ 17 การทดสอบความสัมพันธ์ของความรู้ก่อน-หลังชมละคร

	ความแตกต่างของกลุ่มทดสอบ					
	กลุ่ม ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ค่า S.D.	ความสัมพันธ์	ค่า t ที่ได้	Sig(2- tailed)
คู่มือที่1 ความสัมพันธ์ของความรู้ ก่อนและหลังชมละคร	344	-3.547	3.033	.383	-21.68	.000

จากตารางค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ก่อน-หลังมีค่าเท่ากับ -3.547 หมายความว่าคะแนนความรู้หลังชมละครมีค่าเพิ่มขึ้น และมีค่า S.D.เท่ากับ 3.033 จากกลุ่มตัวอย่าง 344 คน

จากตาราง ค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สัน จะเห็นได้ว่าระดับคะแนนที่ได้ก่อนและหลังมีความสัมพันธ์กันแต่ไม่ได้อยู่ในระดับสูง เนื่องจากค่าที่ได้คือ .383 ซึ่งถือเป็นค่าที่ไม่สูงนัก และค่า Sig ที่ได้คือ .000 นั้นหมายความว่า คะแนนก่อนและหลังการอบรมมีความสัมพันธ์กันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สามารถใช้วิธีทดสอบความแตกต่างตามวิธีของ Paired Test ได้

จากตาราง ค่าของคะแนนก่อนและหลังชมละครเท่ากับ -21.68 และค่า Sig (2-tailed) ได้เท่ากับ 0.000 จากค่า sig ที่ได้ทำให้สามารถนำมาอธิบายผลของคำถามนำวิจัยข้อที่ 3. เพื่อวัดผลประสิทธิภาพในการเรียนรู้จุดจำค่าพื้นฐานต่างๆทางสถิติที่เกิดจากการสื่อสารจากช่องทางการใช้สื่อการสอนในรูปแบบละครมิวสิคัลได้ว่า เมื่อเปลี่ยนช่องทางการสื่อสารเป็นรูปแบบละครเพลงแล้วทำให้ผู้ชมสามารถรับรู้ จุดจำค่าสถิติพื้นฐานได้มากกว่าเดิมที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์องค์ประกอบต่างๆของละคร ไม่ว่าจะเป็นบทละคร การแสดง เพลงประกอบ การจัดแสดง ฉาก เสื้อผ้า การบรรยายระหว่างการแสดง และภาพรวมของละครโดยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ และแปลผลข้อมูล ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ฟังพอใจมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ฟังพอใจมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ฟังพอใจปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ฟังพอใจน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์ ฟังพอใจน้อยที่สุด

ตารางที่ 18 ความพึงพอใจองค์ประกอบของละคร

ความพึงพอใจ องค์ประกอบของละคร	ค่าเฉลี่ย	ค่า S.D.
การแสดง	4.26	.697
เพลงประกอบ	4.24	.717
บทละคร	4.20	.705
ภาพรวมของละคร	4.17	.671
การบรรยายระหว่างการสอน	3.96	.816
แสง	3.75	.813
เสื้อผ้า เครื่องประดับ	3.70	.782
ฉาก	3.54	.866

จากตารางสามารถสรุปค่าความพึงพอใจในองค์ประกอบต่างๆของละคร Normal Curve , I love You ได้ดังนี้องค์ประกอบที่ผู้ชมชื่นชอบมากที่สุด คือการแสดง ต่อมาคือเพลงประกอบและบทละคร ซึ่งทั้ง3ส่วนนี้ เป็นองค์ประกอบที่ผู้วิจัยเตรียมตัวอย่างมากใช้เวลาในการปรับปรุงมากที่สุด ส่วนองค์ประกอบที่ผู้ชมให้คะแนนน้อยที่สุด 3อันดับคือ ฉาก เสื้อผ้า เครื่องประดับ และฉาก ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีเวลาในการเตรียมการน้อย ทำให้ไม่สามารถควบคุมให้ออกมาได้อย่างสมบูรณ์ แต่องค์ประกอบทุกข้อที่ผู้วิจัยนำมาถามก็จะอยู่ในเกณฑ์ดี

4.3.2 ทักษะของผู้เชี่ยวชาญ

ผู้วิจัยได้เชิญผู้เชี่ยวชาญที่มีความสามารถในแต่ละด้านเพื่อให้แต่ละท่าน วิเคราะห์ถึงความสามารถในการสื่อสารและวิเคราะห์ช่องทางสื่อสารที่เปลี่ยนไปเพื่อเป็นการสื่อสารเนื้อหาความรู้รูปแบบใหม่ โดยผู้เชี่ยวชาญที่ผู้วิจัยเชิญมาจะเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านละครเวที ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจารณ์ละครเวที ผู้เชี่ยวชาญด้านการทำละครมิวสิคัล ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสื่อสารมวลชนสำหรับเด็ก หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนวิชาสถิติ โดยแต่ละท่านได้ให้ทัศนะหลังชมการแสดงและผู้วิจัยได้สรุปเป็นประเด็นต่างๆดังต่อไปนี้

ประเด็นเรื่องการใช้ละครเป็นช่องทางในการสอน

ละครถือเป็นช่องทางการสอนรูปแบบใหม่ที่สามารถทำให้เกิดความน่าสนใจในเนื้อหาของวิชาที่เรียน เป็นเสมือนการรวบรวมศาสตร์แขนงต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน โดยผ่านคุณสมบัติของละคร เพื่อเป็นประตูสู่การเปิดรับความรู้เรื่องต่างๆ และที่ละครสามารถเข้าถึงคนดูได้มากกว่าการเรียนวิธีอื่นๆ เนื่องจากการทำให้ความรู้เดิมถูกแสดงให้เห็นเป็นรูปธรรม สามารถจับต้อง และมีความรู้สึกร่วมไปกับเนื้อหาความรู้นั้นๆ ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการนำเอารูปแบบละครมาเป็นสื่อในการเรียนไม่ว่าจะเป็นเครื่องมือของครูหรือนักเรียน ละครประยุกต์ก็สามารถเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสร้างความเข้าใจเนื้อหา และสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน และเป็นการสอนรูปแบบที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถซึมซับประเด็นเนื้อหา ความรู้โดยไม่รู้ตัว ทำให้เห็นถึงคุณค่า และประโยชน์ของวิชาที่เรียน ว่าสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

อาจารย์กิตติศักดิ์ สุวรรณโกคิน (สัมภาษณ์: วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2556)

ต้องขอชื่นชมมากที่นำเอาวิชาความรู้มาประยุกต์ให้ละครสำหรับใช้เป็นสื่อการสอน ในอนาคตอยากเห็นเด็ก มัธยมศึกษาตอนต้น รายงานวิชาประวัติศาสตร์ออกมาในรูปแบบนี้เนื่องจากละครไม่ใช่เพียงให้ความรู้ แต่ยังเพิ่มทักษะทางด้านความกล้าแสดงออกให้กับเด็กที่ทำละคร สามารถใช้ให้เป็นประโยชน์ในอนาคตข้างหน้า

อ.ดร.วราภรณ์ จัตราติชาติ (สัมภาษณ์: วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2556)

ถือเป็นเรื่องน่ายินดีที่มีวิธีการที่ดีที่จะสอนวิชาสถิติให้กับเด็กรุ่นใหม่ เพราะว่าทัศนคติที่ทุกคนมีต่อวิชาสถิติคือ จะเป็นเรื่องที่ยาก เป็นเรื่องของตัวเลข ซึ่งในอนาคตสามารถนำวีดีโอไปดาว์นโหลด เพื่อเป็นสื่อการสอนใหม่ๆ อย่างน้อยให้เข้าใจพื้นฐานและหลักการต่างๆ เพื่อที่เวลาไปเรียนวิชานี้ในห้องจะได้เข้าใจมากขึ้น

ผศ.ดร.ดวงกมล ชาติประเสริฐ (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

เป็นไอเดียที่ดีมากในการนำเอาละครมาเป็นสื่อการสอนวิชาสถิติ เนื่องจากคนทั่วไปจะไม่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชานี้ และคิดว่าไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และดีใจที่สามารถทำจนสำเร็จ

อาจารย์กฤติ ชื่นเป็นนิจ (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

เป็นการถ่ายทอดแนวใหม่ที่สนุก เชื่อว่าเด็ก ๆ ที่จำเป็นต้องใช้วิชาสถิติจะสามารถซึมซับความรู้ที่ถ่ายทอดในรูปแบบนี้ได้ง่ายกว่า การที่จะมานั่งอ่านหนังสือหรือทำข้อสอบ เด็ก ๆ จะได้เห็นสิ่งที่เรียน ไปสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตที่ผู้วิจัยสอนให้เข้าใจมากกว่าสอนให้รู้เพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เพียงอย่างเดียว

อาจารย์วิชาติ บุรณประเสริฐสุข (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

ละครสามารถสร้างให้เห็นว่าเนื้อหาวิชาไม่ใช่เรื่องไกลตัว ทำให้เห็นความจำเป็นในการใช้เนื้อหาวิชาในการใช้ชีวิต เนื่องจากเรื่องบางอย่างไม่สามารถตัดสินได้แค่อารมณ์หรือเหตุผลเฉพาะตัว เพียงอย่างเดียว แต่เป็นกระบวนการที่ค่อนข้างยุติธรรม

อาจารย์ปอรัชฌ์ ยอดเนร (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

พอได้ดูละครแล้ว ได้รู้ว่า ค่าบางอย่างมีชื่อเรียกว่าอย่างไร ความหมายเป็นอย่างไร อาจจะไม่เข้าใจทั้งหมด แต่ก็สามารถจำได้ และรู้มากขึ้น และเห็นว่าละครเรื่องนี้สามารถกระตุ้นให้เด็ก ๆ และเยาวชนมีความกระตือรือร้น สนุกกับการเรียนในรูปแบบนี้มากขึ้น

พริมรดา เดชอุดม (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

ละครเรื่องนี้ทำให้รู้ว่าความรู้ทั้งหมดบนโลกใบนี้สามารถเชื่อมโยง หรือสื่อสารออกมาให้อยู่ในรูปแบบที่สนุกสนาน ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ ก็สามารถเรียนรู้ร่วมกันได้

รมิตา มหาพฤกษ์พงศ์ (สัมภาษณ์: วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2556)

ละครเป็นช่องทางที่มีประโยชน์มากกว่าแค่คำวาทันเทิง แต่ยังสามารถสื่อสารความรู้ให้สามารถเข้าถึงผู้ชมได้อย่างมีชั้นเชิง และสามารถสอดคอดีในใจของผู้ชมด้วย

พวงเพชร สุภาวานิชย์ (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

ละครเป็นกระบวนการในการให้ความรู้ ไม่เพียงแค่สอนแต่ยังทำให้เกิดความเข้าใจสิ่งที่เขียน สามารถนำมาปรับใช้กับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงได้

ประเด็นภาพรวมของละคร

ทัศนคติด้านภาพรวมของละครจะเน้นหนักไปที่การแสดงและบทเพลง โดยนักแสดงได้รับความชื่นชมมากที่สุด เนื่องจากสามารถสื่อสารความรู้สึกออกมาได้อย่างเต็มที่และเพลงประกอบก็เป็นอีกส่วนที่ได้รับคำชื่นชมจากทำนองเพลงที่ไพเราะ ความเข้ากันกับเนื้อหาภายในเรื่อง ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบการแปลงข้อมูลที่น่าสนใจไว้ในรูปแบบที่น่าสนใจ รูปแบบเหล่านี้เองเป็นตัวช่วยสร้างความน่าติดตามให้เกิดขึ้นกับเนื้อหาความรู้

อาจารย์สุขชัย ภวการคำดี (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

โดยภาพรวมอยากจะขอชื่นชมองค์ประกอบโดยรวมของละคร ในส่วนของการแต่งทำนองของเพลงสามารถเรียงร้อยให้เข้ากันได้เป็นอย่างดีตลอดทั้งการแสดง

อาจารย์เศรษฐศิริ นิรันดร (สัมภาษณ์: วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2556)

ในฐานะผู้ชมรู้สึกชอบใจจังหวะการเล่าเรื่อง ไม่ว่าจะเป็เพลง บทละคร การแสดง ที่ทำให้ยิ้ม และมีความสุขตลอดเวลา

อาจารย์ปานรัตน์ กริชชาญชัย (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

ละครมีความสนุกมากจนบางครั้งทำให้ลืมในส่วนของเนื้อหา จนไม่สามารถสร้างให้เกิดความรู้ความเข้าใจในวิชาสถิติได้ แต่สามารถเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันได้

อาจารย์ นพีสี เรยเส (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

ต้องขอแสดงความชื่นชมไม่ว่าจะเป็นเรื่องของบท เพลง นักแสดง และอยากให้สร้างละครเพลงเล็กๆแต่มีความอบอุ่นออกมาอีก เนื่องจากภาพรวมเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ของคน และเป็นละครเพื่อการศึกษาที่ตั้งใจทำมากๆ ไม่ได้เน้นแค่ความสนุกสนานเท่านั้น

ประเด็นบทละคร

นอกจากบทละครจะพูดถึงเนื้อหาวิชาสถิติแล้ว บทละครยังสอดแทรก ข้อคิดการใช้ชีวิตให้ผู้ชมได้นำกลับไปปฏิบัติ บทละครยังแสดงให้เห็นถึงการใช้นี้หาความรู้โดยที่เราไม่ทันสังเกต และหลงลืมไปว่าความรู้ที่เรียนมานั้นไม่ได้ใช้งาน และที่สำคัญละครไม่ได้สอนแค่เนื้อหาวิชาสถิติแต่บทละครยังสามารถสอดแทรกเรื่องราวในการดำรงชีวิตในสังคม เสนอค่านิยมในการวางความสุขให้อยู่รอบๆตัว

ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าการสร้างเรื่องราวเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาระบบการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นความจำ และยังสร้างความน่าสนใจให้กับผู้เรียน คือการเชื่อมโยงเนื้อหาต่างๆ ของวิชาเปรียบเทียบกับชีวิตประจำวัน และต่อยอดไปจนถึงวิถีคิด มุมมองโลกที่เปลี่ยนไป

อาจารย์เศรษฐศิริ นิรันดร (สัมภาษณ์: วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2556)

ละครสามารถทำให้เห็นได้ว่าสถิติกับชีวิตประจำวันนั้นเกี่ยวข้องกันอย่างมาก และรู้จักค่าสถิติที่เราใช้ในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว และที่ชอบมากๆ ในละครคือสถิติกลายเป็นเรื่องของสังคม การยอมรับความแตกต่าง และการวางความสุขไว้ให้ถูกที่ ซึ่งเป็นละครScientetific Musicalที่แฝงปรัชญาไว้ด้วย

ดำเกิง วิริยะศักดิ์ (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

น่าสนใจที่ละคร สามารถเชื่อมโยงเรื่องราวในชีวิตประจำวันกับเนื้อหาวิชาสถิติ

อ.ดร.วิชาติ บุรณประเสริฐสุข (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

มหัศจรรย์ใจมาที่บทละครไม่ได้เพียงแค่สื่อสารเรื่องราวของสถิติแต่สามารถบอกเล่าเรื่องราวความเกี่ยวข้องกับชีวิต มิติของความสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ ความมุ่งหวังของสังคม ความสุขของชีวิตที่สามารถแสดงออกมาให้เห็นในบทละคร ทำให้เกิดแง่คิดว่าความสุขและความสำเร็จที่แท้จริงอาจไม่ใช่เพียงแค่เรื่องของวัตถุอีกต่อไป

เทพปณ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

เมื่อดูละครเรื่องนี้จบนอกเหนือจากเข้าใจสถิติมากขึ้น ละครยังสอนให้เข้าใจชีวิตมากยิ่งขึ้นด้วยวิชาสถิติ เป็นการสนับสนุนซึ่งกันและกัน

ประเด็นข้อแก้ไขและการต่อยอด

ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ประเด็นในการแก้ไขเกี่ยวกับการอธิบายระหว่างละครว่า ถ้าเป็นไปได้ในอนาคตอยากรวมทั้งสองส่วนให้กลมกลืนกันไปไม่ต้องแยกออกจากกัน หรือถ้าแยกก็ควรเน้นที่เนื้อหาให้มากขึ้น จะได้มีความเข้าใจและสามารถโต้ตอบระหว่างผู้บรรยายและผู้ชมได้มากกว่านี้ และการอธิบายควรเพิ่มลักษณะ สัญลักษณ์ ต่างๆของวิชาสถิติ ว่ามีหน้าตาเป็นอย่างไร จะได้ช่วยให้เห็นภาพและเข้าใจง่ายขึ้น หรือการต่อยอดโดยการนำเอากระบวนการทางละครไปเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในห้องเรียนโดยตัวผู้เรียนเป็นคนลงมือทำเองในทุกๆกระบวนการ ไม่ใช่แค่ในฐานะผู้ชมเพียงเท่านั้น

คำเกิง วิฑิตะปิยะศักดิ์ (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

ในช่วงของการบรรยายคั่นระหว่างละคร อยากให้เน้นใจความสำคัญของเนื้อหา หรือเปลี่ยนเป็นการแทรกเนื้อหาของวิชาในขณะการแสดงก็อาจจะทำให้เข้าใจมากขึ้น หรือให้ผู้ชมมีส่วนร่วมในการอธิบายมากขึ้น มีการถามตอบเพื่อดูว่าผู้ชมพลาดเนื้อหาส่วนใดไป สุดท้ายหากเพิ่มส่วนของสัญลักษณ์เครื่องหมายต่างๆให้ผู้ชมเห็นก็อาจจะช่วยในเรื่องของการรับรู้ได้มากขึ้น

อาจารย์ นพิสี เรยเส (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

สิ่งที่อยากจะเสนอคืออยากให้ออกแบบให้ช่วงการอธิบายให้เป็นส่วนหนึ่งของการแสดงไปด้วย จะได้ใช้ศักยภาพในด้านการแสดงของผู้วิจัยในการทำให้เนื้อหาในช่วงบรรยายมีความสุขและมีความกลมกลืนกันของเนื้อหาของละคร อยากให้พัฒนาต่อยอดละครขนาดเล็กที่ไม่ต้องใช้สถานที่ใหญ่โต ไม่ต้องการปัจจัยด้านการละครมากมาย แต่มีความอบอุ่นในเรื่องอย่างนี้ต่อไป

พวงเพชร สุภาวณิชย์ (สัมภาษณ์: วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556)

ในฐานะของคนทำงานสื่ออยากจะเสนอเรื่องการต่อยอดในเรื่องของการใช้ละครเป็นกระบวนการในการเรียนรู้ อยากให้ประยุกต์ในเรื่องของ Creative Drama ที่ไม่เพียงแต่ให้ผู้ชมเป็นเพียงผู้รับสารอย่างเดียว แต่อยากให้ผู้ชมเข้าไปร่วมอยู่ในกระบวนการตั้งแต่การผลิตเพื่อที่จะได้ทราบ และเข้าใจเนื้อหาวิชาต่างจากการทำละคร ไม่ว่าจะเป็นการทำบท หรือขั้นตอนอื่นๆ ในส่วนของ การสอนอยากจะให้รวมการสอนไปอยู่ในตัวบทให้หมด หรือหลอมรวมให้เป็นเนื้อเดียวกันให้มากที่สุด

4.3.4 ทักษะของผู้ชม

เนื่องจากผู้ชมมีทักษะต่อละครที่หลากหลายดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปเป็นหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับละคร โดยจะเสนอให้เห็นเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถที่ใช้เป็นช่องทางในการสอน

เนื่องจากการใช้ละครเป็นช่องทางในการสอนในเมืองไทยยังไม่มีการจัดทำเป็นหลักสูตรอย่างจริงจัง ดังนั้นจึงถือว่าเป็นความท้าทายอย่างมากที่ผู้วิจัยนำหัวข้อนี้มาเป็นการศึกษาการสอนระหว่างการแสดงทำให้เข้าใจเนื้อหาวิชาได้มากขึ้น จนเกิดคำถามว่าหากไม่มีการสอนจะสามารถทำให้เข้าใจได้มากขนาดนี้หรือไม่ หรือตัวบทละครและเพลงสามารถทำให้เข้าใจเนื้อหาวิชาได้หรือไม่อีกทั้งผู้ชมส่วนใหญ่ยังมีความเห็นว่าเป็นสื่อการสอนที่น่าสนใจและให้ความรู้ บางคนคิดว่าการสอนในเรื่องสทิตยยังคงมีส่วนน้อยอยู่แต่ถ้าพูดถึงประสิทธิภาพในการสอนก็สามารถทำให้เกิดการจดจำได้มากกว่าการท่องจำ และนอกจากวัตถุประสงค์ในเรื่องของความเข้าใจเนื้อหาแล้วยังมีเรื่องของการสร้างความเกี่ยวเนื่องกับชีวิตประจำวัน ที่ผู้ชมส่วนมากชื่นชมว่าสามารถทำได้ดีมาก แต่ก็ยังมีผู้ชมบางส่วนที่ไม่มีความรู้พื้นฐานทางด้านสทิตยมาก่อนอาจไม่เข้าใจเนื้อหาของละครเรื่องนี้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบรรยายระหว่างการสอน

ผู้ชมส่วนมากที่ไม่ชอบการบรรยายคั้นจะมีผลมาจากความต่อเนื่องของการบรรยาย หากการบรรยายคั้นไม่ดีจะทำให้ไม่อยากดูละครต่อ โดยผู้ชมที่ให้คะแนนการบรรยายในระดับต่ำจะ

เป็นผู้ชมที่มากดูละครในรอบแรก ซึ่งเป็นรอบที่ผู้วิจัยทำการบรรยายไม่ได้มาตรฐาน มีความติดขัดในระหว่างการพูดอธิบาย การบรรยายลักษณะนี้ทำให้ผู้ชมหลุดออกจากเรื่องและทำให้นักแสดงไม่มีสมาธิจนเป็นเหตุให้อารมณ์ขาดๆหายๆตอนที่ผู้บรรยายออกมาผู้ชมบางท่านรู้สึกเบื่อ จนมีความรู้สึกว่าผู้บรรยายไม่น่าออกมาคั่น เพราะขัดจังหวะการชมละครแต่หลังจากผู้วิจัยได้ปรับปรุงการบรรยายให้ผ่อนคลายและสร้างบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความเป็นมิตร และเข้าใจง่าย พยายามทำให้การบรรยายเป็นเนื้อเดียวกันกับละครทำให้สามารถเพิ่มความเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น อีกเรื่องที่เป็นปัญหาในการบรรยายคั่นคือจังหวะและความเร็วในการบรรยาย ผู้ชมบางท่านเห็นว่าถ้าจะอธิบายให้คนที่ไม่รู้เรื่องสถิติมาก่อนก็ควรจะอธิบายให้ช้ากว่านี้ และบางท่านรู้สึกว่าอธิบายยากไปบางที่อธิบายไม่เข้าใจบางค่า แต่โดยรวมแล้วผู้ชมก็พอใจกับลักษณะการบรรยายคั่นระหว่างเรื่อง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อละคร

ผู้ชมส่วนมากมีความรู้สึกชอบละครเรื่องนี้บางท่านถึงกับออกตัวว่า “ตัวผมเป็นคนที่ยื่นสายศิลป์ ถ้าย่อนเวลาได้ก็คงจะเลือกเรียนในสายวิทย์ คณิต เนื่องจากมีข้อสงสัยมาตลอดว่าวิชาคณิตศาสตร์ที่เรียนจะสามารถเอาไปใช้อะไรได้ แต่พอดูละครเรื่องนี้เสร็จ โอ้โฮ มันได้อะไรต่างๆ มากมาย สนุกมาก ขอชื่นชม” ผู้ชมบางท่านชอบการนำวิชาสถิติมาเปรียบเทียบกับชีวิตทำให้ได้เรียนสถิติด้วยหัวใจไม่ใช่สมองทำให้สามารถเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ง่าย แต่บางท่านก็รู้สึกว่าข้อมูลเยอะเกินไป ทำให้ออกจากเรื่องง่าย เลยไม่มีสมาธิฟังเนื้อหาเท่าที่ควร แต่โดยรวมผู้ชมมีทัศนคติต่อละครในระดับดีมากเนื่องจากความรู้ที่ได้แล้วยังมีสาระ แง่คิดและความบันเทิงสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตจริงได้ สื่อความหมายได้ชัดเจน ดูแล้วไม่น่าเบื่อ สร้างรอยยิ้มให้ผู้ชมได้เป็นอย่างดี Normal curve love you ทำให้ความรู้สึกในการเรียนสถิติดูน่าสนุกและเข้าใจมากยิ่งขึ้น ทำให้สถิติเป็นเรื่องใกล้ตัวไม่ยากอย่างที่คิด จนบางท่านสามารถเข้าใจสถิติมากขึ้น แม้ไม่เคยเรียนมาก่อน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องบทละคร

ผู้ชมส่วนมากชื่นชมในการบทละครเรื่องนี้ เนื่องจากเนื้อเรื่องเข้าใจถึงคนง่าย การสร้างลักษณะตัวละครที่กลมและจริงมาก ที่ในสังคมไม่มีใครที่ดีและเลวไปเสียทั้งหมด ชอบการวางตัว

ละครที่หลากหลาย บทละครสามารถทำให้เกิดจินตนาการกับสุนทรวิชาสถิตีที่เป็นเรื่องยากให้เห็น เป็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับเพลง

ผู้ชมส่วนมากชอบเพลงในละครที่สามารถสอดแทรกเนื้อหาของบทเรียนและความไพเราะของบทเพลงเข้ากันได้อย่างลงตัว ทำให้สามารถจดจำเนื้อหาได้ง่าย ในส่วนของเพลงและการเต้นที่มีความลงตัวและพร้อมเพรียงกันอย่างมากจะมีเรื่อง que ผู้ชมติดคือเรื่องการร้องประสานเสียง สามารถทำให้ดียิ่งขึ้นในเรื่องจังหวะ ความหนักเบา และออกเสียงคำให้ชัด

ความคิดเห็นที่มีต่อการแสดง

การแสดงออกของนักแสดงมีเสน่ห์เฉพาะตัวรู้สึกประทับใจการแสดงที่มีความลงตัว สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี นักแสดงเล่นเก่งแต่นักแสดงบางคนยังดูเกร็งๆในบางฉาก

ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของละคร

ผู้ชมทั้งหมดเห็นว่าโดยภาพรวมดี เหมาะสมกับเป้าหมายที่ต้องการจะสื่อและสามารถสื่อออกมาได้ชัดเจน เนื้อเรื่องสามารถทำความเข้าใจได้ดีไม่ยุ่งยาก ชอบที่นำเรื่องที่ยากมาดัดแปลงให้ดูง่ายขึ้น สามารถประยุกต์ความไม่ลงตัวของวิชาคณิตศาสตร์และละครเข้าไว้ด้วยกัน เป็นละครฟอร์มเล็กที่มีเสน่ห์มาก อยากให้ต่อยอดการทำงานรูปแบบนี้ต่อไป งานนี้มีประโยชน์กับผู้เรียนจริงๆ และรู้สึกอบอุ่นมากค่ะ แต่มีองค์ประกอบบางอย่างที่ผู้ชมตำหนิคือ การจัดแสงสเปคตา มองมากๆ แล้วปวดตาหรือจะเป็นระดับของเสียงดนตรีที่ตั้งกว่านักร้องไปหน่อย ทำให้เสียงกลบนักร้อง การเดิน เข้า-ออกฉากของนักแสดงควรจัดระบบให้เรียบร้อย

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ผู้ชมบางท่านเห็นว่าหากมีการWorkshop คนดูพร้อมกับละครจะทำให้เกิดประโยชน์มากขึ้น ระหว่างการบรรยายควรมีสัญลักษณ์หรืออักษรประกอบจะช่วยเพิ่มความเข้าใจได้เป็นอย่างมากผู้ชมบางท่านต้องการให้ลองหาวิธีการอื่นๆในการนำเสนอระหว่างละครกับผู้สอน หรือหาวิธีที่

จะเชื่อมโยงโดยไม่ขาดออกจากกันในส่วนของแต่ละคนและการให้ความรู้สึกเรื่องที่เป็นปัญหาสำคัญ
คืออยากให้ประชาสัมพันธ์มากกว่านี้อีกด้วย

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยเชิงสร้างสรรค์เรื่อง “กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลง เพื่อสื่อสารความรู้เรื่องสถิติ” มีวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการวิจัย และผลการวิจัยโดยสรุปดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเข้าใจกระบวนการผลิตละครเวทีแบบมิวสิคัลที่ใช้เป็นช่องทางในการสื่อสาร
2. เพื่อวัดผลประสิทธิภาพในการเรียนรู้จุดจำค่าพื้นฐานต่างๆทางสถิติที่เกิดจากการสื่อสารจากช่องทางการใช้สื่อการสอนในรูปแบบละครมิวสิคัล
3. เพื่อวัดผลความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติที่มีต่อวิชาสถิติหลังจากการเปลี่ยนช่องทางในการสื่อสารเป็นรูปแบบมิวสิคัล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายถึงระดับมหาวิทยาลัย และประชาชนทั่วไปที่รู้จักวิชาสถิติ และเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้จาก กลุ่มผู้ชมละครเพลงเรื่อง Normal Curve, I love you และจากการแสดงทั้งหมด 5 รอบการแสดง ได้กลุ่มตัวอย่างมาทั้งสิ้น 344 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยได้แบ่งเครื่องมือเป็นสองชนิดเพื่อให้เหมาะสมกับแต่ละวัตถุประสงค์ โดยในวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อเข้าใจกระบวนการผลิตละครเวทีแบบมิวสิคัล ผู้วิจัยจึงเลือกเครื่องมือสำหรับใช้เป็นอุปกรณ์ช่วยจำขั้นตอนต่างๆในการสร้างละคร ดังนี้

บันทึกประจำวัน

ผู้วิจัยจะนำสมุดจดบันทึกขั้นตอนความคิด เกี่ยวกับงานแต่ละส่วน ปัญหาที่เกิดขึ้น วิธีการคิด แรงจูงใจต่างๆที่เกี่ยวข้อง โดยจะบรรยายในลักษณะไม่เป็นทางการเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการเตือนความจำในภายหลัง เพื่อที่จะได้ทราบที่มาของความคิดที่เป็นต้นกำเนิดของกระบวนการในขณะนั้น เพื่อที่จะวิเคราะห์สิ่งที่มาในการได้มาซึ่งความรู้ในขั้นตอนต่างๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นมีลักษณะอย่างไร ใช้วิธีใดในการแก้ปัญหา และผลของการแก้ไขปัญหาส่งผลกระทบต่อกระบวนการสร้างสรรค์งานอย่างไร

บันทึกจากอุปกรณ์ช่วยจดจำแบบต่างๆ

เครื่องอัดเสียง กล้องถ่ายภาพนิ่ง กล้องถ่ายวีดีโอ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ขั้นตอนการ แสดงและหลังการแสดง

แบบสอบถาม

ส่วนวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 และ 3 ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บผลการวิจัย โดยแบบสอบถามจะมีทั้งหมด 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 คำถามก่อนชมการแสดงแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ การวัดทัศนคติและการวัดความรู้

ส่วนที่ 3 คำถามหลังชมการแสดงแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ การวัดทัศนคติและการวัดความรู้

ส่วนที่ 4 ความพึงพอใจด้านองค์ประกอบของละคร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างโดยให้ทำเฉพาะในส่วนที่ 1 และ 2 ก่อน เมื่อดูละครจบผู้วิจัยจึงให้กลุ่มตัวอย่างทำในส่วนที่ 3 และ 4 ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยการอ่านบันทึกประจำวัน ดูรูปถ่าย ฟังเพลง และบทที่ได้เขียนบันทึกเอาไว้ เพื่อวิเคราะห์หาเหตุผลของการสร้าง แรงจูงใจที่ใช้ และกระบวนการที่ทำให้เกิดละครเรื่องนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 และ 3 ผู้วิจัยได้นำข้อมูลของแบบสอบถามจำนวน 344 ชุด โดยชุดคำถามที่วัดค่าทัศนคติว่าเปลี่ยนแปลงหรือไม่หลังจากได้รับชมละครไปแล้ว โดยผู้วิจัยจะใช้มาตรวัดแบบ Likert's summated rating scale ในส่วนของการวัดค่าทัศนคติ โดยจะแบ่งช่วงคะแนนออกเป็น 1-5 โดย 5 แสดงความเห็นด้วยมากที่สุด เรียงลำดับจนถึง 1 ที่แสดงความเห็นด้วยน้อยที่สุด และรวบรวมออกมาเป็นผลรวมเลขคณิต เพื่อนำมาเปรียบเทียบหาความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติก่อนและหลังชมละคร ในการแปลผลนั้นผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science for Windows) โดยในวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผู้วิจัยได้ใช้การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่เปลี่ยนไปของทัศนคติก่อนและหลังชมละคร ส่วนวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ผู้วิจัยได้ใช้การเปรียบเทียบข้อมูล 2 กลุ่มที่มีความสัมพันธ์กัน โดยเป็นการวัดความรู้ก่อนและหลังการชมละคร ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้การทดสอบด้วยค่าสถิติ t ที่มีสูตรดังนี้

$$t = \frac{\bar{d} - \mu_d}{s_d / \sqrt{n}}$$

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ได้ผลดังต่อไปนี้ ผู้วิจัยได้เริ่มจากกระบวนการสร้างบทประเด็นในการสร้างบทละครจะมาจากปัญหาที่เกิดขึ้นคือ การสร้างทัศนคติเชิงลบที่มีต่อวิชาสถิติ เช่นนั้นผู้วิจัยจึงต้องเขียนบทที่ทำให้ผู้ชมสามารถรับรู้ได้ว่าวิชาสถิติมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง และสามารถนำมาใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้ชมเห็นคุณค่าและความสำคัญของวิชานี้ จนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของทัศนคติให้เป็นเชิงบวก ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้รูปแบบของละครประยุกต์เพื่อมาเป็นแกนในการสร้างสรรค์บทละคร โดยในขั้นตอนแรกคือการเลือกเนื้อหาวิชาสถิติที่จะนำมาเสนอ เพราะเวลาที่จำกัดในการแสดง จึงเป็นไปได้ที่จะนำเอาเนื้อหาของวิชาสถิติทั้งหมดมาใส่ไว้ในละครหนึ่งเรื่อง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการคัดเลือกและตัดเอาเนื้อหาที่จะนำเสนอโดยเกณฑ์ที่ใช้ช่วยในการตัดสินใจ มีดังนี้คือ เลือกราคาทางสถิติที่มีความสำคัญ เห็นได้บ่อย สามารถเปรียบเทียบกับชีวิตคนเราได้อย่าง เห็นภาพ และต้องสามารถสร้างจุดเชื่อมโยงให้เข้ากับละคร เพื่อถ่ายทอดการเล่าเรื่อง จากเกณฑ์ดังกล่าว จึงได้ค่าทางสถิติมาดังนี้ คอนเซ็ปของโค้งปกติ สเกลต่างๆในการแบ่งประเภทข้อมูลทางสถิติคือ นาม อันดับ ช่วง อัตราส่วน ตัวแปรต้น ค่ากลาง ค่า SD ค่าซิกม่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความถี่ ค่า สัมประสิทธิ์การแปรผัน คะแนนมาตรฐาน กลุ่มตัวอย่าง สมมุติฐาน ระดับนัยสำคัญ ตำแหน่งบนโค้ง ปกติ ค่า T –Test และค่า F – Test และบทสรุปการใช้งานของสถิติ เมื่อได้ค่าต่างๆมาครบแล้วจึงนำมา ดัดแปลงให้เป็นองค์ประกอบต่างๆของละคร

การดัดแปลง

หลังจากได้เนื้อหาครบแล้วจึงเข้าสู่ขั้นตอนต่อไปคือการดัดแปลง โดยการดัดแปลงนั้นจะใช้ เป็นการอธิบายในลักษณะของรูปแบบความคิดรวบยอด (Concept) ของค่าต่างๆ แล้วนำมาเปลี่ยนเป็น บทละครโดยมีแนวทางการเปลี่ยนทั้งหมด 3 แนวทางดังต่อไปนี้

การวางลักษณะตัวละคร

การวางโครงเรื่อง

สถานการณ์ในละคร

การพัฒนาบทละคร

หลังจากผู้วิจัยได้ลักษณะตัวละคร เค่าโครงเรื่อง สถานการณ์ที่อยากให้เกิดขึ้นในละคร แล้ว ขั้นตอนต่อไปจึงเป็นการจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ให้น่าสนใจ โดยในช่วงแรกผู้วิจัยต้องการจัดลำดับการ เล่าเรื่องตามหัวข้อที่สอนในวิชาสถิติ แต่พอเล่าเรื่องในลักษณะนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ ละครไม่สนุก ประกอบกับการนำเสนอมีการเปลี่ยนแปลง จากละครที่เล่นรวดเดียวจบ เป็นการแสดง แบบมีการ บรรยายขึ้น(Lecture Performance) ดังนั้นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงอีกอย่างคือความต่อเนื่องของการแสดง ผู้วิจัยจะรวมองค์ประกอบทั้งสองอย่างให้เข้ากันโดยนำเสนอละครแต่ละช่วงให้เข้ากับลักษณะการ บรรยาย

การเรียงลำดับเหตุการณ์

การลำดับเนื้อเรื่องนั้นมีผลสำคัญต่อการเล่าเรื่องมาก เนื่องจากการสร้างบทละครใช้แนวทางของละครประยุกต์ ซึ่งก็ต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ต่างๆของละคร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำโครงเรื่องเดิมมาเรียงใหม่ตามลักษณะการเล่าเรื่องทำให้ละครดูมีที่มาและเหตุผลรองรับการดำเนินเรื่อง

ปัญหาที่เกิดขึ้นช่วงพัฒนาบทละคร

ปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการพัฒนาบทมีดังต่อไปนี้

ตัวละครขาดความสมจริง

ลักษณะของปัญหาไม่ได้รับการคลี่คลาย

แนวทางการพัฒนาไม่คงที่เนื้อเรื่องไม่ชัดเจน

กระบวนการสร้างเพลง

ในขั้นตอนการแต่งเนื้อร้องผู้วิจัยใช้หน้าที่ทั้ง 6 ประการของภาษา ในทฤษฎีละครกับการสื่อสารมาเป็นโครงหลักในการพัฒนาบทเพลง เนื่องจาก ในการแต่งเนื้อร้องภาษาไทยนั้นจะมีข้อจำกัดในการเลือกใช้คำที่มีความหมายในการสื่อสาร และเสียงวรรณยุกต์ของคำนั้นต้องสามารถเข้ากันได้ดีกับเสียงของตัวโน้ตสากล ดังนั้นแนวทางการหาคำศัพท์ที่นำมาใช้สำหรับแต่งเป็นคำร้องจึงต้องเลือกคำที่สามารถสื่อสารได้ทั้งความหมายและสามารถออกเสียงสอดคล้องกับตัวโน้ตสากล ในการแต่งคำร้องส่วนใหญ่จะทำหน้าที่แตกต่างกันไป โดยทั้งหมดจะมี 2 หน้าที่ดังนี้คือ

1. การใช้เพลงเพื่อบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น

หน้าที่ในการบอกเล่าเรื่องราวจะเป็นตัวดำเนินเรื่อง บอกให้ผู้ชมทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเกิดขึ้นที่ไหน อย่างไร เกิดกับใคร และยังสามารถใช้เป็นการแนะนำตัวละครให้ทราบถึงบุคลิกลักษณะต่างๆที่ผู้วิจัยได้ใส่ไว้ในบทเพลง

2. เพลงใช้สื่อสารความคิดและความรู้สึกของตัวละคร

หน้าที่ที่สองนี้จะเป็นตัวกลางในการสื่อสารความคิด ความรู้สึกที่นักแสดงต้องการแสดงออกมา โดยเพลงที่สื่อสารความรู้สึกนั้นผู้วิจัยจะต้องทำความเข้าใจกับบทและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อที่จะสามารถบรรยายความรู้สึก ความต้องการของตัวละครออกมาเป็นเพลงได้

หัวข้อในการพัฒนาจากบทละครเป็นเพลงมีเกณฑ์ต่างๆดังนี้

การแต่งเนื้อเพลง

การแต่งทำนอง

การหาแหล่งอ้างอิง

การเรียบเรียง

กระบวนการพัฒนาและปรับปรุง

การทำเพลงและเสียงประกอบ

การกำกับการแสดง

การกำกับการแสดงคือการตีความจากบทละครสู่ความเข้าใจของนักแสดง และนำความเข้าใจนั้นมาจัดภาพ วางตำแหน่งบนเวที การเคลื่อนไหว การสร้างฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกาย โดยในฐานะผู้กำกับ ผู้วิจัยได้อาศัยหลักการและองค์ประกอบในการสร้างสรรค์งานละครที่ดีของอริสโตเติลที่เขียนไว้ในหนังสือ The Poetics ทั้ง 6 ประการ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการอธิบายขั้นตอนการทำงานของ ผู้วิจัย

ลำดับขั้นตอนในการสร้างโครงเรื่อง

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในข้างต้นว่า แรงบันดาลใจในการสร้างละครเรื่องนี้มาจากรูปทรงของโค้งปกติ ดังนั้นขั้นตอนการสร้างโครงเรื่องของผู้วิจัยจึงอ้างอิงถึงลักษณะของโค้งดังกล่าวคือ เรื่องราวที่เกิดขึ้นช่วงต้น จะกลับมาย้อนเพื่อให้ตัวละครได้ทบทวนถึงการกระทำในตอนท้าย

การทำความเข้าใจตัวละคร

ผู้วิจัยสร้างตัวละครที่มาจากเนื้อหาของวิชาสถิติ ดังนั้นตัวละครแต่ละตัวจึงเป็นตัวแทนค่าต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสูตรของวิชาสถิติ ทำให้ผู้วิจัยเห็นความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาในสูตรการคำนวณกับชีวิตจริงว่า เมื่อเราอยู่ในสังคมเราต้องมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นเสมอ ในบางครั้งเราสวมบทบาทเป็นค่าสถิติตัวหนึ่ง แต่ต่อมาเรากลับสวมบทเป็นค่าทางสถิติอีกตัว การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เราสามารถจัดการความสัมพันธ์กับผู้คนในสังคมได้ เหมือนกับสูตรต่างๆ ที่ประกอบไปด้วยค่าทางสถิติมากมาย เราไม่สามารถหาค่าความสัมพันธ์จากค่าใดค่าหนึ่งเพียงลำพังได้ แต่เมื่อผู้วิจัยนำค่าดังกล่าวมาเป็นลักษณะตัวละคร ตัวละครบางตัวจึงมีความสุดโต่งในบางเรื่อง ผู้วิจัยจึงต้องเกลี้ยให้ตัวละครมีลักษณะของความสมจริงให้มากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจะอธิบายลักษณะตัวละครแต่ละตัวที่มาจากค่าสถิติ เพื่อให้เห็นถึงการปรับปรุงและการพัฒนาว่าผู้วิจัยใช้วิธีคิดอย่างไร

แนวคิดหลักและแนวคิดอื่นๆ

แนวคิดหลักของละครเรื่องนี้จะพูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ของเพื่อน ที่พูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ของคนที่เกิดขึ้นในสังคม แนวคิดรองคือการวางความสุขให้ถูกที่ เพื่อที่จะได้อยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างเป็นสุข

การตีความหมายในบทสนทนา

ในฐานะผู้กำกับหน้าที่อีกอย่างที่สำคัญมากคือ การตีความความหมายที่แฝงอยู่ในคำพูดของตัวละคร การใช้น้ำเสียงของนักแสดง ตลอดจนจังหวะและความเร็ว(Beat) ในการพูด เพื่อให้การเปล่งเสียงของนักแสดงเหมาะสมกับบทบาท เหตุการณ์ตามท้องเรื่อง สามารถสื่ออารมณ์ ความรู้สึกออกมาได้อย่างเต็มที่ตามความต้องการของบทละคร ดังนั้นผู้วิจัยจึงยกตัวอย่างคำพูดของนักแสดงในแต่ละฉากที่เกิดขึ้นมาเป็นตัวอย่างในการอธิบาย

ดนตรี

ดนตรีและเสียงประกอบในเรื่องจะเป็นส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศและความรู้สึกร่วมให้ ผู้ชมสามารถเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร ผู้วิจัยได้อธิบายการทำงานในส่วนนี้ไว้แล้วในส่วนของการระบวนการสร้างเพลง เนื่องจากผู้วิจัยทำหน้าที่ทั้งผู้ประพันธ์เพลงและผู้กำกับ แต่ถ้าหาก

ผู้รับผิดชอบทั้งสองส่วนเป็นคนละคน หน้าที่ของผู้กำกับคือต้องอธิบายอารมณ์ ความรู้สึกที่ต้องการให้เกิดขึ้นในแต่ละฉาก เพื่อให้ผู้ประพันธ์ดนตรีเข้าใจและทำการประพันธ์เพลงให้เข้ากับอารมณ์ ความรู้สึกในแต่ละฉาก โดยในการทำงานผู้กำกับจะบอกสิ่งที่ต้องการให้ผู้ประพันธ์ทราบ อย่างเช่นการตีความ ความรู้สึกนึกแสดง บรรยากาศของฉาก ลูกเล่นที่ต้องการให้ใส่ไว้ในดนตรี โทนของเพลง ความดังเบาในแต่ละท่อน องค์ประกอบเหล่านี้เองที่ผู้กำกับต้องสื่อสารกับผู้ประพันธ์เพื่อให้เกิดภาพเดียวกัน เพื่อที่การทำงานจะได้ไม่ต้องแก้ไขหลายๆรอบ การออกแบบภาพบนเวที

การทำความเข้าใจตัวละคร

ผู้วิจัยสร้างตัวละครที่มาจากเนื้อหาของวิชาสถิติ ดังนั้นตัวละครแต่ละตัวจึงเป็นตัวแทนค่าต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสูตรของวิชาสถิติ ทำให้ผู้วิจัยเห็นความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาในสูตรการคำนวณกับชีวิตจริงว่า เมื่อเราอยู่ในสังคมเราต้องมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นเสมอ ในบางครั้งเราสวมบทบาทเป็นค่าสถิติตัวหนึ่ง แต่ต่อมาเรากลับสวมบทเป็นค่าทางสถิติอีกตัว การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เราสามารถจัดการความสัมพันธ์กับผู้คนในสังคมได้ เหมือนกับสูตรต่างๆที่ประกอบไปด้วยค่าทางสถิติมากมาย เราไม่สามารถหาค่าความสัมพันธ์จากค่าใดค่าหนึ่งเพียงลำพังได้ แต่เมื่อผู้วิจัยนำค่าดังกล่าวมาเป็นลักษณะตัวละคร ตัวละครบางตัวจึงมีความสุดโต่งในบางเรื่อง ผู้วิจัยจึงต้องเกลี้ยให้ตัวละครมีลักษณะของความสมจริงให้มากขึ้น

การออกแบบตำแหน่งบนเวที (Blocking)

การวางตำแหน่งบนเวทีเป็นอีกเรื่องที่มีความสำคัญ เนื่องจากตำแหน่ง ระยะในการพูดคุย ทิศทางการเคลื่อนไหวของตัวละครสามารถบอกความรู้สึกภายในที่ตัวละครคิดเพื่อส่งต่อให้ผู้ชมรับทราบได้ ดังนั้นการวางตำแหน่งหรือลักษณะการยืนบนเวทีจึงเป็นอีกหนึ่งหน้าที่ที่สำคัญของผู้กำกับการแสดงที่จะต้องวางให้ภาพออกมาเพื่อที่จะสื่อสารต่อผู้ชมอย่างไร

การออกแบบและการสร้างฉาก

กระบวนการในการสร้างและออกแบบฉาก ผู้วิจัยจึงออกแบบโครงเหล็กที่มีรูปร่างเป็นโค้งปกติ ขึ้นมาเพื่อประกอบการอธิบายให้ผู้ชมเห็นภาพและเข้าใจตามที่ผู้วิจัยอธิบายได้ส่วนฉากการแสดง ผู้วิจัย

ได้ใช้การแสดงแบ่งเป็น 2 หน้าที่คือฉากของชมรม และฉากที่เหลือจะเป็นการเล่นหน้าม่าน โดยการเล่นหน้าม่านนั้นจะไม่มีฉากใหม่ขึ้นมาแต่จะให้ผู้ชมจินตนาการถึงสถานที่ด้วยตัวเอง

การออกแบบแสง

ผู้วิจัยไม่ได้มีความถนัดในเรื่องของการจัดแสง ดังนั้นผู้วิจัยจึงติดต่อให้ผู้ควบคุมไฟที่มีความเชี่ยวชาญมาทำหน้าที่ออกแบบและควบคุมไฟทั้งหมดในเรื่อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เริ่มกระบวนการโดยการพูดคุยกับผู้ออกแบบไฟถึงความต้องการและรูปแบบการแสดงเนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้เป็นละครแนว Musical ดังนั้นแสงจะมีส่วนช่วยเป็นอย่างมากในการแบ่งแยกความคิดและชีวิตจริงของตัวละคร และนอกจากนั้นยังมีช่วงการสอนแทรกเข้ามาระหว่างการแสดงแต่ละฉาก ดังนั้นไฟจึงทำหน้าที่เหมือนประตูเปิดปิดในการที่จะเข้าสู่โลกของละคร

การออกแบบเครื่องแต่งกาย

เครื่องแต่งกาย(Costume) เป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบที่สำคัญของการแสดงละคร นอกจากความสวยงามแล้วเครื่องแต่งกายยังสามารถบอกเล่าเรื่องราวของตัวละครว่ามีที่มาอย่างไร ภูมิหลังตัวละครเป็นอย่างไร นิสัยใจคอ บุคลิกลักษณะส่วนตัว โดยผู้วิจัยแฝงลักษณะการรับรู้เข้าไปในการเลือกเครื่องแต่งกายในแต่ละฉากด้วย โดยฉากไหนที่ต้องการให้เห็นการแบ่งฝ่าย จะแฝงสัญลักษณ์บางอย่างในเครื่องแต่งกายของตัวละคร เพื่อเป็นการชี้นำคนดูแบบไม่ให้รู้สึก โดยในแต่ละฉากจะมีการนัดกันว่าหลักให้ตัวละครหลักอย่างไร

การคัดเลือกนักแสดง

นักแสดงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดของการแสดงละครเวที เนื่องจากเป็นผู้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกจากบทประพันธ์ให้เห็นเป็นภาพ และถ่ายทอดบทละครออกมาเป็นน้ำเสียง ดังนั้นการหานักแสดงที่สามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกให้ออกมาครบถ้วนจึงต้องทำการคัดเลือกอย่างพิถีพิถัน แต่สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ละครที่ใช้เป็นรูปแบบละครเพลง ดังนั้นนักแสดงจึงต้องมีคุณสมบัติพิเศษอื่นๆ เพิ่มเติมอีก ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลง การเต้น การฟุ้งซึ่งเกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดงของผู้วิจัยคือการใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวมาเลือกนักแสดง

การฝึกซ้อมนักแสดง

ในการฝึกซ้อมนักแสดง ผู้วิจัยแบ่งการฝึกซ้อมเป็น 3 ทักษะคือ การแสดงจะเน้นที่ความเข้าใจในบทละคร เหตุผลที่มา แรงจูงใจ ต่อมาคือการร้องเพลงที่ผู้วิจัยเน้นในเรื่องของความถูกต้องของทำนอง กับสัดส่วนของจังหวะเป็นสำคัญ และสุดท้ายคือท่าเต้น สำหรับทักษะนี้ผู้วิจัยเน้นที่ความพร้อมเพรียง ไม่ว่าจะป็นไลน์การจัดวางร่างกายหรือรายละเอียดของท่าเต้น เมื่อซ้อมทั้งสามส่วนจนนักแสดงสามารถทำออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติแล้ว จึงทำการซ้อมกับองค์ประกอบอื่นๆ เช่น สถานที่แสดง ระบบไฟ เสียง เสื้อผ้า ซึ่งองค์ประกอบในส่วนนี้นักแสดงจะมีเวลาทำความเข้าใจน้อยมากจึงต้องมีสมาธิในการซ้อมอย่างสูง

การอธิบายระหว่างการแสดง

ผู้วิจัยได้สร้างกรอบเนื้อหาแทรกระหว่างบทละครเพื่อที่จะได้ทราบว่าในละครเรื่องนี้ ผู้วิจัยต้องแทรกการบรรยายออกมาระหว่างเรื่องกี่ครั้ง และแทรกมาช่วงใดของละครจึงจะเหมาะสม เมื่อผู้วิจัยกำหนดช่วงการเข้าออกของการบรรยายได้แล้วจึงทำการสรุปเนื้อหาที่จะต้องพูด ซึ่งในความเป็นจริงเป็นข้อมูลที่แฝงอยู่ในบทละครเกือบทั้งหมดแล้ว แต่เมื่อนำเสนอรูปแบบละคร สาระต่างๆที่ละครส่งออกมามีหลากหลายช่องทาง ทำให้ผู้ชมไม่สามารถรับสารได้อย่างครบถ้วน ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการของเบรชท์มาเป็นช่องทางการสื่อสารระหว่างผู้วิจัยกับผู้ชมโดยจะออกมาในรูปแบบของการพูดบรรยายคั่นระหว่างฉาก กระบวนการอื่นๆนอกเหนือจากในส่วนของการแสดง

การติดต่อหาสถานที่ที่ใช้แสดง

วิธีการติดต่อประสานงาน ขั้นตอนต่างๆในการขอใช้สถานที่

การประชาสัมพันธ์

รูปแบบการประชาสัมพันธ์ช่องทางต่างๆ เพื่อให้ละครเป็นที่รับรู้แก่กลุ่มตัวอย่างที่มาชม

การขอผู้สนับสนุน

ขั้นตอนการขอผลิตภัณฑ์ และงบประมาณจากผู้สนับสนุน

การจัดทำสูจิบัตร

ขั้นตอนการทำ รูปแบบ ของสูจิบัตรที่ใช้อธิบายละคร

การจัดงบประมาณ

รายละเอียดค่าใช้จ่ายที่ผู้วิจัยวางแผนในการจัดการ

ชั้นการแสดง

ผู้วิจัยทำการวิจารณ์การแสดงในแต่ละรอบโดยเกณฑ์ที่ใช้วิจารณ์จะเป็นจังหวะการเล่น
คุณภาพการร้อง วิธีการสื่อสารกับผู้ชม สมมติในการแสดง

ชั้นหลังการแสดง

เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยได้อ่านคำตอบของแบบสอบถาม หรือถอดความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อ
แก้ไขข้อบกพร่อง ข้อเสนอแนะ หรือองค์ประกอบอื่นๆที่ผู้วิจัยอาจจะมองข้ามไป โดยจะแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

ทัศนะของผู้เชี่ยวชาญ

ละครประยุกต์เป็นรูปแบบที่ดีในการนำเสนอความรู้ในรูปแบบที่มีทั้งสาระและความบันเทิง
ดังนั้นควรต่อยอดเครื่องมือรูปแบบนี้ให้มีความหลากหลาย ในรูปแบบและวิธีการนำเสนอเพื่อที่จะช่วยให้
เป็นทางออกในบริบทด้านการศึกษาในอนาคต

ทัศนะของผู้ชม

ชอบใจที่มีการนำละครมาประยุกต์เนื้อหาความรู้ทั้งยังแฝงแงคิด ในการดำเนินชีวิต ทำให้ได้ทั้ง
ความสนุกสนาน และความรู้

ประมวผลเพื่อหาคำตอบของวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 และ 3

ค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวิชาสถิติที่ผู้ชมมีก่อนดูการแสดง คือ 20.24 หลังจากชมการแสดง ค่าเฉลี่ย
ของทัศนคติดังกล่าว มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 26.640 จากค่าเฉลี่ยทัศนคติที่เพิ่มขึ้นและค่า Sig.000 ค่า

sig ที่ได้จึงช่วยยืนยันได้ว่าช่องทางการสื่อสารที่เปลี่ยนไปสามารถเปลี่ยนทัศนคติของผู้ชม ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เนื่องจากข้อมูลที่ง่ายต่อการเรียนรู้ทำให้ผู้รับสารเกิดทัศนคติที่ดีต่อข้อมูลที่ได้รับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังชมละครเท่ากับ -3.547 t และ df คือค่าสถิติที่คำนวณได้จากข้อมูลตัวอย่าง และค่า Sig (2-tailed) ในที่นี้ได้เท่ากับ 0.000 ซึ่งค่าที่ได้กำหนดระดับนัยสำคัญไว้คือ 0.05 จากค่า Sig ที่ได้ทำให้ยืนยันผลสรุปของวัตถุประสงคข้อที่ 3. เพื่อวัดผลประสิทธิภาพในการเพิ่มความเข้าใจค่าพื้นฐานต่างๆทางสถิติที่เกิดจากการสื่อสารจากช่องทางการใช้สื่อการสอนในรูปแบบละครมิวสิคัล สามารถสรุปได้ว่า การสอนแบบละครมิวสิคัลสามารถทำให้ประสิทธิภาพในความเข้าใจค่าพื้นฐานทางสถิติเพิ่มขึ้น ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เพราะการนำความรู้มานำเสนอในรูปแบบละคร ทำให้เนื้อหาถูกย่อยสลายในรูปแบบต่างๆไม่ว่าจะเป็นเนื้อเรื่อง เนื้อเพลง การแสดง ทำให้เมื่อสื่อสารเนื้อหาความรู้ ออกมาเกิดการทบทวน ย้ำความคิดและความเข้าใจ ให้เกิดขึ้น หลายๆรอบจนผู้ชมสามารถจดจำ และเข้าใจเนื้อหาความรู้ได้

5.2อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงที่ใช้ทฤษฎีละครประยุกต์ ในบริบทของการศึกษา เพื่อเป็นช่องทางการสื่อสารแบบใหม่สามารถเปลี่ยนทัศนคติของผู้รับสารได้ โดยกระบวนการสร้างสรรค์นั้น ขั้นตอนทั้งหมดไม่สามารถทำเกินขอบเขตของละคร ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ใช้ทฤษฎีละครกับการสื่อสารมาเป็นกรอบในการวางเนื้อหาที่จะสื่อสารอีกชั้นหนึ่งและสร้างโครงเรื่องให้อยู่ในขอบเขตของละคร เช่นเดียวกับงานวิจัยของกุสุมา เทพรักษ์(2548) คอลิด มิคำ(2553) และอาภาวี เศตะพราหมณ์(2552) ที่พูดถึงขั้นตอนการสร้างสรรค์ไว้เหมือนกันคือขั้นตอนการทำงานละครตั้งแต่ก่อนการแสดงไปจนถึงขึ้นหลังการแสดง เนื่องจากงานวิจัยเป็นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ดังนั้นผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้และทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ มาช่วยในการสร้างความน่าสนใจในการสร้างวิธีการนำเสนอ โดยผู้วิจัยได้อาศัยแนวทางของเว็บไซต์ TED ในเรื่องของการเริ่มอธิบายจากสิ่งที่ย่างและใกล้ตัวผู้ฟังเพื่อต่อยอดไปยังความรู้ที่ยากขึ้น เมื่อผู้ฟังลดกรอบให้กับตนเอง ก็สามารถที่จะเปิดรับข้อมูลใหม่ๆได้ โดยผู้วิจัยใช้ตัวอย่างการ อธิบายของTED มาอธิบายคั่นระหว่างการแสดงแต่ละฉากเพื่อดึงให้ผู้ชมไม่หลงไปกับความสนุกของละคร และกลับมาสู่ความรู้ที่ผู้วิจัยต้องการเน้น โดยวิธีนี้ก็ตรงกับแนวทางละคร

ของเบรชท์ที่ต้องการให้ผู้ชมเข้าใจแก่นเนื้อหาละครมากกว่าความสนุกที่ฉาบอยู่ ดังนั้นการรับรู้ของผู้ชมจึงไม่ต่อเนื่อง เพราะถูกรบกวนโดยผู้บรรยาย ซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ของผู้ชมซึ่งต่อมาพบว่าการใช้วิธีของเบรชท์เป็นเหมือนดาบสองคมที่ผู้ชมบางส่วนสามารถรับรู้และเข้าใจเนื้อหาที่แฝงอยู่ได้มากขึ้น แต่ในผู้ชมบางส่วนการนำเสนอแบบเบรชท์ก็กลับสร้างทัศนคติเชิงลบต่อละครได้เช่นกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงลองหาทางรวมทั้งสองอย่างเข้าไว้ด้วยกันซึ่งตรงกับหลักการของการละครประยุกต์ที่ใช้ความสามารถเฉพาะตัวของผู้แสดงเป็นตัวทำลายกรอบที่กั้นกลางระหว่างผู้ชมและละคร

จากผลการวิจัยพบว่าช่องทางการสื่อสารที่เปลี่ยนไปสามารถเปลี่ยนทัศนคติของผู้ชม ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าทัศนคติก่อนและหลังชมจะไม่เปลี่ยนแปลง จึงสอดคล้องกับทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่กล่าวว่าการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติจริง (Active Participation) จะทำให้บุคคลได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ โดยตรงในที่นี้ผู้ชมได้เห็นว่าความรู้ด้านสถิติสามารถนำมาใช้ในชีวิตจริง จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เช่นเดียวกับงานวิจัยของญาดา วิทย์พันธ์ประชา (2552) ที่พูดถึงการสร้างละครเพื่อให้ผู้ชมเกิดทัศนคติที่ดีต่อการสร้างคุณธรรมทั้ง 3 อย่าง ให้เกิดขึ้นได้ นอกจากจะเปลี่ยนทัศนคติของผู้ชมแล้วยังมีข้อคิดเกี่ยวกับการใช้ชีวิตที่แฝงอยู่ในละครโดยที่ผู้วิจัยได้ตั้งใจนำเสนอในรูปของเพลงประกอบ และสารบางอย่างจากละครได้สื่อสารถึงเรื่องการใช้ชีวิตด้วยการรู้เท่าทันค่าทางสถิติออกมาเป็นลักษณะการรับมือกับความผิดหวัง การวางความสุขให้ถูกที่ กลายเป็นเรื่องปรัชญาที่แฝงมาในคอนเซ็ปต์ของโค้งปกติที่ใช้เป็นคอนเซ็ปต์หลักของละคร

จากการวิจัยพบว่าการเพิ่มความเข้าใจค่าพื้นฐานต่างๆ ทางสถิติที่เกิดจากช่องทางการสื่อสารในรูปแบบละครมิวสิคัล สามารถทำให้ประสิทธิภาพในความเข้าใจค่าพื้นฐานทางสถิติเพิ่มขึ้น ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยตัวแปรที่ทำให้เกิดความเข้าใจความหมายเพิ่มขึ้นมาจากการสร้างเรื่องราว การนำความคิดรวบยอดของค่าต่างๆ ทางสถิติมาแต่งเป็นเพลง หรือการใช้การแสดงทำให้เห็นภาพซึ่งทั้งหมดนี้ก็ตรงกับกับการใช้ทฤษฎีละครประยุกต์ที่พูดถึงการนำความรู้มาเสนอในรูปแบบที่เข้าใจง่ายโดยใช้ภาพเป็นตัวบอกเล่าเรื่องราวแทนตัวหนังสือ ทำให้สามารถลดระยะเวลาการทำความเข้าใจเนื้อหาได้ และนอกจากนี้ ผู้วิจัยยังใช้องค์ประกอบของทฤษฎีละครกับการสื่อสารมาเป็นตัวช่วยให้ตัวแปรที่กล่าวมาข้างต้นเกิดความน่าสนใจมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้ใช้หน้าที่ในการกระตุ้นของภาษาและหน้าที่ 6 ประการของ

ภาษามาเป็นตัวช่วยในการแต่งบทละครและเพลงประกอบ โดยแฝงในรูปของสัญลักษณ์ไว้บริบทต่างๆของแต่ละคราก ทำให้ผู้ชมรับทราบข้อมูลแบบไม่รู้สึกรู้ว่าถูกบังคับ เช่นเดียวกับงานวิจัยของรัชฎาภรณ์ จันทน์อุดม(2552)ที่ใช้ละครเป็นสื่อการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ ที่ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการดีขึ้น

จากผลการวิจัยพบว่า กระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงที่ใช้ทฤษฎีละครประยุกต์ ในบริบทของการศึกษา เพื่อเป็นช่องทางการสื่อสารแบบใหม่สามารถเปลี่ยนทัศนคติของผู้รับสารได้ โดยกระบวนการสร้างสรรค์นั้น ขั้นตอนทั้งหมดไม่สามารถทำเกินขอบเขตของการละคร ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ใช้ทฤษฎีละครกับการสื่อสารมาเป็นกรอบในการวางเนื้อหาที่จะสื่อสารอีกชั้นหนึ่งและสร้างโครงเรื่องให้อยู่ในขอบเขตของละคร การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติจริง(Active Participation) จะทำให้บุคคลได้รับประสบการณ์ใหม่ๆโดยตรงในที่นี้ผู้ชมได้เห็นว่าความรู้ด้านสถิติสามารถนำมาใช้ในชีวิตจริง จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ นอกจากนี้การที่ทำให้ความรู้เป็นสิ่งที่สามารถจับต้องได้ก็เป็นอีกปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของทั้งทัศนคติและการรับรู้ โดยวิธีการเรียนทั่วไปผู้เรียนต้องใช้สมาธิสร้างภาพของเนื้อหาขึ้นมาในสมอง แต่เมื่อเรียนผ่านช่องทางของละครประยุกต์ทำให้ผู้เรียนเห็นภาพของเนื้อหาวิชาประเด็นความรู้ต่างๆก็เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม เมื่อดูละครแล้วผู้เรียนสามารถคิดตามบทเรียนและนำมาประยุกต์ใช้ได้กับชีวิตจริง

ในแง่ของการเรียนรู้ การเรียนในรูปแบบละครประยุกต์ยังสามารถสร้างความรู้ให้อยู่ในรูปแบบของความสนุก ซึ่งความสนุกนั่นเองที่เป็นเหมือนประตูที่เปิดรับเนื้อหาความรู้เข้าไปสู่สมองและเปลี่ยนเป็นความจำ และเมื่อละครเป็นสถานการณ์ที่ใกล้ตัว เมื่อผู้เรียนพบเจอเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันที่คล้ายคลึงกับเหตุการณ์ในละครก็จะเกิดการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาต่อเนื้อเป็นความจำที่คงทนและยาวนานขึ้น

ละครประยุกต์ยังสามารถสร้างเรื่องราวที่ก่อให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึกให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยอารมณ์และความรู้สึกนี้เองเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการรับรู้ โดยเนื้อหาวิชาโดยทั่วไปไม่สามารถสร้างให้เกิดอารมณ์และความรู้สึกขึ้นมาได้ แต่เมื่อนำเนื้อหาดังกล่าวมาถ่ายทอดในรูปแบบละคร อารมณ์และความรู้สึกกลับช่วยให้เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจเพิ่มขึ้น ไม่ใช่เพียงแค่ดูเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น

ในแง่มุมมองของการสอน ละครประยุกต์ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสอนนั้น สามารถดัดแปลงให้อยู่ในรูปแบบที่หลากหลายไม่ใช่เพียงแค่การบรรยายหน้าชั้นเพียงอย่างเดียว การใช้กระบวนการละครเข้ามาสนับสนุนเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถขยายขอบเขตของการเรียนการสอนจากภายในห้องให้กว้างไกลสู่โลกภายนอก ตัวอย่างที่ใช้ในการเรียนจะเป็นเนื้อหาสำคัญที่ผู้เรียนจะสามารถโยนเข้าสู่ชีวิตจริงของแต่ละคน ทำให้รูปแบบการเรียนไม่น่าเบื่อซ้ำซากจำเจ ผู้เรียนได้เปลี่ยนจากผู้รับเป็นผู้มีส่วนร่วมในการออกแบบหลักสูตรการสอน ทำให้เกิดบรรยากาศการเรียนที่สนุกสนาน น่าเรียนรู้

5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย

จากผลการวิจัยผู้วิจัยสามารถสรุปข้อจำกัดในการวิจัยออกมาดังนี้

1. งานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เป็นกระบวนการและขั้นตอนที่ต้องทำงานร่วมกันกับบุคคลอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นนักแสดง ผู้ประพันธ์เพลง ฝ่ายแสง เสียง หรือการติดต่อในด้านต่างๆ ทำให้ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการสื่อสาร เนื่องจากในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ต้องอาศัยการสื่อสารเป็นไปเบิกทางสู่ความร่วมมือที่และกำลังคนที่ไม่เพียงพอ ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถดูแลองค์ประกอบทุกอย่างให้เรียบร้อยได้ ทำให้การเก็บข้อมูลไม่ครอบคลุม
2. ความตั้งใจของผู้ตอบแบบสอบถาม เมื่อผู้วิจัยตรวจแบบสอบถามทำให้ทราบถึงทัศนคติในการทำแบบสอบถามของผู้ชม ที่เห็นว่าข้อมูลในส่วนนี้เป็นส่วนที่ไม่มีความสำคัญ ตอบไปอย่างที่ไม่ได้คิด ทำให้ข้อมูลที่ได้ผิดพลาด
3. กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยต้องการกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับการศึกษามัธยมปลายและมหาวิทยาลัย แต่เมื่อพิจารณาจากผู้ชมที่เข้ามาดูละครจะเห็นว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีและสาขาที่มาจะเป็นสาขาที่ซ้ำกัน จนทำให้การสุ่มตัวอย่างไม่กระจายในทุกๆ สาขาวิชาและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลาย มีเพียง 8 คนเท่านั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการหากกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมเป็นอีกหนึ่งในข้อจำกัดที่เกิดขึ้น เนื่องจากการประชาสัมพันธ์ไม่ถึงกลุ่มเป้าหมายในกลุ่มนี้ และไม่สามารถจูงใจให้กลุ่มเป้าหมายมาดูละครได้

5.4 ข้อเสนอแนะ

ทางวิชาการ

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผู้วิจัยเห็นว่าหากมีการพัฒนางานวิจัยชิ้นนี้ต่อไปในอนาคต ควรมีการใส่ข้อมูลในส่วนขอเนื้อหาให้เห็นภาพมากกว่างานวิจัยชิ้นปัจจุบัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการเพิ่มข้อมูลในส่วนของสัญลักษณ์ โดยการใช้โปรแกรมแอนิเมชันในสร้างข้อมูลให้ดูมีชีวิต เพื่อที่การอธิบายของผู้วิจัย จะไม่เป็นเพียงการออกมาพูดเพื่อให้ผู้ชมติดตามเพียงอย่างเดียว แต่สามารถสร้างการรับรู้ให้ผู้ชมสามารถรับรู้สารด้วยสายตา อย่างเช่นเรื่องโค้งปกติ ที่ผู้วิจัยสร้างออกมาให้เห็นเป็นรูปร่าง ทำให้ไม่มีผู้ชมท่านใดสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะว่าสามารถเห็นภาพและติดตามได้ทัน เช่นเดียวกันกับบทเรียนเรื่องอื่นๆ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าหากงานวิจัยชิ้นนี้ได้รับการต่อยอด คงจะเป็นการสร้างแอนิเมชันในส่วนของการบรรยายให้ผู้ชมสามารถเห็นภาพว่าค่าต่างๆมีลักษณะหน้าตา รูปร่างอย่างไร จะทำให้เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในส่วนของการบรรยาย มีผู้ชมหลายท่านที่ไม่เห็นด้วยกับส่วนนี้ บางท่านคิดว่าควรมีให้ผู้ชมได้มีโอกาสคิดเอง ไม่ต้องไปชี้หน้าความคิด บางท่านเห็นว่าเป็นส่วนสำคัญเนื่องจากผู้ชมส่วนใหญ่จะเพลินไปกับเนื้อหา และไม่ได้ติดตามเนื้อหาความรู้ที่แทรกอยู่ในละคร ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าการพัฒนาช่วงอธิบายเนื้อหาความรู้ ควรพัฒนาให้ทั้งสองส่วนประสานเข้าด้วยกัน ไม่แบ่งแยกออกจากกันจะทำให้วัตถุประสงค์ด้านการใช้ละครเพื่อเป็นช่องทางในการศึกษาประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น โดยในการพัฒนาขั้นต่อไปน่าจะเป็นการรวมเนื้อหาในส่วนของการบรรยายเข้ามาสู่เนื้อเรื่องของละครมีการพูดและอธิบายในตัวบท

การพัฒนาการศึกษาแบบใหม่โดยใช้กระบวนการทางละครเป็นสื่อกลางแทนการสอน โดยให้เด็กนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน โดยผ่านการทำละคร เพื่อให้ผู้เรียนจะได้พัฒนา เชื่อมโยงความรู้ต่างๆเข้าด้วยกัน

ทางวิชาชีพ

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 และ 3 ทั้งทัศนคติและการรับรู้ที่เพิ่มขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าการต่อยอดของงานวิจัยชิ้นนี้ในอนาคตควรมีการสร้างระบบการศึกษาเพื่อเป็นต้นแบบในแต่ละวิชาเพื่อเป็นระบบการศึกษาทางเลือกให้กับผู้สนใจต่อไป

โดยแนวทางที่ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาขั้นต่อไปคือการที่ผู้เรียนได้ลงมือทำงานในทุกส่วนเพื่อที่จะได้รับทราบกระบวนการในแต่ละขั้นตอนที่สามารถนำมาประยุกต์ให้เกิดการสอนในวิชาต่างๆแบบบูรณาการ ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้ละครในรูปแบบละครเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์เป็นแนวทางที่จะสามารถต่อยอดความรู้ของผู้วิจัยให้ก้าวหน้าต่อไปในอนาคต โดยอาจใช้เพียงบางส่วนของละครมาประยุกต์ใช้เช่นการสร้างเรื่องราวต่างๆในเนื้อหาวิชา ให้มีความสนุกสนานน่าติดตาม

พัฒนาหลักสูตรการสอนที่สอนโดยใช้ละครเป็นเครื่องมือหลัก ดังนั้นจึงต้องผลิตครูที่มีความสามารถเฉพาะในการสร้างงานให้เชื่อมโยง ในทุกๆสาขาวิชา และหลอมรวมวิชาต่างๆเข้ามาในการแสดงละครหนึ่งเรื่อง

แนวทางการนำงานวิจัยชิ้นนี้ไปใช้ประโยชน์จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 และ 3 จะเห็นได้ว่าสื่อการสอนวิชาสถิติช่องทางใหม่นี้ สามารถทำให้เกิดทัศนคติทางบวกเพิ่มขึ้น และประสิทธิภาพการรับรู้ของเนื้อหาวิชาที่เพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้นผู้วิจัยมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งหากมีหน่วยงานทางการศึกษาของภาครัฐนำเอาภาพวีดีโอที่ผู้วิจัยได้ทำการถ่ายภาพบันทึกการแสดงเสนอสู่สาธารณะ และใช้เป็นสื่อการสอนวิชาสถิติเพื่อผลประโยชน์ทางการศึกษาต่อไปในอนาคต

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน. สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2556.

กุสุมา เทพรักษ์. กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็กจากเรื่อง"เจ้าหญิง"ของบันหลาสันกาลาคีรี
นักเขียนรางวัลซีไรต์ประจำปี 2548. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวาทยวิทยาและ
สื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

กฤติ ชื่นเป็นนิจ. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2556.

คอลลิด มิคำ. กระบวนการสร้างสรรค์ละครเวทีในชุมชนมุสลิม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.

จิรวัดมน วงศ์สวัสดิวัฒน์. ทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรม การวัด การพยากรณ์
และการเปลี่ยนแปลง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: พิมพ์ที่สามดีการพิมพ์: 2538.

ชูศักดิ์ เอื้องโชคชัย. การสร้างสรรค์ละครแบบมีส่วนร่วมเพื่อสุขภาวะของผู้สูงอายุในสถาน สงเคราะห์
คนชรา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552

เดโช สนวนานนท์. จิตวิทยาในชีวิตประจำวันและจดหมายถึงสุมิตรา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เพาะช่าง, 2512

ดวงกมล ซาติประเสริฐ. คณะบดีคณะนิเทศศาสตร์. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2556.

ทองพล ภูมิพัฒน์. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: SR Printing, 2538

นพีสี่ เรเยส. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2556.

โนวาเอส. ทัศนคติ[ออนไลน์]2551. แหล่งที่มา: <http://www.novabizz.com/NovaAce/Attitude.htm>[18

มิถุนายน 2555]

บุญเรียง ขจรศิลป์. สถิติวิจัย 1. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พีเอส. พรีนธ์: 2549.

บรรจงเศก ทรัพย์โสภณ. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในวิชาสถิติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา

สถิติ ของนิสิตคณะครุศาสตร์: การวิเคราะห์กลุ่มพัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุษฎีบัณฑิต

ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

ปานรัตน์ กริชชาญชัย. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2556.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทัศนคติ: การวัด และการเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่ 2.

สำนักพิมพ์โอเคียนสตรี, 2526

ปอรรักษ์มัย ยอดเนตร. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2556.

พริมรตา เดชอุดม. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2556.

พวงเพชร สุภาวานิชย์. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2556.

ญาดา วิทย์พันธ์ประชา. ผลของละครเพื่อสังคมในการพัฒนาศีลธรรมเยาวชน .วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

, 2552.

รัชฎาภรณ์ จันทน์อุดม. การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการบูรณาการเทคนิคการ

แสดงละครและการใช้คำถามเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและทักษะ

การคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษา .วิทยานิพนธ์ปริญญาคุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ บัณฑิตวิทยาลัย คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย , 2552.

รมิตา มหาพฤกษ์พงศ์. สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2556.

รวราภรณ์ ฉัตรชาติชาติ. สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2556.

วัลยา วิวัฒน์ศร. การละครฝรั่งเศสศตวรรษที่ 18. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย:2538.

วิชาตี นูรอนประเสริฐสุข. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2556.

สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่11. กรุงเทพฯ: บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์, 2541.

สุขชัย ภวการคำดี. สัมภาษณ์, 9 กุมภาพันธ์ 2556.

สุดธนู ศรีไสย์. สถิติประยุกต์สำหรับงานวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ:,2547

สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร. การโฆษณาหาเสียงกับพฤติกรรมกาเลือกตั้ง. กรุงเทพฯ: มูลนิธิเพื่อการศึกษา

ประชาธิปไตยและการพัฒนา,2533.

สุวรีย์ ศิวะแพทย์. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์ โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์,2549

โสภา ชูพิกุลชัย. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,2521

ศักดิ์ สุนทรเสณี. เจตคติ. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา,2531

เศรษฐ์ศิริ นรินทร์. สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2556.

อาภาวี เศตะพราหมณ์. กระบวนการสร้างสรรค์ละครดนตรีเรื่อง"กว่าฉันจะเป็น

"ตามแนวทางของ แบร์ทอลท์ เบรคชท์ เพื่อสื่อสารประเด็นวัยรุ่นกับยาเสพติด. วิทยานิพนธ์

ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาวาทะวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2552.

อริยา คุณา. จิตวิทยาเพื่อการดำรงชีวิต. พิมพ์ครั้งที่1. สงขลา: ฝ่ายเทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักวิทย

บริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์,2552

ภาษาอังกฤษ

Allport, Gordon W. A Handbook of Social Psychology. Worcester: Clark University
College Publishing, 1998.

George Christoph, How does math guide our ships at sea? [ออนไลน์]. 2553. แหล่งที่มา:
<http://ed.ted.com/lessons/joshua-manley-newton-s-3-laws-with-a-bicycle> [25 สิงหาคม
2555]

Helen Nicholson. Applied Drama the Gift of the Theatre, New York: Palgrave, 2005

Henry Assael. Consumer behavior and marketing action. Cincinnati, Ohio: South-
Western Press, 1935

Joshua Manley, Newton's 3 Laws, with a bicycle [Online] 2011. Available from:
<http://ed.ted.com/lessons/how-does-math-guide-our-ships-at-sea-george-christoph>
[17 สิงหาคม 2555]

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก แบบประเมิน

แบบประเมินความพึงพอใจในการชมละครเรื่อง Normal Curve,I Love You

ส่วนที่1

- 1.เพศ ชาย หญิง
- 2.อายุ ต่ำกว่า15ปี 16-20ปี 21-25ปี 26-30 30ปีขึ้นไป
- 3.ระดับการศึกษา
- กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
- กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี..... กำลังศึกษาระดับปริญญาโทชั้นปี.....
- กำลังศึกษาระดับปริญญาเอกชั้นปี..... สำเร็จการศึกษาระดับ(โปรดระบุ).....
- 4.อาชีพ
- นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ พนักงานบริษัทเอกชน
- ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ อื่นๆ(โปรดระบุ).....
- 5.คุณเคยเรียนวิชาสถิติมาก่อนหรือไม่ เคย ไม่เคย

ส่วนที่2 คำถามก่อนชมการแสดง(โปรดตอบให้ครบ)

ส่วนที่2.1 ด้านทัศนคติคะแนนที่ให้เรียงตามลำดับตั้งแต่ 5-1 โดย 5 จะแทนระดับความพึงพอใจมากที่สุดหรือเห็นด้วยมากที่สุด ไล่มาจนถึงระดับ 1 คะแนน แทนระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด หรือเห็นด้วยน้อยที่สุด

	5	4	3	2	1
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. คุณคิดว่าวิชาสถิติเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน					
2. คุณสนุกเมื่อได้เรียนวิชาสถิติ					
3. คุณเข้าใจเนื้อหาของวิชาสถิติ					
4. คุณสามารถนำเนื้อหาวิชาสถิติมาใช้ในชีวิตประจำวันได้					
5. คุณต้องการเรียนวิชาสถิติ					
6. คุณมีความสุขเมื่อต้องเข้าเรียนวิชาสถิติ					
7. คุณพอใจกับวิธีการเรียนการสอนวิชาสถิติในปัจจุบัน					

ส่วนที่ 2.2 การประเมินความเข้าใจในเนื้อหาวิชาสถิติ (โปรดตอบให้ครบ)

1. เมื่อคุณตายไปจากโลก คุณอยากให้ผู้คนจดจำคุณในมาตรวัดใด

นาม อันดับ

ชวง ไม่ทราบ

2. ค่าสถิติอะไรที่บ่งบอกว่าคุณไม่เท่าเทียมกับเพื่อนๆ
- ค่ากลาง ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน
- การแจกแจง ไม่ทราบ
3. ความใฝ่ฝันหรือสิ่งที่คุณหวังเปรียบได้กับ
- ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม
- ตัวแปรควบคุม ไม่ทราบ
4. คุณใช้ค่าสถิติอะไรในการสร้างความสัมพันธ์
- ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าR
- ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน ไม่ทราบ
5. ค่าสถิติอะไรที่บ่งบอกถึงความพยายาม
- ความถี่สะสม การสุ่ม
- ส่วนเบี่ยงเบน ไม่ทราบ
6. เวลาคุณเจอเพื่อนที่เรื่องมาก เยอะ ชอบเป็นปัญหา คุณจะเปรียบเค้ากับค่าใด
- ค่าsd ตัวแปรแทรกซ้อน
- ผลรวม ไม่ทราบ
7. คุณจะใช้ค่าสถิติอะไรมาเลือกแฟน
- ความถี่สะสม นาม
- ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน ไม่ทราบ

8. จุดใดของโค้งปกติที่คนส่วนใหญ่ต้องการอยู่
- ปลายด้านซ้าย ตรงกลาง
- ปลายด้านขวา ไม่ทราบ
9. ในการเปรียบเทียบคุณสมบัติที่ต่างกัน สามารถเปรียบเทียบโดย
- ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ผลรวมเลขคณิต
- คะแนนมาตรฐาน ไม่ทราบ
10. เรารู้จักโลกตามสิ่งใด
- กลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรต้น
- ตัวแปรตาม ไม่ทราบ
11. สมมุติฐานคือ
- เรื่องไม่จริง เรื่องที่คิดไว้ล่วงหน้า
- สิ่งที่เราคาดหวังไว้ว่าจะต้องเป็น ไม่ทราบ
12. ความรักข้อใดไม่มีนัยสำคัญ
- ความรักของเพื่อน ความรักของคนรัก
- ความรักของพ่อแม่ ไม่ทราบ
13. สัญญาข้อใดที่น่าเชื่อถือมากที่สุด
- สัญญาที่ระดับความเชื่อมั่น .95 สัญญาที่ระดับความเชื่อมั่น .99
- สัญญาที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ไม่ทราบ

14. หากเราจะใช้ T- Test ในการแก้ปัญหาต้องมีการประกอบต่อไปนี้อย่างไร

- วิธีการต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเดิม
- วิธีการเหมือนกัน ไม่ทราบ

ส่วนที่3 คำถามหลังชมการแสดง(โปรดตอบให้ครบ)

ส่วนที่3.1ด้านทัศนคติคะแนนที่ให้เรียงตามลำดับตั้งแต่ 5-1 โดย 5 จะแทนระดับความพึงพอใจมากที่สุดหรือเห็นด้วยมากที่สุด ไล่มาจนถึงระดับ 1 คะแนน แทนระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด หรือเห็นด้วยน้อยที่สุด

	5	4	3	2	1
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.คุณคิดว่าวิชาสถิติเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน					
2.คุณสนุกเมื่อได้เรียนวิชาสถิติผ่านละครเพลง					
3.คุณสามารถนำเนื้อหาวิชาสถิติมาใช้ในชีวิตประจำวัน					
4.คุณเข้าใจเนื้อหาของวิชาสถิติผ่านละครเพลง					
5.ละครเพลงทำให้คุณอยากเรียนวิชาสถิติ					
6.คุณจะมีความสุขหากต้องเข้าเรียนวิชาสถิติในอนาคต					

7.คุณพอใจกับรูปแบบการเรียนการสอนวิชาสถิติผ่านละครเพลง					
---	--	--	--	--	--

ส่วนที่3.2การประเมินความเข้าใจในเนื้อหาวิชาสถิติ(โปรดตอบให้ครบ)

- เมื่อคุณตายไปจากโลก คุณอยากให้ผู้คนจดจำคุณในมาตรวัดใด
 - นาม อันดับ
 - ชั่วง ไม่ทราบ
- ค่าสถิติอะไรที่บ่งบอกว่าคุณไม่เท่าเทียมกับเพื่อนๆ
 - ค่ากลาง ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน
 - การแจกแจง ไม่ทราบ
- ความไฝ่ฝันหรือสิ่งที่คุณหวังเปรียบได้กับ
 - ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม
 - ตัวแปรควบคุม ไม่ทราบ
- คุณใช้ค่าสถิติอะไรในการสร้างความสัมพันธ์
 - ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าR
 - ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน ไม่ทราบ
- ค่าสถิติอะไรที่บ่งบอกถึงความพยายาม
 - ความถี่สะสม การสุ่ม

- ส่วนเบี่ยงเบน ไม่ทราบ
6. เวลาคุณเจอเพื่อนที่เรื่องมาก เยอะ ชอบเป็นปัญหา คุณจะเปรียบเค้ากับค่าใด
- ค่าsd ตัวแปรแทรกซ้อน
- ผลรวม ไม่ทราบ
7. คุณจะใช้ค่าสถิติอะไรมาเลือกแฟน
- ความถี่สะสม นาม
- ค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน ไม่ทราบ
8. จุดใดของโค้งปกติที่คนส่วนใหญ่ต้องการอยู่
- ปลายด้านซ้าย ตรงกลาง
- ปลายด้านขวา ไม่ทราบ
9. ในการเปรียบเทียบคุณสมบัติที่ต่างกัน สามารถเปรียบเทียบโดย
- ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ผลรวมเลขคณิต
- คะแนนมาตรฐาน ไม่ทราบ
10. เรา รู้จักโลกตามสิ่งใด
- กลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรต้น
- ตัวแปรตาม ไม่ทราบ
11. สมมุติฐานคือ
- เรื่องไม่จริง เรื่องที่คิดไว้ล่วงหน้า

สิ่งที่คาดหวังไว้ว่าจะต้องเป็น ไม่ทราบ

12. ความรักข้อใดไม่มีนัยสำคัญ

ความรักของเพื่อน ความรักของคนรัก

ความรักของพ่อแม่ ไม่ทราบ

13. สัญญาข้อใดที่น่าเชื่อถือมากที่สุด

สัญญาที่ระดับความเชื่อมั่น .95 สัญญาที่ระดับความเชื่อมั่น .99

สัญญาที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ไม่ทราบ

14. หากเราจะใช้ T- Test ในการแก้ปัญหาต้องมียอดประกอบต่อไปนี้ยกเว้นข้อใด

วิธีการต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเดิม

วิธีการเหมือนกัน ไม่ทราบ

ส่วนที่4ความพึงพอใจด้านองค์ประกอบของละคร

	5	4	3	2	1
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.ด้านบทละคร					
2.ด้านการแสดง					
3.ด้านเพลงประกอบ					
4.ด้านแสง					

5.ด้านฉาก					
6.ด้านเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ					
7.ด้านการสอน ระหว่างการแสดง					
8.ด้านองค์ประกอบโดยภาพรวม					

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

** ขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม **

ภาคผนวก ข กำหนดการของงาน

กำหนดการของงาน

วันอังคารที่ 5 กุมภาพันธ์ 2556

เวลา 17.00-20.00 น. ซ้อมบลิ๊กกิ่งเพลงเต้นกับเวที

ฝ่ายทำไฟเข้าเซ็ตรบบไฟ ตำแหน่งไฟ

ฝ่ายเสียงเซ็ทอุปกรณ์เสียง

วันพุธที่ 6 กุมภาพันธ์ 2556

เวลา 14.00 น. ชนจากเข้าพื้นที่

เวลา 17.00-20.00 น. รั้นทู้กับเทคนิค แสง เสียง

วันพฤหัสบดีที่ 7 กุมภาพันธ์ 2556

เวลา 17.00-20.00 น. รั้นทู้ พร้อมไวเลส ชูดแสดง หน้า ผม

วันศุกร์ที่ 8 กุมภาพันธ์ 2556

เวลา 14.00 น. นักแสดงแต่งหน้า ทำผม

เวลา 16.00 น. วอร์มเสียง ทดสอบไวเลส เซ็ทซาวด์

เวลา 17.00 น. บริเวณด้านหน้าเตรียมลงทะเบียน

เจ้าหน้าที่ รั้บผู้็ลงทะเบียนมาทำแบบสอบถามก่อนการแสดง

เวลา 18.00 น. เปิดประตูให้ผู้ชมเข้า

เวลา 19.30 น. การแสดงจบ ทำแบบสอบถามหลังการแสดง มีการพูดคุย

วันเสาร์ที่ 9 กุมภาพันธ์ 2556

เวลา 11.00 น. นักแสดงแต่งหน้าทำผม

เวลา 12.00 น. นักแสดงวอร์มเสียง ทานข้าว เช็คซาวด์

เวลา 13.00 น. บริเวณด้านหน้าเตรียมลงทะเบียน

เจ้าหน้าที่ รับผู้ที่ลงทะเบียนมาทำแบบสอบถามก่อนการแสดง

เวลา 14.00 น. เปิดประตูให้ผู้ชมเข้า

เวลา 15.30 น. การแสดงจบ ทำแบบสอบถามหลังการแสดง มีการพูดคุย

เวลา 16.00 น. วอร์มเสียง ทดสอบไวเลส เช็คซาวด์

เวลา 17.00 น. บริเวณด้านหน้าเตรียมลงทะเบียน

เจ้าหน้าที่ รับผู้ที่ลงทะเบียนมาทำแบบสอบถามก่อนการแสดง

เวลา 18.00 น. เปิดประตูให้ผู้ชมเข้า

เวลา 19.30 น. การแสดงจบ ทำแบบสอบถามหลังการแสดง มีการพูดคุย

วันอาทิตย์ที่ 10 กุมภาพันธ์ 2556

เวลา 11.00 น. นักแสดงแต่งหน้าทำผม

เวลา 12.00 น. นักแสดงวอร์มเสียง ทานข้าว เช็คซาวด์

เวลา 13.00 น. บริเวณด้านหน้าเตรียมลงทะเบียน

เจ้าหน้าที่ รับผู้ที่ลงทะเบียนมาทำแบบสอบถามก่อนการแสดง

เวลา 14.00 น. เปิดประตูให้ผู้ชมเข้า

เวลา 15.30 น. การแสดงจบ ทำแบบสอบถามหลังการแสดง มีการพูดคุย

เวลา 16.00 น. วอร์มเสียง ทดสอบไวเลส เช็คซาวด์

เวลา 17.00 น. บริเวณด้านหน้าเตรียมลงทะเบียน

เจ้าหน้าที่ รับผู้ลงทะเบียนมาทำแบบสอบถามก่อนการแสดง

เวลา 18.00 น. เปิดประตูให้ผู้ชมเข้า

เวลา 19.30 น. การแสดงจบ ทำแบบสอบถามหลังการแสดง มีการพูดคุย

ภาคผนวก ค คิวซ้อมละคร

คิวข้อมูลละครเรื่อง Normal curve

เดือน ธันวาคม		6/12/55	ข้อมูลร้องเพลง
ทวนเพลง		24/12/55	ข้อมูลเต้น
12/12/55		26/12/55	ข้อมูลเต้น
ทวนเพลง			
เดือน มกราคม		21/1/56	blocking
7/1/56	blocking	1830	ข้อมูลเจาะที่ละฉาก
1830	ข้อมูลเจาะที่ละฉาก	23/1/56	blocking
ทวนเพลงพร้อมท่าเต้น		1830	ข้อมูลเจาะที่ละฉาก
9/1/56	blocking	28/1/56	
1830	ข้อมูลเจาะที่ละฉาก	วอล์คทูลู	
ทวนเพลงพร้อมท่าเต้น		30/1/56	
14/1/56	blocking	วอล์คทูลู	
1830	ข้อมูลเจาะที่ละฉาก		
ทวนเพลงพร้อมท่าเต้น		เดือน กุมภาพันธ์	
16/1/56	blocking	1/2/55	
1830	ข้อมูลเจาะที่ละฉาก	วันทูลู	

4/2/55	ร้านเทคนิค ชุดจริง
วันทูล	14/2/55
6/2/55	ซัอมใหญ่(ติดไมค์)
วันทูล	15/2/55
8/2/55	การแสดงรอบที่1 เวลา 1900
วันทูล	16/2/55
11/2/55	การแสดงรอบที่2 เวลา 1400
วันทูล	การแสดงรอบที่3 เวลา 1900
12/2/55	17/2/55
วันทูล เทคนิค	การแสดงรอบที่4 เวลา 1400
13/2/55	
การแสดงรอบที่5 เวลา 1900	

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายจตุพร สุวรรณสุขุม

เกิดวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ.2522

สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต จากคณะประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

และสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี อุตสาหกรรมและองค์การ จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เป็นครูสอนร้องเพลง และเป็นวิทยากรในการแก้ไขเสียงพูดและร้อง

ออกแบบหลักสูตรเพื่อเพิ่มความมั่นใจจากการใช้เสียงในการสื่อสาร

มีความเชี่ยวชาญทางด้านการเล่นละครเวที มีผลงานมากมายจากเรื่อง

คู่กรรม เดอะมิวสิคัล

ทวิภพ เดอะมิวสิคัล

แม่นาค เดอะมิวสิคัล

ปริศนา เดอะมิวสิคัล

หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล